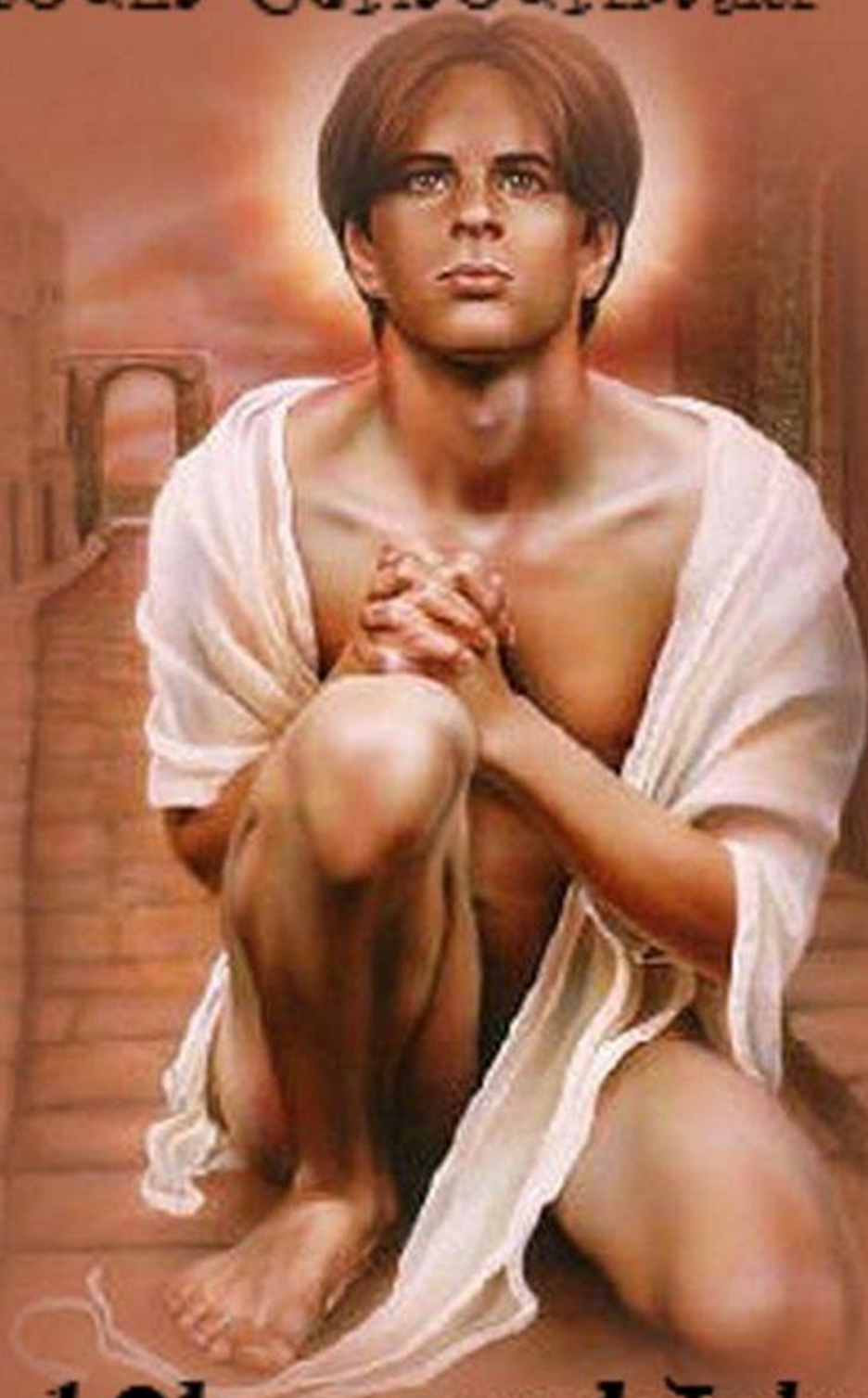

Nikodin Černodrimski

Pred Oltarom na Ljubovta

Содржина

1. Се роди иднината
2. Патека
3. Завесата се спушта
4. Книгата со стари тајни
5. Ритуалот на Љубовта
6. Депонија на спомени
7. Во правливоста кажа збогум засекогаш.
8. Ветришатата плачеа
9. Злобните никогаш не одмараат
10. Небеше збогум, туку патоказ

11. Благословот на Артемида
12. Раштракни мисли
13. Орфеј е веќе во спомените.
14. Осамена Принцеза
15. Неиспратено писмо
16. крајот на една темнина
17. Средба со Прастара душа
18. Песната на гавранот
19. Наликува на покајание
20. Средба со свештеникот
21. Изненадување
22. Мирисот на полско цвеќе
23. Денес е недела
24. Исповеста на Свонарот
25. Несторена Кобна Грешка
26. Бесот на Титанот
27. Ловец на души
28. Привремена метаморфоза
29. Чудна Средба или Ново Искушение

30. АНТОЛОГИЈА НА БОЛКАТА
31. Утринска Фатаморгана
32. Несовршени Мигови
33. Безумноста на Машките раце
34. Прозорецот на хотелската соба
35. Се случи
36. Долината на Плачот
37. Ренесанса на Љубовта
38. Патот на душите
39. Кратка Биографија
40. Рецензија

Предговор

Што е суштината на животот,кои се вистинските негови вредности,зошто,навистина честопати низ животот го бараме Бог,и некако себично посакуваме од него да ни го докаже своето постоење,со некој знак,кои честопати и не сме свесни да го видиме.

Зборуваме за чуда,а кога се случуваат не веруваме,па каде навистина е вистината по која така очајно ја бараме,трагаме,и се надеваме дека ќе се појави на некој волшебен начин.

Пред Олтарот на Љубовта е уште еден роман за животот,и сите негови успони и падови.Роман во кој е опишан на еден специфичен начин пронаоѓањето на Љубовта воедно и согледувањето на вистинскиот лик на Бог прво во сопственото срце,потоа и во другите срца.Роман кој на прв поглед е малку конфузен,но токму неговата конфузност е начинот кој не тера постојано да одиме напред назад во настаните,местата и добро да размислиме за се она што што сме го прочитале,и да претпоставиме што не очекува.

Не случајно Чернодримски Антологијата на Болката ја сместил во самата средина на Романот,со самото ставање како на само негов суптилен начин да ни кажува дека токму болката е најубавиот патоказ до Љубовта...Тој што навистина не пател за Љубовта и Љубената и никогаш не знае што значи да се сака..

Иако ликовите во романот се насликано во црнобела боја,сепак се комплексни имаат карактер и делуваат доста уверливо,Главните Јунаци Ведрани и Милена сепак се секогаш во самиот центар на вниманието.

Да резимираме за крај....со Љубовта се започнува и со Љубовта се завршуваа...токму таа одлучува кога каде и како се започнува и завршува.

Даница Петровска-Дани

Твојот Ангелски лик на кој е втисната вечната Љубов ја виде мојата проколната душа која талкаше да ја пронајде својата љубов!

Посветено за.. СОНОТ КОЈ ГО ВОСКРЕСНА..

Посветено за.. НАДЕЖТА КОЈА ЈА ДОНЕСЕ

Посветено за.. МИГОТ КОЈ ГО ДОЖИВЕАВМЕ.....

Посветено на Милена Арсова

Се роди иднината

Слушајќи ја мелахоничната песна на реката паднав во искушение некаде во скриените и тајни виуги да го побарам неодржливиот интерес за нешто ново, да побарам контраст од секојдневието кое со здивеност ќе ги јаде сите неродени часови .

Навистина ,сега кога првата вистинска војна беше изгубена, започнав да копнеам по непознатото и чудното, кое сега е во колосална темнина во моите соништа, барав полека тој див, непокорен свет кој лежи далеки од границите на она што го знам досега, и се крие позади тие стари грамадни планини одалечени со километри.

Уништувачките ветришта веќе ја губеа силата, папсано ,одвреме навреме само по некој предупредувачки фиук низ воздухот ќе фрлеа, да се јават ,можеби и да го обележат постоењето.....но некако заслепувачки беа сега виолетовите облаци кои се надвиснаа, мирисот на пустината го донесоа, полека низ ноздрите започнаа да го спротинаат, и ги тераа оние дамари кои лакоми станаа за авантура да се разбудат.

Го оставив гневот во една здодевна и парализирачка состојба, гребев по малку со прстите по земјата, земав по некоја грутка во дланката, и кога ќе ја стегнев во тупаница, ја прашував загатливо.....

-ме ставаш на тест, барајќи да продолжам понатаму преминувајќи ги границите што никогаш не сум ги поминал. иднината сега лежи распослана во земјата на сувите и сурови предели, каде сонцето мириса на прегорен јад, дождот е реткост како и насмевките во тие пустини, утрата наместо благослов со своите усвитени невидливи жезла ги обележува тесните патеки за врвеш.

Се смири танцот на недогледните капки правејќи простор на пламеноста која започна да ги гори сите мисли и така минатотот полека започна да исчезнува, беше процес кој се трансформираше со волшебна брзина, на самиот крај го остави краткиот временски теснец да ја наслушнувам тишината како се полни со немиот крик, и со зачудени очи кои незнаат за болка ,ме прашува со мисла која патува низ етерот.

-ти мислиш дека пред тебе е вечност, дека утре на некое друго место каде неизвесноста е храна обилна ќе го најдеш мирот, или барајќи го мирот повторно ќе го разбудиш немирот, кој ќе те врати во светлоста....беше премногу сигурна во својата мисловна константација Милена додека ме гледаше во самата зеница на очите, ширејќи ги со малку мистерија скриена во тие слатки усти.

-времето ќе покаже,но сигурно знам дека не се палат веќе светла таму каде што што е тотален мрак,и тие скриени искри во очите не се знак дека некогаш во стварноста постоеле некои соништа....и одговорив доста брзо.

Научив да не примам лажни милосрдија од животот,и токму тоа сурово сознание ќе го понесам во непокорената дивина,каде владеат други соѕвездија.

Светлината започна да се нижи со боите подарени,од пурпурна до сивопепеласта,во таа атмосфера одблесокот на ликот во водата го втиснуваше својот смирен двојник,напати од некоја мал бран беше вознемирен и искривен,но само кратко.

Во своите размисли накратко ги вратив мислите од пред само два дена за трепетливата соба исполнета со воздишки,во таа трепетливост копнежот беше нескршлив,срцето како вешт алхемичар ја менуваше формата на секој миг кој се раѓаше,од блага вознемиреност на телото до брза возбуда,во тој чудесен процес црвената боја ја менуваше колоритноста на патувањето.

Ги затворам страниците на дневникот во безграничниов спокој,знаеќи дека на некое друго место повторно во украдени мигови од времето ќе бележам стрпливо,под превезот на ноќта додека мали светликави тела ќе патуваат во рој над главите.

Патека

-милена...

-молам....

-миленаааа.....

-престани веќе еднаш со твојот идиотизам

-милена,дали некогаш во нашите животи ќе го видиме изгревот на пурпурната зора.

-ведране,те молам,престани веќе еднаш со твојата игра на прашања и одговори,секогаш на твоите недоречени прашања јас морам да имам одговор кој ќе соодејствува со твојот очекуван одговор,но и резервен за секој случај,а знаеш и самиот ти дека е една вистината.....ќе дочекаме..

-но кога...

-повторно исто....

-зошто,повторно...зарем толку сум напорен во пронаоѓањето на одговорите...

-неееееееееееее ми ми мој одговорите ги пронаоѓам јас,а ти си креаторот на сите можни и невозможни дилеми кои се за тебе прашања...

-интересно....

-да да ,за тебе е интересно...и кажими кој одговор сега да ти го дадам...

-зошто се чувствувам така празен,празен што и најголемата празнина во вселенава имам чувство дека е сепак со нешто исполнета...

-ме имаш мене.

-да те има тебе,ти си покрај мене веќе долго...но..

-ведране,денес си премногу конфузен,едноставно неможам да те разберам ни тебе ни пак да разберам во кој правец ќе не одведе овој разговор.

-Мила моја,не пробувај да ме разбереш,зошто понекогаш и јас самиот неможам себеси да се разберам,но секогаш пробувам да гледам во најубавиот проток на времето,и во тој проток ги слушам звучните капки како зборуваат за сите наши неродени мигови..раскажуваат со радост за вредноста на секоја минута...

-Ведране,јас отсекогаш бев во темнината на животот,но сега кога станав твоја сенка,знам дека сега ноќта за мене е најубавото царство,можеби светот ме изгуби мене,но ти ме доби како подарок на Љубовта.

-има работи кој не ги знаеш за мене...

-ако не ги знам,значи е време да ги дознаам.....те слушам...

-секогаш кога ќе посакаш да разбереш повеќе за мене,читај од патеписите што ги напишале вековите на моето тело..читај ги секогаш тие вечни мапи што ги втиснала Вечноста и некаде во некоја скриена пора ќе го пронајдеш одговорот..

-ведране..

-молам...

-кажими дали знаеш да ги читаш пораките од бакнежите...

-милам дека нешто научив од тебе...

-бакнежите Драги мој се најубавите невидливи писма кои ги чита срцето со сласт...но ако ненаучиш,тогаш се бесцелно фрлено во бунштето каде царува човечкото студенило...бакнежите се најубавиот мост со кој се спојуваат двете тела,подарувајќи си меѓусебно мигови исполнето со среќа....но внимавај...понекогаш Бакнежите носат и предавство,или пак се наплаќаат со преголема цена....

Затрепери тивко,толку тивко,што и одразот на нејзиниот лик кој се преслика во вселената го видов со еден крај на окото,со тој тивок трепер влегов во нејзините сини длабочини,тие слатководни води на нејзината душа барајќи го нејзиниот скриен бисер кој сеуште несакаше да ми го подари...ако тоа патување можам да го наречам авантура,тогаш знам дека Ангелите ќе ми се налутат,бидејќи само тие беа единствените сведоци во тој простор..

Само со врвовите на усните ја допрев нејзината кожа на рамењата,посакав да ги разбудам заспаните пеперутки,кои спиеа во дневната светлина..под таа седефаста кожа ги видов дотогаш невидените Божји слики што ги сликал кога го создавал ова Уникатно дело,внимавав да не ги растурам правилно поставените Бесконечни бои,а таа само ја разлеа својата невина црвена боја по образите како одговор на Бакнежите.

Се заврти гледајќи ме директно во очите,со погледот ја спои скинатата врвка која го врзуваше минатото,сегашноста и иднината.и во тој спој ете како и секоја друга жена ја употреби Мафијата правејќи го погледот малку збунет и незаинтересиран

-денес ти си рамнодушна на мене...

7

-не...

-ведране....

-молам...

-ведранеееее....

-молам.

-време е да тргнем....

-каде..

-во нашата зора,веќе е 04 часот...

Завесата се спушта

Овие мои очи повеќе не се тажни, можеби сеуште се на немирн скитник, но барем тагата ја отфрлив некаде позади мене, повторно сакаат да скитаа, гладни се за нови предели.....

-Сега знам дека бев твојот Ангел со грешка....или можеби ти беше само на погрешно небо.... веќе добро знаеш тука беспомошен сум веќе...го немам оружјето да водам сурови војни...слушам некој глас во далечината зборува за мене...тука насмевките само ќе ги погледнам, нема да ги ставам на ликот, лош актер сум ќе ме презрат другите...несмеам повеќе да те сакам, пеперутките никогаш не лажат...овајпат ќе чекорам бавно, по само една патека....нема да понесам ни една маска со себе, таму во непрегледната пустина на дините сеедно ќе им биде кој сум јас, ќе има и други, и тие исто како мене ќе дојдат со заборав да се препокријат...со малку млека привидна радост гледам над градот како летаат несонуваните соништа, нема меѓу нив некој розев, тие ги сакав во последно време, по некој темен има, ја врта главата да не ме видат тука на карпава додека седам....неразумно е што вака зборувам, но тишината тука се навикна на мене па не го ремети со ништо моето присуство..мисливе се малку неповрзани, јас не бегам ни од спомените ни од минатото, само верувам во судбината...судбината пред само седум дена ми кажа...треснија силно вратата и затворија засекогаш, заклучија двапати и клучот остави го ете таму под каменот црн, има змија поскок ќе го чува од недобро намерници...кога ќе ја затвориш ти веќе некому среќа си му подарил, товарот од душата си му го симнал,...беше прекрасно да се слуша како раскажува...ќе одиме таму каде што непознат јазик се зборува, ние ќе молчине, од мирисот на бурите ќе бидеш опијанет, таму сеедно ќе биде колку победи имаше или колку порази доживеа, таму е едноставноста, во едноставноста ќе се претопиш и никој веќе нема да ги бележи твоите чекори.....морам да се припремам шепотот на стариот куфер ме вика, претчувствува дека правот од него ќе го истресам....не е добро да ги бројам деновите, тоа го прави судбината за мене....

Го почувствував присуството на уште една личност до мене но не завртив, зошто знаев за кого се работи.

-повторно разговараш сам со себеси...прокоментира кратко Милена

-не....одговорив отсечно

-ако не разговараше, тогаш за кого беа овие зборови.....

-денес пробувам да ја одиграам последната сцена од театарот наречен минато.....

-зошто последен.....малку беше зачудена од одговорот

-ова беше краток монолог,кога ќе заминам од овој простор завеста ќе се спушти и никогаш повеќе нема да се крене...

Нејзиниот уплашен поглед неможеше да го сокрие,трепереше тука пред мене.

-погледните добро и кажими што сум јас,твоја илузија,или стварност...

Бев невешт во вакви моменти,сите зборови што сакав да и ги кажам започнаа да се кријат од мене...навистина несакав со ништо да ја повредам,со својот страв што го распосла околу мене беше вистинска исплашена срна која моли пред суровиот ловец.

-Милена никогаш не си била илузија,беше мојата кратка но најубава стварност,но простими што морам да заминам,сега засега неможам целосно да те сакам зошто во мене сеуште има една голема празнина,срцето мое е еднаш подарено,кога би те сакал со мојава празнина,само ќе те повредувам,ќе гледаш една ладна карпа која е со лик човечки,навистина немам што да ти подарам освен ронки кои ми останаа од љубовта,а тоа боли,посилно отколку што можеш да замислиш...гледав како започна да клоцоти тој предавнички извор во нејзините очи.

-ако некогаш посакаш повторно да чекориш со весели чекори,јависе ,макар со ветерот.....ќе те пронајдам по миризбата на твоите нескротени скитнички желби,ќе дојдам,и заедно ќе скитаме,сега и јас знам ,подобро е да сум скитник во светот со многу љубов во себе и со себе.

-плачењето не е грев,но те молам солзите не ги пуштај тие се скапоцени....најтешко беше да се господари со срцето и изворот кој ги раѓаше тие чисти кристали.....предавници вистински предавници беа и неможеа да се сокријат,течеа,и во тоа течение навистина го проколнував часот што го отворив тој извор,сега нејзиното нежно лице беше скрнавено од солилилото кое го носеа,дискретната шминка полека се размачка,бришејќи ја проба да се насмеа невешто,но уште толку ја размачка,полека ,само со врвовите од моите прсти ја бришев,додека ја допирав таа седефаста кожа,имав чувство дека допирам лице на Ангел,нежно и полека одев во сите правци,а таа не се опираше,туку оставаше прстите да направат траги на кој ќе се сеќава....кога ја исчистив шминката,таа вештачка завеса на ликот,полека ја привлеков до моите гради,ставајќи ја во близина на моето срце,додека таа го слушаше ритамот,со рацете ја направив преградката да биде цврста и сигурна.

-те молам,навистина те молам немој да кажеш дека ова е твојата последна преградка што ми ја подаруваш...којзнае е подобар збор....

Времето оставивме да тече во своето течение,зората полека го расфрлаше своето златоносно руно на секаде,додека низ преградката ја гледав панорамата на мојот град,беше некако поубав блескаше така искапен во првите светлосни зраци,ја пуштив едната дланка да ја пречекам солзата која паѓаше...

-оваа е мојата амајлија, низ пората видија се вовлече, ќе ме чува секогаш твоето сеќавање.

Книгата со стари тајни

Не бледееше сеќавањето за Милена,сеуште низ моите мигови по некоја заборавена нејзина жешка воздишка ќе ме потсетеше дека постои,пробав да се опирам,но неможев да го скротам тој преголем копнеж по неа, сепак миговите кои ги поминав со неа за мене беа еден рудник од кој ќе копам секогаш вредна руда.

И токму со тоа сеќавање ги отворив очите,кога утрово го споменав нејзиното име,погледот одлета на полицата со книги,застана како хипнотизиран на старата книга исполнета со тајни неземски,и сега по малку се прашувам,дали навистина беше жена или беше нешто повеќе од жена,и зошто токму мене ми ја подари оваа книга,та и јас бев смртник како и сите други,никогаш не си вообразував дека сум избран,или предодреден,и ако сум избран,зошто сум избран,дали сега кога стигнав до ова место,нема повторно во некој временски теснец да ми се отвори некоја бездна каде повторно грозничави крикови ќе слушам.....се роеа прашањата едно по едно без при тоа да го најдам соодветниот одговор.

-беше во долината на слепите зарем не.....некаде од мојата десна страна прошепоти гласот....се завртив брзо да видам кој е.....немаше никој...само јас и мојата тишина бевме.....погледнав добро,десната рака додека лежев на креветот беше на градите покриваќи го срцето....зарем од некој скриен дел на моето срце повторно зборува Милена помислив,бидејќи нежноста што го носеше тој глас беше ист како и нејзиниот....

-да одговорив,бев во таа долина каде слепите премногу силно го изговараа зборот Љубов,но никогаш не знаеа за обликот и ликот на љубовта.

-и самиот виде како гордо го изговараа,но заградени во сопственото слепило,немилосрдно ја газеа таа љубов,плукаа дрско,а кога некаде во некој дел на нивните срца ќе потечеше поток со црна крв кој им правеше рани во нивните души,тогаш посакуваа токму таа љубов да им биде најлековитиот мелем за нивните рани.

-дојде да ми посакаш добро утро,или повторно долг разговор да водиме.

-не,дојдов барем со една мисла да ми кажеш само еден збор кој никогаш не се осуди да го изговориш додека ме гледаше во очите.

Несакав да ја повредувам на ниеден начин,но знаев за кој збор зборува.

-мила моја,навистина си ми мила,и повеќе отколку што можеш да замислиш,измина само седум дена од нашата разделба,ќе те излажам ако кажам дека воопшто не ми недостасуваш...ми

недостасуваш со твојата насмевка.....зарем имаш толкава моќ на тие усни,та кога ќе ги отвориш го растеруваше и најтемниот облак кој секогаш не демнеше со разорноста да не повреди.

-прекини те молам со твојата ласкавост,одговорими што те прашав...малку грубо ме прекина во утринскиот монолог.

-ако сакаш да ја задоволам твојата женска суета,ќе го изговорам,но твоето срце ако мамам лесно ќе ја препознае мојата лага.

Молчеше,дали тишината доби на тежина и ги покри нејзините скриени солзи кое некаде далеку од мене се сринаа,незнам,но повторно прашав.

-одговорими,знаеш дека сум лош актер,несакам мојата искреност да те повреди повеќе отколку што можеш да поднесеш болка.....молкот се провлекуваше и настана некоја мачнина....еве....Те Сакам....дали си задоволна сега..со млако студенило во гласот одговорив.

-навистина си и човек и свер....знаеш да сакаш вистински но знаеш и да повредуваш пресилно...со многу лутина во гласот одговори.

-знам ,тоа и други кои повеќе ја љубеа лагата отколку вистината ми го кажале кога ќе го видеа мојот лик.не им е лесно да живеат на оние кои ќе прогледаат,зарем не...сепак биди искрена према себеси,току ти,да моја мила,току ти ме научи да ја љубам искреноста повеќе од се.

-добро оставиго сега тоа настрана,недојдов за тоа,сега само сакав да видам дали и понатаму си искрен.

-тогаш за што дојде.

-дојдов да ти ја обележам сега твојата прва но вистинска патека кон планината каде врвот со вечниот снег те чека...кога ќе стигнеш до него ќе видиш дека тоа не е снег.....но да го оставиме тоа за тогаш.....

-зошто секогаш си полна со мистерии,твоите недоречени зборови понекогаш ми ја раѓаат дилемата...

-дилемата е токму и за тоа,да те однесе до твојот вистински одговор,освен ако не се вртиш во круг.

-која е денешната лекција.

-земија книгата на тајните,и фрлија на креветот,самата ќе се отвори таму каде што треба,читај внимателно и размисли добро за прочитаното.зборовите книгата ги создава само за тебе.

-навистина ли...со малку иронија во гласот и возвратив...

-те молам оставија твојата иронија во вакви сериозни моменти...

-но јас мислев..

-знам премногу добро што мислиш,имава можност да ја допрам сршта на твојата душа,и затоа ти повторувам,свастиги сериозно зборовите што книгата ќе ти ги подари.

Да влегувам во мисловни дуели со Милена,или пак со нејзиниот дух кој сега лебдеше околу мене,беше однапред изгубена битка,затоа станав и од полицата ја зедев во рацете книгата....енергијата која потече од неа и брзо се сурна низ отворените пори на мојата кожа беше нешто што не би можел со соодветен човечки збор да го опишам,но приближно ќе употребам само малку.....еден мал ураган на топла и смирувачка енергија беше тоа...ги следев упатствата,и книгата ја фрлив на креветот,падна оотвораќи ги страниците....првиот впечаток беше разочарувачки,пред мене стоеа две празни пожолтени страни кои со својата бледост повторно ја овиснаа дилемата низ просторот.....

-мора да се шегуваш со мене....луто прокоментирав...

-гледај со окото на душата,а не со смртните и изморени очи.

Повторно го вперив погледот,но низ погледот ја пуштив и желбата за промена ...полека низ пожолтените страни започна да се појавува старо писмо...интересно,во првиот момент но го разбирав,но како го гледав така полека започнаа да се отвораат брзо тесните ходниците на времето и низ тие ходници се појави сликата на Жрец во транс како го чита писмото,низ неговите усни сега потече мојот глас....полугласно во тишината започнав да читам.

-ќе ги убиеш со зборови на вистината дволичните што мислат дека се нејзини чеда ,тие го погребаа поетот во тебе,но ти го воскресна,и сега вооружан со илјадна војска на зборови иташ кон твоето сигурно утре.

-ќе ги отфрлиш,далеку толку далеки што и две вселени ќе застанат помеѓу тебе и нив,тие кои злото го носат во себе,тие кои во темнината се кријат и те демнат деноноќно.

-ќе го затекнеш празниот човек кој само со зборови туѓи се краси и самиот будала од себе прави,нема да го исмееш,нема да сожалиш,но нема ни рака да му подадеш,само ќе го одминеш...

-спремисе,многумина ќе се кренат против тебе,за лажен блуд ќе те обвинат,бесцелно,за три дни лагата нивна од другите ќе биде прочитана,за лажни пехари на успех ќе грабаат,од вистината повторно ќе бегаат,во темнината пред црно огледало ќе застанат,помош ќе побараат,и пак голи ќе останат.

-ќе пеат за љубовта што од вените им бега,со песните целосно ќе се соголат...

-страшни жалопојки ќе кажат во една вечер на полна месечина,да те измамат,повторно во јаремот нивни да те вденат,ете тоа ќе сакаат...

-нивната себичност е бегранична,за болката туѓа совест немаат...

-мечот на вистината со студенило ќе ги награди....

Патувај патнику низ времето,оваа е твојата патека.....знај,ќе те чекаат на секоја тесна патека,препрека ќе ставаат,ти само кренија главата гордо,одмини ги и не им возвраќај на нивните празни зборови,со празни спомени ќе те одвркаат,игра страшна повторно ќе заиграа,не ги гледај во очите,злото слепило им налепило,тие и не те гледаат,само енергијата чиста ти ја чувствуваат...патувај,патувај ученику на мистерији,колку повеќе сигурност,желба и сјај ти блика од очите толку побрзо до булеварот на смеата и радоста ќе стигнеш....патувај,патувај патнику низ времето....твоите крвави рани скоро се излечени,со камшик повторно ќе те бичеваат,од твојата чиста крв ќе се исплашат.....патувај,патувај патнику во времето.

-и сега курви те гледат,со лакоми очи те пијат,курви кои се вртат против она во кое до вчера верувале и зборувале,те гледаат и оние кои мислат дека на цврсти нозе стојат,а вечно тргаат по мирот сопствен.....патувај и одмини ги,нивната моќ е токму над твоите слабости,отфрли ги,безвредни се бесцелно е губењето на време со нив...не им верувај,глумата е нивниот живот...

Полека ме зеде за рака и кон врата ме поведе....стоев,занемен од блескавоста...

-што си ти Милена,земско или неземско суштество,кажими.....

-јас сум твоето Магично око,око кое сакаше отсекогаш да ти биде отворено..

-но те имав и запознав и телесно....

-формата никогаш не е битна за окото...

-влези и не плашисе,искаписе сега вистински во Светлината,прочисти ги сите темни дамари,изгори ја и најмалата темнина што се скрила во нив,вдиши ја свежината и облечи ја твојата вистинска кожа.

-но...

-нема но,сега го напушташ животот на смртникот и ќе чекориш по патеката која требаше да ја одиш поодамна,влези зошто првата препрека на која ќе најдеш ќе биде долината на дневните демони.

Малку се насмеав,бидејќи овој термин првпат го слушаш.

-зарем има и дневни.

Ја заврти главата даваќи ми до знаење да не се шегувам со сериозни работи.

-има,има и тоа ги има цели армии,демони кои не се плашат од светлината ,имуни се на неа,со маски на лицата се,исти се како смртниците,но внимавај....не се замерувај со нив,зошто повторно ќе го разбудиш темното во тебе и брзо ќе станеш како нив.

Ритуалот на Љубовта

-Ноќва нема месечина,а ние повторно чекаме да изгрее и страстите да ни ги зоврие....

-замолчи и прегрними,се вратив на кратко и додека е времето наше несакам да го реметиш течението на моите желби кои ги пуштам кон твоето срце.

-ако навистина сакаш да ги почувствувам поместиги твоите усни од моето рамо и ставиги таму каде што сакам да бидат..оставиги само рацете околу мојот врат.....

-ладен ти е здивот....ја чувствувавам твојата несигурност.

-да бидам ли искрен...

-да

-може ли еден маж да се заљуби по вторпат,но вистински....

-зошто прашуваш....

-Милена.....погледнине....зарем и ти се плашиш од мене.....ако го повториме ритуалот на Љубовта,знаеш дека нема веќе да биде исто...ќе морам да те заробам во моето срце....засекогаш

-неможам со зборови да ти одговорам...ќе оставам телото да зборува за тоа....

-кажими,но искрено,постојат ли солзи во твоите очи што не си ги исплакала,со нив да се опијам,се навистина се она што го растис во твоето срце и се што ти дава секаква смисла на живот,да го прекопирам во моето срце,та кога ќе бидеме разделени цели две вселени,да можам од таа твоја смисла сила да црпам....

-што е животот ако не е понекогаш болка,и што е судбина ако не е игра која ние никогаш не сакаме да ја разберемеи заиграме....но мил мој оставиги сега големите и понекогаш неразбирливи мисли...пушти нека и оваа ноќ заблеска не само во душата туку и во очите,та кога руменилото на зората повторно ќе не искапи со своите златоносни зраци да ја понесеме како најубав спомен...

-Незнам што повеќе кај тебе сакам ...дали твоето тело полно со жив пламен,или душата со најсветлата светлина.....но,сепак,те сакам малечка моја...

Нејзините очи беа освојувачки,но сепак и во таа воинственост која се спрема на поход имаше премногу кроткост,мамеше таа двојност,ме прикова за себеси,а кој би можел да одолее на овие две синила...дали ќе имам сила да престанам да ја голтам со погледот,а зошто се прашував тогаш да престанам,па таа беше моја потреба,не сум совршен,таа не светица,и нејзиниот лик небеше нацртана фреска на некој сид,ова беше само природна привлечност,привлечност која конечно се поклопи,од две разделени половинки сега стануваа една целовитост.

Мојата лакомост сега ја претворив во бесрамност и полека со усните започнав да си играм со нејзините гради,уште на првиот влажен допир ги затвори очите и заплови во бескрајните простори на задоволства,нејзината телесна малаксаност беше првиот знак дека веќе тропам на тие порти,кога се отворија просторите и собата се исполни со силна наелектризирана хемија....некаде надвор на улицата стариот фенер кој срамежливо ја фрлаше светлината,сега и тој заблеска,сидовите започнаа една тивка војна кој ќе ја искаже својата сјајност...неодоливоста на сите нејзини делови од телото ја правеа маѓијата се помоќна...

Полека со двете раце ја крена мојата глава,и гледајќиме во зениците,започна нежно небаре со ангелско перо паднато од криљата започна со прстите да ги милува моите образи,полека преминуваше преку врвовите на моите усни,да затварајќи го кругот застава на брадата.....те посакувам,тивко прошепоти..да шепотот го замени со длабоки и жешки воздишки,испрекинати..градите веќе трепереја...веќе со ништо не ме попречуваше кон сите нејзини Врати на задоволство...

Беше така слатка,со разбушавена коса,разлеана шминка околу очите,со преголем пламен во себе кој не оставаше да мирувам

-слатка си ,премногу си слатка за да престанам....

-знам.....знам.....те молам не престанувај,и за крај,те молам остави еден дел од тебе во мене...нека расте,како што расте денот,така оваа ноќ нека не биде само еден спомен.....те молам,нека оваа ноќ биде мојата најголема смисла на живот....не престанувај.....

-остави го шепотот за покасно.....сега сум во твојот внатрешен свет,и навистина со задоволство ќе оставам дел од мене во тебе.....морав да престанам да зборувам зошто пред очите се појави виножитотот.....

Тишина,најтивката тишина што воопшто сме ја слушнале,во таа пулсирачка тишина го слушаме брзиот ритам на срцата како полека го смирува ритамот на играта,градите нејзини полека со смирувачки ритам се спуштаа и креваа...

-сега сум дел од твојот свет,а ти од мојот,сверата што се создаде има наши идеални половици,свесно можеш да ме занемаруваш,но запамети секогаш ќе се навраќам во твојата

стварност,ете ме доживеа токму онака како што сакаше,.....времето ќе покаже ова што вечерва започнавме да го градиме е исправно или не...

Депонија на спомени

Го гледав стрико Андон како споро оди по улицата, не ги броеше чекорите, само ги движеше нозете повеќе од навика, ја знаеше колку е широка и колку е долга, улицата стана неговиот свет, само таа и никоја друга....наутро неколку пати одеше до крај и назад, потоа напладне само еднаш и навечер два пати, ова беше неговиот секојдневен ритал на движење...во прво време соседите го прашуваа зошто не ја напушта улицата, но на никого не му даде одговор, само ќе ги погледнеше, и ќе си продолжеше да се движи со своите мисли...се зборуваше дека некаде надвор од таа улица живее неговиот страв, стравот кој го приковал тука во овој ограничен простор....кога ќе му кажевме добро утро учтиво ќе се насмеуваше и продолжуваше.....

-помина неколкупати под прозорот стрико Андон.....Милена дали ме слушаш.....реков помина Стрико Андон неколкупати под прозорот и утрово.....

-јас не видов дека помина Човек....

-уште во утрината започнуваш со твојата двосмисленост...

-јас само го кажувам тоа што го видов.....

-па што виде тогаш..

-видов само една бледа сенка која се влечи по правливоста..сенка која нема никаква трага позади себе..сенка која се сокрила во сопственото непостоење....

-Милена....кажми за да не би станал сенка која се влечи во правливоста, што навистина треба да направам...

Без многу размислување ми кажа, едноставно како да го чекаше ова прашање од поодамна, та одговорот и беше залепен на самите усни.

-Ведраше едноставно треба да ги срушиш сите мостови позади тебе...направи еден список на сите личности на кои можеш да се сетиш, личности кои те правеле среќни, ете тие остави ги прво во твоите спомени, а потоа продлабочи го пријателството со нив и направиг поцврсто, но воедно сите кои на било кој начин те направиле несреќен, и сите кои на било кој начин те повредице исфрли ги и од сеќавањата и од животот без размислување, така од себе ќе симнеш еден голем терет кој го носиш, но воедно ќе си трасираш една голема и широка патека пред тебе без препреки....

Навистина ,додека Милена отиде во кујната да го припреми утринското кафе,започнав со враќање на сите спомени во минатото,ликовите се редее,еден по еден,тетратката започна да се полни во двете колони,личностите кои на било кој начин ме повредице беше поголем од тој кој ме правеа среќен.

-ќе морам најголемата препрека сам да ја отстранам....

Во правливоста кажа збогум засекогаш.

Првите утрински прапорци веќе започнаа да свират со својот милозвучен ритам додека Ведрани со брзи чекори одеше по угорнината на пустата и правлива улица која го мамеше веќе подолго време да биде нејзин посетител, немаше некоја посебна причина за денешното доаѓање, можеше повеќе да се нарече навика отколку потреба или обврска.

Брзо и лакомо ги ширеше ноздрите за да ги голтне сите разлетани честници на правта, и низ сето тоа голтање на таа правливост како опијанет одеше и не се грижеше за погледите кои му ги упатуваа минувачите.

-Ведрани...викаше гласот позади неговиот грб...Ведрани застани те молам...

Застана не вртејќи се назад, кога девојката стигна до него целата задишана од брзото одење само ја погледна со туп и незаинтересиран поглед.

-Ведрани зошто ме одмина..

-немам..одговори со преголемо студенило во гласот, никогаш со непознати не разговарам...

-Ведрани ти се шегуваш зарем не...со малку плачливост зборувавеш девојката.

-ама навистина не разговарам со непознати, дали разбираш за што зборувам.

Стоеше целата збунета не сваќајќи што се случува.

-Ведрани престани навистина да се шегуваш со тие работи, знаеш добро дека ме повредуваат такви зборови.

-немам за кој сте ме замениле, или кого барате во мене, но јас не ве познавам. простете но брзам..

Немаше некоја одредена цел денешново одење по правливата улица, повторно проба да оди во некој неодреден правец, абејќи го само времето.

-Ведраниееее престани да си поигруваш со мене...викаше сега девојката низ плачот кој започна да го разлива на сите четири страни.

Се врати само еден чекор назад застанувајќи лице во лице и гледајќи ја право во очите.

-простете но јас брзам..можеби некоја ден ќе се сетам која сте, и тогаш ќе ви кажам најучтиво добар ден.

Замина оставаќи ја во облакот од прав кој се крена од неговите чекори, кога веќе беше на свиокот, само благо се заврти и ја виде како плаче падната на колена.

Повторно во неговото срце започнаа да беснеат оние диви и непокорени бури кои многу ноќи додека се бореше со болката што му ја зададе девојката го раскинуваа на илјада и еден дел, но сепак самотијата му го даде најмоќното оружје за сите душевни болки.... студенилото, со тоа студенило го замрзна и срцето и сите останати спомени кои живееја во него, сега се едно му беше дали дали таа пати или не, но не сакаше повеќе кај неа да биде само личност кој ќе ја пречекува со ширум раширени раце, после секоја нејзина љубовна авантура или блудолом. а за возврат да не добива ништо, нејзиниот немир и нескротен дух, и колку да сакаше да го смири не можеше, лесно паѓаше на ласкави зборови, и кога некој ќе започнеше да и ласка и да ја воздигнува, таа веќе беше во неговата прегратка.

Ветришатата плачеа

И ова е само мртно сеќавање,незнам,некој ќе помисли дека само темнината царува во мојата душа ,но сите спомени кои ги родил вчерашниот или завчерашниот или пак пред една или пет години се мртви,но сепак пробувам ете така понекогаш со некое писание да ги воскреснам,знам не успевам,но сепак пробувам.

Ветришатата плачеа завчера додека стоев високо на карпата,и со лелекот на душата некаде во полутемното бескрајно пространство те барав,некој облак доброчуден те стави на мојата дланка,не беше само мисла луда тоа,јас понекогаш и таа мисла ја нареков судбина,а откако ќе ја наречев судбина,луто ја проколнував,толку луто што грмотевицата ме опоменуваше со проклетијата.

Знам ,бев само една копија на твојата љубов,незнам сега колку се бледи твоите копии,но во капките на вчерашниот дожд ја видов илузијата на твојата кристална соба во која ги криеш сите разочарувања,вешто во твој стил,со насмевка одиш по познатите улици,желно исчекувајќи некаде во некој интервал на отчукувањето на срцето да се појави твојот принц од соседството.

Зборот Те Сакам не паметам од кога не сум го изговорил,последен пат свеќата на сеќавањата ја изгасив на прагот во ходникот под сводот нареден со мртви школки собрани на Халкидиките.и тогаш не поверува,туку горделиво на белиот празен сид ја лепеше сликата на новата копија.

Се прашував тогаш додека го гледав твоето скаменето лице,дали да зачувам некој бакнеж,за недај Боже,но Гавранот што се будеше повторно со својот рапав глас ме предупреди....замени веќе еднаш во градот без улични ламби,не се врти назад кога улицата без крај и без име ќе те пречека,тука беше само случаен патник,привремен подстанар во празно срце,избран сејач на семе што род остави.....тука,се има смисла,освен љубовта твоја...зборуваше Гавранот со малку лутина....имаш сега во душата болна длабока бразда,некаде во некој ден тишината која спие во твоите гради ќе го сплети новиот килим под кој ќе газиш,со бои светликави е да знаеш.

Го замолив гавранот за минута молчење,и зборовите последни ги кажувам пред руменилото на зората да се роди.

.....ти Благодарам за сите убави моменти во мојот живот,за сите моменти кои привидно помислуваше на мене,не си ти крива што мислеше дека ќе ме засакаш,не успеа, и јас бев твојот прв личен пораз,тоа било само Судбина,незнам дали некогаш вистински заплаче за мене,но ако капнала и една солза,тогаш ти Благодарам за таа твоја бесценетост што си и ја подарила на земјата....и за сите срушени сништа ти Благодарам,Ти благодарам што илузијата моја ја растера,Ти Благодарам,за се и повторно низ плачот на ветришата те молам..Простими што те сакав.

Злобните никогаш не одмараат

Злобните никогаш не одмараат...некако со шепот исполнет со цинизам ми проговори сенката која веќе три дни како ала се залепила за мене,та не ме остава ни миг да се одморам од студенилото нејзино која го носи.

-па зарем и јас сум злобен,што така зборуваш,проклетничке една,и од каде таква идеја во твојата провидност....

-нереков дека си злобен,но нереков ни дека си цвеќе за мирисање...

-ако навистина сум злобен,ајде кажи една истурена злоба што си јавидела некаде на црнава земја...

-ех,се насмевна сега слатко..злобата неможеш никогаш да ја видиш на земјата,но затоа погледни на лицата од тие кој те опкружуваат и ќе ја видиш насликана во цртите длабоки,погледни во срцата и таму ќе пронајдеш реки од црнила како течат..

-но сепак не ми одговори во кое срце сум ја сместил мојата злоба...

-немора да ја сместиш,доволно е што ја носиш туѓата,како товар мраморен ти е залепена на грбот.....но знам дека некаде во твојата крв тече и крвта на Феникс,ако си син на тантал,ти сепак наојгаш храброст и оваа истурена злоба да ја трансформираш во прашина која ветерот ја разнесува.

Се замислив навистина,нереков никогаш дека сум Ангел бел со најнежни крилја,имало денови кога сум го будел демонот,но никогаш знам дека не сум дал можност некого да раскини...но ете и сега злобата ме парчоса на илјада и еден дел,не сум станал прашина,а тоа го сакаа некои да станам прашина,и кога ветерот ќе започне да ме расејува,тие тогаш таговни солзи ќе пуштат,неоти ќе бидат вистински,ама од пусти страмој од другите што ќе ги гледаат..незнаат,никој нема да им верува,некои ќе им се насмејат во лицето...но ним им е сеедно исто како што и сега им е сеедно за товарот мраморен што ми го ставија.....пусто да не се родиш атерција.....молчи и трпи...не за себе,туку за некој кој најмалце заслужуваат да ме видат прашина....

Го прашувам сега небото,има ли некаде некои облаци темни во близина,толку темни како најтемната ноќ,со ним да се препокријам,и да заминам некаде каде нема да им бидам ни мисла,така барем ќе ги оставам да живеат во привидот свој...јас таму,во таа земја ако ја наречам со некој досега непознат збор,збор кој јас самиот ќе го измислам,и само јас така ќе ја викам таа земја,за никогаш да не ја пронајдат.нема да се јавувам ни на пријателите,оти можеби некој ќе ја стави на карта геогравска и повторно ќе ме пронајдат,а несакам да ме пронајдат...заморен сум

сега веќе од од сите тие срцепарателни зборови што ги изговараа, колку се срцепарателни, гледам сега гавраните се сладат со нив....ама навистина морам да одам,...којзнае кога носталгијата ќе ми се нафати околу срцето како пајажина, можеби тогаш ќе се јавам...ама којзнае..сега морам да одам....не затоа што сум злобен, туку ако оставам овде во оваа земја, знам дека некои навистина сакаат да станам прашина, прашина која нив ќе им донесе мирен сон...

Небеше збогум, туку патоказ

-заминуваш

-да

-засекогаш или повторно ќе се вратиш

-заминувам.....а дали ќе се вратам повторно ќе знам по пораката на твоето срце што ќе ми ја прати пред портите на Љубовта.

-Милена.....еднаш не ми одговори што си ти....

-Ведране јас сум тоа што ти го бараш, го посакуваш, сонуваш...Ведране секогаш кога ќе ми недостасуваш ќе го учам ветерот да го изговара твоето име, цветовите во мојата градина да мирисаат на тебе, ќе го научам сонцето да милува како твојата дланка, свездите да сјаат како твоите очи. Тогаш ќе бидеш сегде околу мене. Само така ќе знам што чувствуваш.

Проклета предавничка, зарем навистина мораше сега да се појави, се срина толку брзо по образот што немав време да ја сопрам, но Милена беше побрза, ја дочека на своите нежни дланки.

- Не плачи заради тоа што завршило, смеј се затоа што ќе се случи!

- Како да ти кажам дека те сонувам со отворени очи? Како со зборови да ти ја опишам најдлабоката тајна на моите чувства кои горат за уште еден допир на твоите недопрени нежности! Ќе можам ли да зачекорам, а да не се изгубам во лавиринтот на твојата трепетна душа во која веќе влегов... Не случајно те сакам затоа што ти си единственото нешто кое го промени мојот живот!

- Има мигови кога ти треба храброст, а сепак ја немаш. Има денови кога животот има лажен сјај, токму кога почнуваш да размислуваш едноставно доаѓа крај. Животот е еден збир на проблеми, секој од нив си има свое дно и површина. Ти можеш да го препливаш тоа дно и да стигнеш до површината, но само со голема храброст и решителност. Само тогаш ќе можеш да живееш, да сакаш и да се радуваш.

-ќе ме побараш ли...

- Ако не те барам немој да мислиш дека те заборавам. Јас само ти давам време да се сетиш на мене!

-значи од денес натаму тргнувам јас и судбината напред....

-да,судбината е патот неизоден,додека тоа што останува позади се само мртви спомени....оставиги Ведрани,виде и самиот,проба да воскреснеш некој,но повторно болка ти зададоа....оставиги еднаш засекогаш..ти го кажувам ова како жена...

- На некој му треба среќа да живее, на некој му треба љубов за да биде среќен, на некој надеж да постои, а мене само ти за да ги имам сите нив!

-ме радува кога ги слушам овие зборови...но прости време е да заминам...

ПРВО САМОТНО УТРО

ПРВА ПРЕДВИДЕНА ПРЕПРЕКА...УМСТВЕНА БЕЗДНА

ЧЕКОРАМ

ЗНАМ.....СОНОТ МЕ ЧЕКА.....ПОВТОРНО НИЗ ШЕПОТОТ НА МОЈАТА НАДЕЖ ГО
СЛУШАМ.....И ПАРЧЕТО МОЕ ШТО СЕ СВИ ВО ТАА НАДЕЖ...ЗНАМ ЖИВЕЕЕ

Благословот на Артемида

Безброј ѕверови со ликови насмеани, без грам злоба на себе доаѓаа од секаде во непрегледната густа шума, птиците слетуваа во јата без број на ледината со зеленило исполнета, дрвајата во небо извишени се збиаа во густина невидена, стените ладни се доближиа, карши карши легна волк крволочен... чудно насмевка имаше на лицето, и јагне бело легна крај него.... дабот стар многувековен гранките ги собра во плетенка своја, им кажа слушајте внимателно... и само сенката своја ја фрли наоколу, ладот, мирот и складот ви душата така ми го подари. Клепките во тој миг што знам чудесен беше, Морфеј ми ги зграпчи со прстите свои нежни, и небаре беа најнежни делови од прекривка самовилска, ги спушти... тоа беше патека со цветови цветови послана ми подари.... зарем јас смртникот бев удостоен со ова низ восклик се провикнав, што така дар добивам од тебе Морфеј... низ усните насмевка блага тој провлече, и само еден збор кажа.... Занесот твој ме повика, занесот на твоето вљубено срце.. со благ наклон се поклони и носен од слугите свои, ветриштата благи замина..... знаев дека тука Пан некаде е ... мудро молчи и гледа што гостин драг му дошол, што во рацете лира носи.... песната бликна ли, или срцето што само тага го мореше сега тука запеа за радоста, за копнежот....

-и воин, и ловец вешт сум
И сеац, и орач неуморен
Син на таткото, со лик бесконечен
И градител, и хроничар
И слуга во светиот храм

Зарем јас
Кој Ахерон ја преминав
Од Кокитус вода жедно пиев
Во Флегетон со денови се капев
Стикс така страшно ме љубеше
Еридан постела ширна ми понуди
Додека седев крај брегот на Мнемодисина
О, зарем јас
Кој кај Лети поминав
О зарем јас, кој во царството на Ереба бев
Кој од канџите на Мелпомена избегав
Јас кој итам кај Ерато
Зарем јас сега
Кој илјада солзи пролеав
Пред олтарот на Темида да дојдам
Превезот нејзин да го земам
И по патека да тргнам
Хестија вечна да најдам
Благослов нејзин да земам

Менада ли беше,но пехар во злато излеан остави,крај лирата со жици затегнати,вино пенливо
полн остави,низ воздишка тивка посака да пеам низ занесот свој..

Во небото со сеќавањата пловам
со громови жестоки жигот на бакнежот го пресликувам
заприме ветру,запис еден тажен да не правам
никогаш со срцето збогум нема да ти кажам
постои причина
прегниме сега и со стена,низ бесна пенлива пена
љубовта никогаш не умира,се додека мириса на ружа и ванила
чекањето сега е само празно каење
сеќавањето е бледо траотно траење
над бездната со празнина и крик човечки.

Трепери нежно надежта во кулата на стрпливоста
Со солзи и насмевки,ланецот на дните низ пајажина на спомени го провлекува

Светот со далечини несовладиви е исполнет,со галаксии две заокружен
Покрај бледа свезда стоиш,во мрак непознат создадена
Кој ли таа патека ти ја создаде,без билки и ружи послана

По малку гладен,бос,,со праменот од твојата коса
Во тој хаос,се срушив до пепел отидов,и феникс го разбудив
И вик,рик,откорнав,разбудив,низ просторот го пуштив
Убијме со твојата Љубов
И по вторпат,и по третпат да умрам,и повторно до илјада пати да воскреснам

Небев којзнае каков Маг,но мислата до Артемида ми отиде...со стрелата ме погоди и благословот
ми го даде,кога зората се будеше и со пурпурна боја ткаеше тепих од мигови неродени.

Копнееш за тело,за мирис на коса,за шепот што во крв ти се свил
Зошто брзаш,кога цвет еден на дланка ти стои
Тоа никогаш нема да се случи
Со болката своја нека оди
Ти зборува Вечноста
Јас ти давам небо,а ти биди сонце
Јас ти давам ноќ,а ти биди месечина
Јас ти давам ден,а ти биди светлина
Каменот оставиго на место тоа
Залиго,во срцето засадиго.градината блескава повторно отворија.

Со пламена круна,и дете разбудено,самотната вистина ја оставив,не се нарекувам веќе молк,не
сум веќе илузија зарем не,моите соништа со Љубовта во денот ќе ги сонувам.

Раштракни мисли

Го гледав небото додека чекорев по патеката, бев сам... во сета таа планинска самотија, не ми недостасуваше човечкото присуство... чекорев размислувајќи дали навистина ќе имам сила да стигнам до целта, и повторно повторно да ја имам Љубовта на Милена... низ чекорењето повторно мислите се растрчаа насекаде околу мене....

Живееш ли навистина времето во нас додека го допиравме со дланките, не пржеше ли навистина сонцето по кожата, го дишевме ли воздухот заедно, секогаш ли гледавме исто во облаците со искри во очите.... не барам враќање, ни пак повторно раѓање во некоја твоја вијуга.... барам само еден мал атом од она што сонувавме, во Бесконечноста да те фрлам, да ме чекаш барем ти таму.

Сеуште прозорот е отворен, нека бегаат моите соништа насекаде, сега ѕвездите завеса прозирна ми направија, позади завесата се крие повторно едно небо со боја на очите твои, таму не е крајот, потпевнува весело сенката која седи на клупата сама.

Реков дека болката нема да ме скрши, ја запознав најубавата насмевка, ми дозволи полека да те запознаам, а јас сега само со наслов од некоја твоја песна ќе се присетам, и со спори чекори ќе заминам таму каде што и утре ќе ме чекаш.

Скриена во облаците со пурпурна боја, облечена со капките на росата, ослободена од ветровите, пловиш со твојата душа насекаде околу мене, кога не би било сонцево, ќе знаев дека си ти, понекогаш, само понекогаш ми недостасуваш додека ликот твој го гледам, навален на моето рамо, шепотам нови стихови, и наслушнувам дали ќе го слушнам твојот чекор.

Го облекувам новиот капут од кашмир на кој се налепиле некои желби неостварени, со картата во рака, некаде во маслинова градина ќе одам, на некој полупуст остров

Орфеј е веќе во спомените.

Успевам да ги закотвам новите сеќавања во пристаништето каде сега одмара за новото патување бродот наречен Постоене со лик на жена која трепери нежно на моето појавување, со леснотија ги поднесувам сегашните искушенија низ кој ме води Љубовта, мојата душа веќе е длабоко влезена и во твоите длабочини, чекајќи го мигот на трајното соединување.

Не се плашам да тргнам кон височините на вечноста, се отргнав од распарчените чувства кои ме лепеа во најдлабокиот понор на тагата, каде само мразот ме прегрнуваше, немаше таму реки низ кои течеше животот, само црни лигави морничави делови од проклетата тишина.

Во душите на неискрените висев како марионета, низ маските понекоја сржава насмевка фрлаја, правејќи ја мојата душа опустешен терен за нивното најголемо задоволство... плукање по сите искрени души. чистотата на мојата искреност не беше мојна да блесне во тие темни простори, сега знам дека и ти преку океанот на желбите кои ги оставивме некогаш на камењата последниот пат, си тагувала и времето си го купувала со надеж дека некогаш повторно судбината ќе се смилува и целината ќе ја состави.

Длабоките закопани сеќавања за тебе во маглите и сенките се разбудија, парче светло што крвта која истекуваше од моето срце ми го даде, пред срушениот олтар ме однесе, ми ја покажа патеката кон твојот бисер што така грижливо си го чувала, во есента со првите лисја паднаа и првите срамежливи бакнежи, срамежливи исто како првите, заборавените на грамадите Маркови, се раѓаше нова боја во очите, заплакавме кратко со солзи радосници, старите спомени во црн куфер ги затворивме, и заедно во стерната ги фрливме, да не рикне повторно некогаш.

Од тогаш прстите низ твоите лавиринти шетаат, понекогаш и мофта ја допираат, крадејќи лакомо од твоето скриено богатство, бесрамно си играм и со зборовите и со прстите насекаде по тебе, кога ќе се изморам од шепотење и цртање на безбројните ликови на Љубовта по твоето тело, задоволно и се насмевнувам на пријатната тишина што повеќе не сум Орфеј.

Со твојот пркос и желбата за најслатка болка молиш, барајќи го повторно оружјето за нова нежна војна, приковајќи го врисокот од твоите погледи да го отворам вртлогот кој ги брише минатите мигови..

Осамена Принцеза

Впиваќи го звукот на тишината во новота раѓање на зората ,магливо чувство на нешто заборавено возбудување поради мислите кои ми се вратија и некако ми се откри мистеријата на јазикот,тогаш узнав дека нешто фантастично тече низ моите раце,течеше живиот збор,ја будеше мојата скриена фантазија и трпеливо слушаше,во слушањето и таа и јас учевме.

-можеби мојата грешка беше што ги гледав сите околу себе,и во таа мешаница на луѓе не се видов себеси.

-не смееме да се плашиме да се откажеме од она што не можеме себеси да си го дозволиме да го задржиме...некако низ нејзиното синило потекоа овие зборови....ако неверуваш погледни кон тоа што сега доаѓа па потоа кажиси сам на себеси дали е така или не.....

Погледнав подобро кон улицата,кога ликот веќе добро го распознав,се поматија чувствата,небеше некој голем рој на мисли....со испиено лице и длабоки траги на скриен очај...залепена насмевка која се губеше бргу откако некој познаник ќе ја одминеше,спор чекор кој влечеше позади себе некои недокажани вистини...во тоа густо познато црнило кое ја препокриваше главата сега во играта на немирното ветре загалопирале и првите бели влакна...ги немаше светлите факели во нејзините очи,само слаби жарчиња на копнеж тлееја,и во тој копнеж по нешто што веќе изумираше потајно трагаа...дивата и непокорена снага која вители од страсти носеше сега изгледаше како сомелено мелено месо од животната машина...одвреме навреме белите рамења на кои висеа некогаш два невидливи голуби,сега немирно поигруваа,и со тоа го миреа воздухот кој како товар невиден притискаше,можеби новата гардероба привидно го сокриваше сето она што четирите сида навечер го гледаат,голо и осамено тело,тело кое во стуткан грч ги лови соништата несонувани,свонливиот глас што знаеше пет звучни бариери да пробие,сега го кажа учтивото добро утро кон познаничката што ја одмина со тоналитет низ кој се провелкуваше плачот на празните ноќи....низ тој воздух ги пуштив мислите да оделтаат...

.....Ете,некогаш и допирот на твоите мисли знаеше да го зоврие онај див извор на страсти,во должината на твојот поглед можев да го одредам светот,во твојата насмевка можев да го предвидам денот и сите да зборуваат дека сум добар пророк кој знаел дека денес дождот нема да дојди на нашето небо.....тоа беше некогаш...не ја крена главата,замислено одеше по улицата,со погледот ја испратив од пространиот балкон.

-бесцелно е да се рафрлаш со спомените....таа е нивна марионета...прошепоти покрај моето уво,благо наведната над мојата глава...ако мислиш дека ја имаш силата на чудотворците симнисе,прегрнија,и воскресниот минатото.

-бевме само двајца несреќни љубовници во романтична романса....промрморив повеќе за себе...

-разбирам што ми кажуваш.....

-љубоморна си.....

-знаеш ли колку е сув воздухот во Египет, колку непријатности носи првиот пат.....

-те прашав дали си љубоморна....

-не.....кратко и отсечно одговори, но во нејзиното не остана недокажан страв...

-пред две вечери мислам дека нешто зборував во сон. кажими дали те повредувам со моите сништа...

-не...тоа се само илузии или предвесници, гласници на иднината...или сурови камшици на запретаното минато...

-чудно...сеуште не сум навикнат на ова чувство, на оваа енергија која сега тече низ моите вени.

-сите страници на мојата неиспишана книга ги кријат солзите кои некогаш капеа за тебе, потоа трпеливо ги собирав во чаша кристална, сега се само минато, чашата ја измив зошто си стварност....и ајде влезе, започнува да биде свежо, попријатно е внатре....

Во силуетата што заминуваше ги видов сите немирни ветришата како дуваат и шибаат немилосрдно, видов една заробена вселена во суровото секојдневие. мачнината која чекореше покрај неа само го зголемуваше празното сиво небо. беше осамена принцеза во секојдневиот животен бал кој се одигруваше на подиумот од населбата.

Неиспратено писмо

Можеби некогаш ќе ја побарам твојата прошка за мојата слабост кон тебе Милена, и за ова писмо што никогаш не го испратив до тебе, некои љубоморни дамари ме натераа на тоа, рекоа „лакоми сме за вакви убавини подариниго нам, а ние ќе го чуваме од заборавот.

Се стретнавме ете така случајно, помеѓу некои напишани редови во кои се препознавме еден со друг.

Јас во таа приказна бев Малиот Принц, ти беше Среќата.

Заедно сме чудо

Јас ти кажав, се сеќаваш, дека ќе бидам цврст за двајцата нас, а ти умееше да ја препознаеш мојат искреност низ само еден збор, зошто беше поразлична од сите други, не сум совршен, но умееме да го содадеме совршенството.

Со моите стихови што ти ги пишувам сакам да ја подобрам твојата несовершеност, додека заедно со нашата леснотија лежиме на самиот раб од сонот..... додека гледаш занесено во небото, раскажи им на птиците за нас, нека ја растурат приказната се до далечниот југ, каде се ведат младите полетни потомци, така нашето постоење ќе го врежиме во иднината.... мислев дека свездите се далеку, а не видов дека било потребно само да ги посакаш, моја блескава свезда, вечер додека мирно ќе спиеш покрај моето рамо, јас само еден миг ќе те напуштам, и повторно ќе отидам пред олтарот на Афродита, само една наша солза што ја носам во себе ќе и однесам, благодарност да изразам, ќе застамам пред нејзиниот олтар, и низ мојот поглед, обликот твој ќе го насликаам, со солзата живот ќе му дадам, не молитва, туку ќе побарам само Благослов вечен да ни даде, со бесконечни денови исполнет..... не ги дефинирам веќе моите чувства, само се препуштам на твојата присутност тука крај мене зошто знам дека го пронајдов начинот како да ја нанижам низата наречена живот, твојата слатка насмевка.

крајот на една темнина

Брзите чекори на минувачи одекнуваа насекаде, со брзањето сакаа што побргу да избегаат од нервозната игра на ладниот ветар, а тој им се привлекуваше и под слабо врзаните јакни, под бледите палта, и таму правеше некои интересни фугури со морниците кои го поздравуваа својот пријател, дали стиденилото на рацете му кажа на ветерот дека бесцелно е да се позанимава со мене, или тромоста на чекорите не му беа интересни па вешто ме заобиколуваше, не знам но веќе секојдневно ги гледав излитените фасади на старите куќи, некогаш пробував макар со поглед да го вратам нивниот стар блескав сјај, не успевав, толку беа избледени, што бојата скоро и да не се познаваше, па можеби затоа окоото не можеше да ја одреди колоритноста што била нанесена којзнае кога.

Беше пладно, кафеаната повеќе беше празна отколку полна, и неа ја одминала веќе славата, само некои кои живеат со спомените за некогашните лумперајки навраќаа, повеќе од навика, ќе седнеа на масите и ритуално ќе ја кренеа раката во воздухот, кажувајќи со тоа дека е време да се регистрира нивното присуство, келнерот Миливој, мрзоловно ќе се довлечкаше до масата, со чекор на претепаан пес, и незаинтересирано ќе забележеше што бараат од него, така и денес, само седнав без да го повикам, кога виде дека и после пет минути не ми е потребна неговата услуга, со последни сили се довлечка, небеше скржав на зборови, но во последно време се вообрази дека неговото повелете е бесценето, па само како кип антички ќе се здрвеше на главата од гостинот и чекаше што ќе побараат од него.

-Донеси исто како вчера.....

Без наклон се врати, кажувајќи со гримасата дека не е задоволен од порачката, но за кратко време црната течност која наликуваше на кафе се најде на масата.

-Миливој...

-кажи.....скоро нечујно ги изговори зборовите..

-старецон во аголот што седи, кој е.....

-уффффф...испушти добар дел од градните резерви.....подалеку од него....

-зошто, заразен ли е, или е опасен.....

-не, не, ни заразен, ни опасен...малку направи пауза...никој незнае ни кој е ни од каде е, се појави пред извесно време, но некои кажуваат дека бил кобник.

-вака кога го гледам не ми личи на кобник, ни пак на скитник, повеќе наликува на скршен човек...

-незнам дали е скршен или сомелен,мене лично не ми се допаѓа...зборувавме тивко,старецот ја крена главата од масата,како да знаеше дека разговараме за него,го фокусира погледот кон нас,и со тој ладен поглед не предупреди....знам дека сум предмет на вашите интересирања...

Небеше којзнае кое задоволство да се пие таа блуткава напитка,но кога се троши бесцелното време,тогаш сеедно е дали ќе се пие вода со мирис на кафе или ќе се гледа незаинтересирано во минувачите.некои со своите мисли додека одеа ги граде своите светови,блескави и исполнети со многу радост,во тие светови се наоѓаа сите нивни и вистински и посакувани радосни мигови со своите сакани,некои пак со тешка мака се делеа од своите црнила и,ги фрлаа насекаде и заминуваа без да видат каде паѓаат,не го регистрирав присуството на непознатиот во овој простор каде воздухот имаше вкус на фрлено и полускапано јаболко.цигарата веќе самата од себе се изгаси,немаше ни грам задоволство во неа,кога сенката која ја преслика скржавото сонце на еден дел од маста кажа ..јас сум тука..ја клренав главата незаинтересирано..

-повторно си играш со злото...со својот студен но сигурен глас ми се обрати....

Ја клренав главата,сега можев добро да го видам,и небеше старец,само длабоките животни бразди кои беа напишани на неговото чело,го правеа старец,испиеното лице само ја зголемуваше таа афтичност,но погледот,погледот беше тој кој сеуште имаше живот,и тоа многу,живот исполнет со пркост и немир,живот исполнет со непокор кој зборуваше за сите изминати патеки...

-се познаваме ли...сакав да го отстранам од мене со својата незаинтересираност...

-се секаваш ли на овој прстен....пред мене го остави златниот круг кој некогаш стоел на нечија рака...

-не,и не ме интересираат веќе твоите работи...

-погледниго добро,и речи дека е твој....

Погледот го фокусирав во прстенот но ниедна мисла не одлета во минатот,мисла која на било кој начин ќе ми кажеше дека сепак имам нешто заедничко со тој прстен.

-да те потсетам,ова е прстенот,за кој ТИ....тоа ти го кажа со преголема сериозност...ти мислеше дека е загубен...

Незнам дали секавањата беа толку бледи,или несакав да се секавам повеќе на нешто што веќе правта го прекрила,но сепак,некои мали фрагменти од разговорот долетаа пред моите очи....незнам како го изгубив прстенот..со мала доза на нервоза беа кажани овие зборови...

-сега знаеш за кој прстен ти зборувам...

-Да знам но сега навистина несакам да знам...

-тоа е добро што несакаш,но сепак пробуваш да се вратиш во мракот....зарем не ја научи лекцијата пред само еден месец,знаеш добро што ти се случи....

Молчев и сега навистина го погледнав добро во очите,студенилото кое избиваше од тие очи ме натераа да го почувствувам просторот претесен,ми беше потребно место каде ќе земам голема количина на воздух,овие очи сум ги видел и другпат,тогаш,....зарем повторно овие секавања ќе ме гонат сеуште,сум ги видел на друг лик...

Се доближи до мене,како да ја контролираше одбојноста,беше завртен со половина лик кон мене,пред да исчезни од пред мојот поглед ги кажа своите зборови и замина.

-никогаш не беше предодреден за темнината,секогаш кога пробував да го заробам целосно твоето срце,некоја сила помојна од мене ме одвраќаше,сега и јас знам дека твојата патека е премногу светла,оди и земиго тоа што требало да го земеш многу порано.....ТИ.....ти си мојот неуспех.....ја отвори својата рака,во дланката имаше едно мало црно топче од кое за само дел од секундата изби таква силна реа,што некои минувачи со погледот пробаа да го одредат изворот на таа реа.....ова е сметката која треба да ја доставам до нарачателот кој долги години ...малку се насмевна со иронија...кутрата таа бедничка,мислеше дека е мојот господар и бараше слепо да ги исполнувам сите нејзини наредби и желби сега ќе свати дека беше само мој покорен роб,не се грижи,низ воздухот за само петнаесетина дена ќе ја слушниш веста за цената која е платена,повеќе нема да биде се како што било,кога ќе го нема столбот кој сите мислеле дека бил главна потпора ,тие околу само немо ќе бараат спас,сега навистина оди.....со брзи чекори се изгуби низ минувачите,беше побрз од сите кои брзаа.....

Средба со Прастара душа

Забрзано итав по благата угорнина,квечерината која полека и неосетно го постилаше својот тепих од темни влакна се повеќе и повеќе се згуснуваше....до целта имаше уште добри 2 километри...наслушнуваав,лавежот на кучињата,тие верни чувари од несакани и ненадејни гости како да го најавуваа и моето доаѓање,уште пред да тргнам бев предупреден дека во близина на објектот има куче самотник кое живее далеку од чопорот,и токму тоа е најдобриот чувар...Милена ми појасни дека ова куче некаде во себе носи некоја стара прастара душа која може добро да погледа во самата душа на човекот и бргу да ги презри намерите на посетителот,рече...оставиго кога ќе се стретнеш нека те погледа добро,кога ќе се увери дека треба да продолжиш понатаму верно ќе ти се прилепи и ќе те отпрати до самиот праг на Манастирот..но ако не си добредојден,нема да те нападне,туку ќе ти се испречи на самата средина на патот и никако нема да ти дозволи да продолжиш понатаму,ако твојата тврдоглавост е толку голема тогаш несакам да претпоставувам што може да се случи.

Тивкото но оштро и заканувачко ржење го прекина брзиот ток на мисли,погледнав во правецот од каде што доаѓаше овој глас,дали поради недоволната светлина или доброта камуфлажа што ја имаше направено ова куче едноставно неможеше да се види,но сепак неговото присуство повеќе од очигледно се чувствувахе.

Зажарениот и предупредувачки поглед на веќе се назираше во најблиската грмушка од мојата десна страна,застанав скаменет од тој поглед,никогаш досега не сум видел толкави очи...чудно во самиот центар на тие пламени очи како да видов некој одраз на лик човечки..лик кој на своето чело имапе избраздено премногу сурови животни бразди,но сепак и покрај таа судбинска белешка што останала,сепак имаше во меѓупросторот многу наталожено мудрост...полека и сугурно,како неприкосновен господар на просторот се појави кучето,беше црно со импозантна големина,влакната и покрај сета таа природна местоположба на која живееше му беа чисти и светликави,отсјајот од тоа крзно се пресликуваше на сенката која се влечеше позади него...само немеев на местото,го оставив да ми се доближи...немеев сакаќи со немеењето да ја смирам бурата на мисли кој го раѓаа нормалниот човечки страв.

Го погледнав повторно песот во очите,усните сами го изговорија името негово..Кагуар,Господарот на времето,верниот придружник на Витезите на Ветерот...

-Добра вечер премудар Кагуар...проговорив со и за мене непознат јазик...

Застана и ме погледна во очите,стоеше само еден миг,потоа весело ја заврти опашката,и застана од мојата десна страна,кога веќе беше на своето место,тргнавме со сигурни чекори кон Манастирот.

Сонцето веќе го немаше на сводот,љубопитно гледав сега како Небесните витези ги поставуваат своите блескави трофеи на бескрајниот свод,свездите,кога и последната беше поставена на своето место,раѓањето на темнината го најавија синовите на мракот со својот виеш....

Додека одевме едноставно како да започнав да го слушам гласот на прастара душа како зборува со мене,низ погледот кој одвреме навреме го пушташе кучето течеа зборовите како некое ехо кое одзвонуваше низ просторот.

-те гледам мој драг и мил Пријателе,заљубен си во една прекрасна и убава жена,како медоносна капка ти се залепила на срцето,додека таа секојдневно и во стварноста и во мислите и во нејзините сништа те гледа со очи од кој тече свездена прашина,и со таа прашина те посипува...тогаш...малку застана со мислите...Тогаш си реков сам на себеси...Љубовта го отргнала од самотијата овој човек,кој не е благословен да биде нејзин дел,Љубовта на таа жена го отргнува полека но сигурно од ладните и проколнати канџи бришеќи го полека неговото минато,и го спојува со сеопшиот и сеприсутен дух на Бесконечноста....ноооо.....тоа негово но некако како да ги роди копилицата на студенилото...морниците не почекаа ни миг туку јурнаа брзо низ секој дел на телото....но кога повторно ќе погледнам во твоето срце,гледам една голема дупка од која се реѓа некоја неприродна осаменост,некоја осамаеност која некој друг ти ја посакува и постојано те врзува во тој ладен простор...гледам гледам мој пријателе,сакаш,повторно да запловиш со твоите големи и раскошни бродови во водите на Љубовта,сеуште имаш товар кој не си го истоварил,вистински товар исполнет со илјадници насмевки...но бурите кои ти ги подарува скриеното зло ќе те одведе ниско и во темнината,побрзај мој пријателе да не станеш син на земјата,а кога ќе станеш таа проклетница ќе посака да бидеш нејзин дел....осамената душа сега неможеш да ја спасиш,сега е само маглина која ја носата ветриштата сечии.ќе се лепи на секој,но никој долго нема да ја носи на својот грб..осамената душа мој пријателе ќе посакува секогаш на некого да ги подари солзите но никој нема да и ги сака....остави и побрзај,јас само ќе те одведам до бунарот на желбите,внимавај кога ќе дојдеш до него,чуварот е Витезот од племето на Заборавените...небарај од него да му го видиш ликот,само остани онолку колку ќе ти дозволи.

Забрза неznam зошто,дали поради изненадниот ветар кој продува со брзина што и окото неможе да регистрира или тоа беше повикот за средбата.

Полека се доближувавме до Светилиштето,беше некако затскриено позади големата карпа која како заштитник го штитеше од сите погледи,со скриеноста ја подаруваше толку потребната тишина што секогаш во светилиштата ја бараат Душите човечки.

Како го одминувавме каменот што ја затскриваше таа светост,така блесокот на полната месечина го покажуваше целиот сјај и блесок но и убавина,како посебен украс на таа сјајност беше кругот што го сторице свештениците со садење на СРЕБРЕНИТЕ Борови кои го штитете Манастирот,сега таа сребреност скоро на секоја игличка од стеблата светкаше попрскана со месечевата златоносна прашина.....обземен,обземен бев од оваа убавина,едноставно занемев и сладострасно ја голтав оваа убавина,како секој поглед жедно пиеше,така низ крвотокот како да започна да тече некоја замене сега непозната енергија,енергија која ете можеби токму тука беше потребно да ја заемам,да ја почувствувам.....

-ајде,рече Кагуар..ова е само мало ситно парче од сето тоа што треба да го видиш и доживееш.....ајде те очекуваат....

-Кагуар,зарем знаеја дека ќе дојдам.....

-да само одбраните со нога човечка можат тука да стапнат....

-зошто одбраните....

-само тие што влегле во Понорите на сопствената болка,и тие кога се давеле во сопствените солзи посакале вистински , прво да клекнат а потоа да го добиат благословот од Љубовта,и токму со таа Безусловна Љубов живеат,само тие ја имаат привилегијата да дојдат тука,и токму од тука да го започнат патот.

-зарем ова не е тоа што треба да значи крај.

Сега низ лаењето се насетуваше смеата негова

-крај,крај....крајот е некаде на врвовите на Планината....ова се само првите твои детски чекори...

-но...

-навистина и јас би сакал да дојдам со тебе,да те придружувам но мојата задача е да го чувам ова светилиште од непокајани и грешни души кои се кријата позади маската на големи верници, сепак запамети сега едно пред да влезеш.....седна спроти мене Кагуар....сега започнува твојата вистинска преобразба,се додека не го земеш огнениот меч во рацете не ќе можеш никогаш да ги достигнеш Врвовите на планината.

Повторно едена мала војска на ладни и брзи копилиња се прошета низ моето тело,како потсетник на стравот беа тие ладни морници.

-не се плаши,сега кога стигна доведе,ќе стигнеш и понатаму,но запамети само едно,кога ќе стигнеш на ледината каде што горат илјада огнови,и каде што покрај секој оган седи Лажен бог,и секој Бог има армија на лажговци, лицемери,подлеци,....застана и со премногу сериозен глас за последен пат ме предупреди...внимавај што ќе ти подари господарот нивни,ти учтиво благодарисе,поклонисе покорно,и кон патеката само една која ќе ти се појави продолжи,но никогаш немој на тој господар да си му завртил грб,секогаш гледајго во лицето..ако и само пробаш да завртиш грб,тогаш ќе го добиеш најподлиот нож во срцето.

Строгоста со која ги кажа овие зборови беше преголема.

-уште само ова ќе ти го кажам,Забравените никогаш не те забравиле да знаеш.

Веќе бевме пред вратата на светилиштето,Кагуар,најпонижно се заврти и ме остави сам,пред новото за мене непознато.гледав во величествената и голема врата изработена од дрво кое никогаш ниеден црв не го нагризало,мирисот на Ванила избиваше од него,и токму со тој мирис ја даваше смиреноста на сите намерници кои ќе застанеа пред таа порта.

На самиот полукружен лак од таа порта имаше врежано јасно една реченица,полугласно ја прочитав.

-ГРАНИЦИТЕ СЕ ТАМУ КАДЕ ШТО САМИТЕ ЌЕ ГИ ПОСТАВИМЕ.

Песната на гавранот

Тивко, несакајќи да ја реметам тишината ја отворив тешката дрвена врата, на самата десна страна беше голема, толку голема јаболкница, што дотогаш не сум видел во животот, јаболката беа се вцрвениле, чиниш небаре сета човека крв ја собрале, со миризбата која ја испуштаа просто мамеа за да ги скинам.....кога и навистина посакава, се сетив на исконскиот човечки грев...несакав сега во ова светиште да бидам јас тој кој ќе ја направи грешката на Адам...ја гледав молчешкум, кога сакав да продолжам во не баш големиот но чист камен двор, песната на гавранот ме мрамороса. Го слушав како со својата рапавост ја пееше песната....

-те морничави оваа песна зарем не...рече гласот позади мене...

Се завртив брзо, спроти мене стоеше млад човек на свои 27-28 години, облечен во црна долга риза.

-Да ме морничави....одговорив кратко

-не се плаши, тоа е само едно ехо кое одзвонува од светот на мртвите...

-не разбирам...

-има време ќе разбереш...сега пред да ти посакаме добредојде, седни и одморисе под Јаболкницава, а потоа....малку со мистерија во насмевката ги изговараше зборовите...потоа ќе видиш што ќе правиме..

-но...

-седни, седни и посакај и на земјата добра вечер.....сега мистеријата преминуваше во благост...

Се сетив на зборовите на Кагуар...ќе бидеш таму се додека треба....без приговор седнав на земјата, а таа како да го очекуваше моето доаѓање, брзо јурна по порите да влегува со својата миризба, клепките како по заповед да се поклопија, сон, или што и да беше веќе започна да се одмотува...

-спиеш....

-не, само очите ги држам затворени....

-но сепак ме гледаш...

-да, те гледам со моите мисли, не со моите очи...

-значи навистина ме гледаш...

-да те гледам сега и со срцето...

-навистина ли ме гледаш...

-премногу сум стар за да гледам свезди, па затоа те гледам тебе....

Се насмеа,но некое студенило се провре низ таа насмевка....морниците кои поминаа низ телото го дознаа први...

-се плашиш од мене...

-а зошто би се плашел од тебе кога не знам ни која си...

-па морниците ги видов како во рој одеа..

-ах тоа ли..

-да...

-па тоа повеќе од студенилото што го почувствував..

-но сепак тоа е притаениот страв на човекот,морниците се копилиња нескротени,предавници кои незнаат да се скријат..

-навистина која си ти..непозната жена која дојде непокането во моите мисли..

-сакаш да дознаеш,или повеќе од човечко љубопитство праша..

Сега подобро ја погледнаш,некои црти ме потсетуваа на лик кој го познавав,но прамените на нејзината коса целосно ме збунија...беа премногу немирни,но и прекрасни..мистично ме погледнуваше....

-ако си мистерија оставиме да те разоткријам...

-не,јас ќе ти кажам..

-ајде кажи,се претворив во миг на исчекување...

-но нема да се исплашиш....

-ајде те молам,не сум дете кој се плаши од празни зборови...

-Јас сум Смрта...

-па што ако си Смрта...

-но навистина сум Смрта..

-мојата или сечијата...

-Сечијата....ти навистина не се исплаши...

-некои работи стануваат безначајни кога човекот постојано размислува за смрта,па така и самата смрт од премногу размислување е безначајна..

-ајде барем сега биди искрен и кажи зошто толку размислуваше за мене...

-па ете така,затоа што сум несреќен....

-се е привид,а среќата на среќните,ако навистина ги има,тоа е една обична илузија,или подобро кажано една состојба на умот во која единката живее во еден флуид каде струјат енергиите на бесконечноста,а смртниците неможат да одат во бесконечноста,затоа среќата е само привид...

-но јас сум роден по казна..

-по казна се раѓаат сите,по казна постојат,смрта е само една извесност,за тие кои вистински патат е спас,за непокорените и гордите неизбежен пораз пред нивните мегаломански замислени победи...животот сам посебе е само една работа која никогаш неможе да ги покрие трошоците..

-но јас мислам дека бев господар на сопствениот живот,и никогаш не го разбирав или гледав како задолжителна обврска ...

-не станува збор дали сме господари на сопствената судбина,туку дали сме свесни за сопствените грешки од своите одлуки.

-ако не сме господари на судбината,ни останува љубовта да не ослободи од сите човечки стеги..

-хммм...љубовта понекогаш знае и да ја замрси ситуацијата до тој степен,што просто ги турка вљубените пред моите нозе...само разумот е тој кој може да те натера да не бидеш нечија марионета..

-остави ги сега моралните норми,кажими дали е забавно што како дете си играм со прстиве по земјава пишуваќи на нејзиното студенило непознати имиња додека надвор од капијава дождот со капките ги мие валканите мигови што ги налепил денот врз глаткоста..

-повеќе ми личи на уште една твоја посакувана илузија за бакнеж..

-ехххх..болката...болката го извлекува најдоброто од нас..ни е потребен понекогаш...за креативноста,оригиналноста,за духовното издигнување...

-те болат твоите криља..

-да,и празнината во мојата душа што ја гледаш...постојано барам темнина каде да се скријам..

-чудна желба имаш...

-кажими поубаво,нешто што ќе ги залечи моите рани...нешто што ќе ги смири моите мисли..нешто што ќе ги затвори ходниците на сеќавањата...

-дали си спремен за безболното буђење...

-не се двоумам зошто никогаш не го сакав Хамлет,но сепак би те прашал..дали ќе боли на некој начин.

-држи ги затворени очите и понатаму,и сега покрај тоа што ја гледаш тишината,види ја во целата нејзина убавина,како ги лелеави нејзините коси исто како пролетните ветришта,тогаш болката и воопшто нема да постои...тишината во земни услови е само другар на самотијата,но тука е топла и нежна,те прегрнува со вечноста...

Наликува на покајание

Утрешниот ден повторно ќе е мртов, си помислив, со мртвилото ќе ме ослободи од тешки мисли со зли искушенија....морам веќе еднаш засекогаш да си заминам од ова мртвило, сенките на сомневањата осверенени ме гледаат, како малку да се подисплашија од оваа мисла....проклети си велам, зарем ме презревте...ме нападнаа втемница, крвта зовриваше во мене, ете некоја се огласи...млад си а долго живееш, мора да си осамен штом е така...липав, и низ липтежот мрморев....ќе ве врзам, со девет чворови, со јаже долго седум метри, и најгласната и најподлата жена да неможе да ве одврзи....вечерва ќе се исповедувам....однекаде, малку сокриена сирна месечината, неznam дали се насмевна, неznam дали ми намигна, или беше задоволна што нејзиното чедо ќе го има конечно во прегратка...

Времето, исткаено и преплетено во пајажината на миговите сега небеше леплива материја која само ја допирав, времето, сега со темнината ме впи во себе..со отчукувањето на срцето полека му се спротиставував на секое копице од сомненијата....

Благо се навалив, а потоа по заповед на земјата клекнав, и низ процепот што се отвори ги пуштав зборовите да потечат....

-свер бев со секакви сказанија, тој свер кога спиеше, кога буден беше, со заби живо месо јадеше, дните со мраковина чудна ми ги препокриваше, и по патеки чудни тесни, со ситен камењар посипани ме водеше, петите кататен крвави ми беа,

Ја сакав темнината и катаден по неа пишував, беше тоа платно недогледно, и никогаш недопишано, и со премрзнати прсти шкрабав, а таа задоволна беше, и во премрзнатоста со болка ме хранеше, се смееше грозничаво, и во сета нејзина смеа времето поминато не го мереше...

Кога мислев дека долго пијам Амброзија најслатка од пехарот на Афродита, ти, ти навистина ми го покажа твоето вистинско лице, низ малиот процеп што го остави да се формира на твоите усни, ги истури сите лаги, лаги врз моите плеќи и со гордо крената глава, се закити со моите солзи.

Ја држев ете долго раката врз срцето, да го смирам тој див немир кој како бури збеснати татнеше во секој негов дел, ги гризев усните за да не го испуштам секој крик, го правев сето тоа со преголем напор, зошто знав дека ти ти навистина ти уживаш во мојата болка.

Те гледав така мраморосана, и во сета таа твоја мраморост зборуваше за Љубовта, тогај, тие твои зборови веќе не правеа трепер во моето тело, како сабји демискии го параа, невидливите реки од крв низ шурките потекоа, ни тогај ни после десет ни после сто дена не проба со ништо да ги запреш тие шурки, со секој нов ден имаше се поштра и поштра димискија.

Аште ми остана време да викнам пред литоста да ми скапе во земјата....

Се прашувам, колку пати треба да мидам низ проклетијата за да го прочистам гревот,гевот ,што во срцето за тебе го изградил највеличествениот дворец,а сега немам храброст да го срушам.

Средба со свештеникот

Стани-тивко, толку тивко и нежно ги кажа овие зборови, старецот кој низ очите кажуваше дека е е старец со телото, а момче со духот.

-но јас не завршив.....низ забите со малку бес процедив...

-доволни и е и тоа на земјата, таа е задоволна и со толку...

-зарем се задоволува со толку....

-да, таа е задоволна и со скрбот што го фрлаше од душата....ајде навистина стани, те очекува свештеникот...

Сега, во мигот, забочнаа да се преплетуваат чувствата, навистина на некој начин се исповедав пред земјата, фрлив некој пласт од себе, но со што ќе се исповедам пред тој свештеник, Знам само дека Милена ме предупреди дека знае да гледа со окото на душата, знае да ја презри и секоја лага, и секоја неискреност, знам само дека морам да се соголам пред него, до коска,.....паниката од искреноста како да започна да јуриша низ вените...небеше свештеникот Бог, но сепак го имал чувството на суштество кое било во близина на престолот, во тие Величествени предели каде душата се храни со најфината супстанца...Божјата Љубов.....

Одев споро, толку споро што со својата спорост започнав да ги нервирам и да им пречам на мравките, на тие мали, ситно но сепак трудољубиви животинки кои ниеден миг не го поминуваат непланирано.

-ајде побрзај, не дека овде времето може да избега, но овде твоето време е ограничено...се разбира ако свештеникот не одлучи поинаку.

-идам, идам, само ти продолжи.....не ги броев коцките кои ги газев, но кога подобро погледнав во нив, видов дека сепак нивното редување имаше некој редослед, имаше некоја логика, која ретките посетители не ја забележуваа...

Се приближувавме кон малата но со Белина прекриена Црква..зарем свештеникот гивее во црквата, помислив малку будалесто....

-сега прво ќе се помолиме пред Бога, потоа ќе одиме кај свештеникот.

Тешката и прастара врата од Кедар се отвори со леснотија, вообичаениот декор и тука беше присутен, но, но овде мирнотијата како да беше поинаква, како да исполнуваше, како да

хранеше,зедов една свеќа од десната страна каде што беа наредени и на свеќникот кој беше пред мене запалив...

-кажи каква сакаш молитва...Бог ќе ја разбере...

Едноставноста на зборовите ме натераа да застанам и добро да размислам,вообичаените молитви кои ги познавав,молитви кои и другите ни ги кажуваа,не учеа,едноставно сега како да немаа никакво значење, стоеќи во малата црква,незнаев,просто незнаев кои зборови да ги одберам за да започнам да се молам,сите кои ми пролетаа како рој,ми изгледаа,извежбани,неискрени,сега тука во оваа мала црква како да бев недостоеен да застанам пред олтарот и да се помолам,којзнае,можеби затоа што скоро никогаш не сме се молеле со срцето,зошто никогаш не сме ја отворале вистински душата пред Бог,зошто секогаш молитвите кои сме ги упатувале во себе носеле еден степен на себичност,неискреност,со молитвата видов дека досега и јас и стотици стотици други само сме барале услуга,а за возврат ништо.....навистина незнаев кои зборови да ги употребам.....момчето само клекна на колена,спонтано ги склопи рацете,го впери погледот во небеса и започна да се моли.

Клекнав и јас на колена,ги склопив рацете,ги затворив очите и пуштив замене да се моли мојата душа,наместо усните зборувавше срцето.

О,Господе Боже,сеприсутен,и достоин на целосноста моја и сечија восхит,можам ли со моите умни и физички способности,и сегашната состојба,да бидам како Тебе со форма и состојба,да ја воздигнувам твојата слава со моите дела.

О,Господе Боже нека биде и понатаму твојата Љубов Безгранична,нека милоста твоја никогаш не престане да тече ,просветлиме по твоите тајни свети патишта,со твоите Свети Тајни.

Прочистиме од сите сторени и скриени гревови,од сите несторени но вгнездени како мисли во мене,избавиме од секое искушение,ослободиме од секоја измама и сомнеш и недозволувај веќе со мене да владее незнаењето и слепилото човечко. И испериме од секоја моја нечистотија

О,Господе,ти си мојот Татко и Мајка и најголем учител во бесконечноста,ти си апсолутно постоење,и апсолутна мудрост.

Господе,ти кој ги водиш војските на Ангелите,и не се плашиш од Армиите од Демоните,ти,ти со твојата милост и добрина што ги оздравуваш,глувонемите,што ги прогледуваш,слепите,што ги креваш,болните,оздравиме и мене сега,а јас ќе клекнам крај твоите нозе и тука ќе го најдам моето вечно уточиште.

Господе,вратимија моќта што ми ја подари кога се родив,моќта да разликувам добро од зло,љубов и мудрост,вратими снагата што ми ја подари а јас така бесцелно ја расфрлав.

Господе Боже,недозволувај повеќе твоето име да се симне од моите усни,твојот лик да се избриши од моето срце.

Амин.

Ја кажав молитвата негледаќи во младиот свештеник дали ме гледа или не.сеедно ми беше тоа....но кога станавме и обајцата од белиот мраморен под,тогаш на неговото лице ја видов неговата озареност,ако кажам дека на лицето залепил еден утрински зрак,тогаш сигурно грешам,видов дека залепил дел од магмата на сонцето...просто бликаше со радост...причината во тој момент не ми беше позната,но покасно кога седевме на клупата која се наоѓаше во позадинскиот дел на дворот ми ја кажа.

-ми се чини дека е време за твојата средба со свештеникот....со малку загатливост го кажа тоа.

Одеше споро и сигурно напред пред мене,со одењето како да ги бираше коцките на кои ќе згазне...или којзнае јас само така можеби сум помислил.

Скоро стигнавме до просторијата каде што престојуваше свештеникот,се разбира свештеникот кој управуваше со сето ова место,неколкумина други свштеници кои ги видов во дворот,кога се разминуваа само скопуваа рацете и така си отпоздравуваа.

Воден од спознаието од сите видени манастарски и црковни простории, сепак кај главниот свештеник очекував да видам за разлика од делот каде што престојуваша верниците,различитост,,поголем раскош и комфорт,но тоа што го видов повеќе ме изненади....

Просторијата беше повеќе од скромна,од десната страна се наоѓаше,најобичен кревет,до самиот кревет,дрвен,рачно правен Орман,кој пленеше со својата едноставност,од левата страна веднаш до самиот прозор,маса со четири столици,столици кои потекнуваа од време кое веќе одамна изминало,и покрај долготрајната употреба,сепак нивната состојба беше солидно добра,на патосот старите но перфектно чисти штици ја одаваа беспрекорната грижа за нив низ годините,ова беше собата на свештеникот кој управуваше со Манастирот...но...но во просторијата не видов ни една икона на светец,тоа малку чудно ми дојде...

Младиот свештеник со раката ми покажа да седнам на една од столиците,и со благ наклон на благодарност ја напушти просторијата,останав сам со своите збркани мисли.

Времето на исчекување започна да тече,тркалото започна да се врти доста споро,и во таа спорост мислите пробаа да се раѓаат брзо,ги прекинав со погледот кој го вперив во грациозниот Бел Бор кој се пресликуваше во малиот отвор за светлина.

Слабото и тивко накашлување во ходникот низ кој и ние поминувавме,незнам дали беше знак дека личноста која доаѓа во себе ја носи тивката и подмолна Болест,или знак дека е време за средбата,но резето со своето шкрипење го најави непознатиот,станав брзо од столицата,бидејќи беше непристојно кога сте во непозната соба како гостин да седите а домаќинот доаѓа.

Дали вистински Светец стоеше пред мене,или само остарен човек незнам...но со самата појава со себе како да истураше крбли од позитивност насекаде околу себе,на ниеден дел од неговото лице кое беше покриено со Белата брада и мустаќи неможеше да се забележи некоја изорана животна бразда,небесно плавите очи искреа со таков пламен жар,што некои можеа и малку да се исплашат од таков сигурен и цврст поглед,насмевката која се развлече уште толку ја зголеми довербата кај мене...Но...на себе не носеше свештеникот Црна Риза,носеше Бела,толку бела,што помислив дека е препокриен со најнежниот бел облак на кој спијат најубавите соништа.

Чекореше споро но сигурно,наместо поздрав,поздрав како што се поздравуваат во нормалниот свет со ракување,Свештеникот ми пријде и ми ја подари најтоплата,најпријатната,најцврстата и најсигурна прегратка...прегратака која никој досега не ми ја подарил,секогаш кога досега некој ме прегрнувал,како да оставал порака...должен си ми за ова...од неговите прсти кои слабо го допираа

мојот грб, течеше небесниот флуид кој низ секоја пора навлегуваше и брзаше да стигне до секој скриен дамар.

-добредојде повторно назад во својот свет.....те очекувавмеможеше и многу порано,но мислеше дека го најде тоа по кое копнееше нели,болката ти ги отвори очите и конечно сега гледам и ти го рушиш во вистинска смисла тој свет на илузии.....

Малку бев збунет од неговите зборови,зошто ме очекуваат,зарем никогаш не сум припаѓал некогаш на тој свет,зарем сум бил само странец во светот на тие што ги сакам...прашањата се раѓаа едно по едно додека го гледав право во очите....

- Да копнееш,да чежнееш,да тагуваш да бидеш повторно со некој кој повторно ќе те направи никој и ништо е премногу болен мазохистички став,тогаш со таа желбва,не го уништуваш стравот,ти го храниш и го дембелееш,го правиш толку голем што тој со тебе раководи во секој твој миг на животот.

Зарем продре до самата срш на мојата душа помислив.Молчев и не ја запрев солзата која се срина низ образот.

-ајде,ете тука,ќе клекнеме на колена и ќе ги отвориме срцата,нека од тие срца потечат наискрените зборови,не ги вкрстувај рацете,туку само десната ставија на срцето и пуштиго тоа да зборува за тебе...ќе видиш дека и тоа сака еднаш засекогаш да ја затвори таа врата.

Без поговор клекнав.....сеедно е каде ќе гледаш...оставиго оставиго срцето нека зборува....

-зарем навистина знае да зборува срцето секогаш кога ќе посакаме.

Како да ги прочита моите мисли.

-да,да итекако знае да зборува,само што сме глуви од преголемите желби и амбиции,не го слушаеме кога плаче,не сакаме да се радуваме со него кога пее,но и не го лекуваме кога умира..оставиго нека зборува.....

Молчев,но зборовите кои започнаа како некои тивко ехо со плач на мало дете да одекнуваат низ просторот,ме фрапираа,не бев сигурен дали се тоа зборови на моето срце,или некаде во некој дел од вселената танцуваа воскреснатите спомени...но ова ова како навистина да беше последното збогум..

-Не плачи душо..тоа беше Љубов која живееше во мене ..небеше спремна за тоа..твоето срце беше замрзнато во Еоните додека живееше во своето Кралство од мраз..не плачи душо..јас бев пламен кој постоеше да го стопам твојот мраз...можеби не се лажам пак,ти сега живееш во Бурна Бескрајна која ја нарекуваш Копнеж...некаде во длабочините на душата сеуште го слушам твојот

скриен плач...сега кога повторно станувам тоа што сум бил отсекогаш..Дете на светлината...ти дозволувам да ме мразиш уште повеќе ,и во таа омраза гледам ги тераш и нашите два Ангели да личат на тебе..зборовите мои сега за тебе се само осамени пеперутки,или некои желби од полумртви спомени.....веќе болката неможи да ме повреди..тагата да ме поклопи...со болката гледам напред..со тагата играм насекаде весело...на темнината не и дозволувам да го слика мојот лик во своите пространства...ти незнаеш после тебе се роди нова детелинка на ливадата...од далечна свезда песна ми дојде...синоќа твоето писмо за збогум во сонот ми дојде..го донесе Ангелот мој..беше кратко..само неколку ладни зборови...ЗАМИНУВАМ ЗАСЕКОГАШ,НЕ МЕ БАРАЈ НИ ВО ТВОИТЕ СОНИШТА.....Знаеш многу добро ,ти бев и другар,и пријател,и љубовник верен...за мене беше една цела вечност..бескрајна вселена...кога се плашеше од твоите скриени спомени,ти бев утеха деноноќна...на моето небо беше сонце појако од вистинското сонце..во моето деноноќие беше мојата најубава зора..во мојата шума беше беше најубавата срна... Не плачи душо..тоа беше Љубов која живееше во мене ..небеше спремна за тоа..твоето срце беше замрзнато....сега твојот свет е само ловиште во кој си станала суров ловец..навистина не плачи Душо...небеше спремна за тоа.....Јас заминувам во Животот..илузијата розева ти ја оставам тебе..таа беше твојот свет кој го градеше и го градиш ти...

Додека течеа овие зборови,повторно се отвори ходникот на времето,и низ тој ходник ликот нејзин се преслика,сега беше најубавата,најдобро облечена,и најзабавна марионета во машките раце,кога ќе го почувстваше машкото присуство во своја близина,тогаш животинските страсти и ги ширеа ноздрите и и го поматуваа разумот.небеше свесна за тоа,премногу слатко се смееше на секој комплимент кој и го истураа пред нејзините нозе,просто со восклик подрипуваше,иташе во секоја преградка,и во итањето сеедно и беше колку е таа искрена.лакомо грабаше од животот,со притаен страв дека може во секој момент да ја прекине,слатроснасно уживаше подаваќи се во секој час.но кога осаменоста ќе го родеше нејзиниот скриен страв,и кога ќе се затвореше во кафезот од четири сидови,тогаш тие преградка и беа како втиснати вжестени лузни на нејзиното тело,не ги запираше солзите...плачаше,не за минатото,плачеше за неможноста љубовта во нејзиното срце да свие седало...

-сега и самиот ја осозна најголемата и најболна вистина зарем не.....

-да одговорив кратко.

-но воедно твоето срце ја кажа најголемата благодарност.

-да повторно одговорив.

-во ред,веќе со тоа завршивме.....утревечер е полна месечина...утревечер во живиот пламен ќе те изгориме,и кога пепел ќе се сториш,тогаш од пепелта ќе го воскреснеме Феникс во тебе....твоето

ново раѓање ќе го прославиме после три дена.....сега оди и одморисе.....стана од патосот и легна на креветот.....навистина сум уморен....

Излегов од собата молчешкум,а во ходникот беше младиот свештеник,без да каже збор,само со раката покажа да го следам....одевме полека низ долгиот ходник,или мене ми се причини дека е долг колку една цела вечност...кога стигнавме пред одајата каде што требаше да прстојувам,ја отвори вратата и со погледот покажа....ова е твоето царство....одаја и небеше поразлична од свештеникот,или подобро кажано беше скоро идентична.

Изненадување

Тишината веќе се распосла насекаде,го знаев нејзиното царство,многу пати чекорев по тие префинети трепеливи теписи,и на секој мој чекор со тивка нота ми возвраќаа,блескавта светлина од месечината само ја зголеми убавината на оваа тишина,со погледот сега можев добро да го видам и секое најситно делче на просторијата,некаде на таванот со црно малку избледено мастило стоеше напишана мисла,напишана којзнае кога и од којзнае кој,но сепак со својата сила зборовите итекако ме натераа да размислам подобро.

-И кога по твоето човечко сваќање ти заличи дека некоја човечка душа повеќе е исполнета со Ѓаволштини отколку со Боженственост,ти Благословија и сакаја со твојата Љубов.

Полека но сигурно оваа мисла ми се всадуваше некаде длабоко во мојата скриена свест каде што се криеа добрите мисли,во целото тоа размислување,ме одврати тивкото шкрипење на резето,силуета препокриена со бела риза се брзина на Антилопа се провлече во просторијата.

Грациозноста на движењата по стариот патос беа доведени до совршенство,повеќе би рекол слабо лебдеше над штиците отколку што газеше,и покрај ризата и белата качулка на главта сепак мирисот на топло тело ја одаде....

-Милена.....Милена ти...што бараш тука..

-еднаш ти реков дека сум твојот сон недосонуван,дојдов зошто во близина на ова свето место го видов облакот темен ,знам дека наскоро ќе те облее со ладни капки,па токму затоа сакав да бидам во твоја близина,да знаеш дека не си сам.

-но...

-оставиги зборовите,и ајде тргни со мене....но навистина сега претописе со тишината и биди најтивкиот чекор...

Под закрила на ноќта,се прегрнаа нашите души и ни само на ним познат начин ни ја подари леснотијата на ветерониот чекор,брзиот ритам на срцата само ги одредуваше неродените чекори,веќе бевме надвор од портата на светоста,пред нас беше блиската шумичка која ни ја понуди својата скриена и од очи заштитена лединка,само месечината беше љубопитна и цело време низ својата насмевка ни ја истураше светлината.

На самиот крај малата куќичка скоро сокриена под раскошните крошни на триете бели борови,вешто во свој стил ја отвори малата дрвена врата,нешто контраст од скромноста на светилиштето беше ова,небеше раскош,но се што беше ставено беше ставено со вкус и голема љубов,каминот повеќе гореше да ја зголеми вжештеноста на телата,отколку да ја затопли

просторијата, во жолтиот одблесок на пламенот видов како брзо ја соблече од себе белата наметка.

Сега повторно пред мене имаше уште една нереша мистерија сокриена во тоа женско тело.

Бесрамна мистерија се криеше под летниот фустан, голотијата покриена со шарени сини цветови кои беа само пресликани нечиини фантазии на платно одеше низ собата, со босите нозе го газеше мекиот тепих и само слаб шум правеше на посакувани страсни мигови, со скокотлива насмевка ги развлекуваше усните, креваки го нежниот врат жеден за повторни жешки крвожедни гризнувања кои правеа лузни во внатрешноста на душата.

Заштитени од светот, во нескротената слобода го спушташе телото на персиската врвна мајсторија ткаена во стотици ноќи, ритамот на љубовната мелодија полека ги носеше рацете кон таа боженственост, и се проживеано, и се недоживеано, и се посакувано започна да се доближува, препреката од тенката маица и ткенината сина исчезнаа под налетот на рацете кои вешто и обострано ги отстрануваа.. ја чувствував таа врелина со врвот на усните додека мирисот на црвената ружа го разнесував секаде по голотијата, низ тој мирис ги обележував сите невидливи траги на ѕвездите кои требаше да ги налепам... во оваа вселена небаа потребни зборови.. неискжани мисли беа се залепиле на градите и со брзиот ритам ме тераа да ги собирам, врвовите од прстите читаа и со секоја собрана мисла го зголемуваа чукањето на срцето, шумот на внатрешната река низ која течеше црвената течност беше се појак и појак, буици од млазеви итаа низ затворениот бескраен круг, ја држев со рацете прашуваки ја дали можеби ќе се покае што ја отвора вратата на непознатото.. несакаше да одговори, туку со усните го одолжи одговорот, се припи до моите и низ тесниот процеп излета воздишката, беше повеќе од страсна, низ таа страсност очите се затворија, не го посакуваа сонот, само мигот кој пролетуваше низ нашите тела сакаше да го зароби, да го запечати.... кога и тоа го стори низ тивкиот шепот го одредуваше правецот на играта... продолжи да пишува, моето платно е недогледно.... додека течеше таа река едноставно сакав да ги гледам сините светови како се шират и собираат... се преплетија и погледите и телата, бедрата игра без застој, ги гледав ги гледав тие пространства како се доближуваат и за кратко се одалечуваат од мене, ја зафрлаше главта назад теракија долгата коса да ги покрие нејзините бели и нежни рамења, ги откривав и ги допирав, несакав таа убавина да биде покриена, ја тргав косата од рамењата и низ допирите ја терав кожата да се ежави со слатки морници. се барав себеси во нејзините нежни допири кои сега беа како ветрови кои го тераат секое влакно во возбуда да исчекува секој следен нејзин допир... додека страста зовриваше знаев дека тука е моето утре, поврзано со моето вчера и заробено во денешниот миг... се припив до близината на нејзиното срце, и низ градите го мирев ритамот, колку повеќе го мирев толку побрзо чукаше... блесокот веќе иташе кон врвот... со самонеколку вешти движења играта беше запечатена низ преплетениот бакнеж, несакав да се одвојат тие усни од мојата кожа, сакав да трае

до бесконечности и назад..нејзината насмевка го врати мирот со тивкиот шепот.....ова е само една од илјадници патеки на кој ќе одиме...

Мирисот на полско цвеќе

Додека сонот сеуште ја држеше цврсто пајажината врз клепките на Милена, тивко се искрадов од постелата, и под заштита на последните темни завеси излегов од куќарката, веќе позади врвовите на планината, руменилото се раѓаше.

Тргнав по патеката која водеше длабоко во шумата, го немав сега чувството на страв кога се наоѓам во непознато, дали близината нејзина правеше така, или после сите изодени понори каде ги видов сите лица на стравот.

Одев сигурно и со секој чекор желбата за ново и ново ме водеше....веќе после добри петанесетина минути одење стигнав до местото каде што срцето ме водеше...мала и прекрасна лединка препокриена со разновидни миризливи цвеќиња...ги гледав, ги гледав впивајќи ја со очите нивната убавина, ги ширев ноздрите впивајќи ја во себе нивната арома која сега будеше чувства кои никогаш досега претходно сум ги немал...

Веќе бев сигурен со моите најискрени чувства да влезам во собата на нејзиното срце..сега додека ги гледав овие горостасни планински убавини, знаев дека токму таа е мојата ѕвезда водилка, блесокот во моето срце неможев и да сакам да го сопрам, започна да фрла толку силни зраци кон цвеќињата кои требаше само да ги скинам...полека несакајќи планината да ме нарече злосторник, прво со врвовите од прстите ги милував цветовите, а потоа со тивок шепот им кажував дека не ги кинам за да овенат, туку да заблескаат уште посилно на нејзината перница.....а потоа најнежно што знаев го прекинував протокот на енергијата кој ја добиваа од земјата...кога букетот веќе беше формиран од разнобојност, пленеше навистина пленеше со својата убавина.....но сега немав премногу време да се восхитувам на таа убавина, туку морав да се вратам назад бидејќи зората веќе зацарува, белината и тука се проби...

Небрзав, но времето тука течеше брзо, или желбите беа прекумерни, така да го јадеше лакомо секој нероден час....полека тивко ја отворив вратата влегувајќи во топлата просторијата каде лежеше нејзиното голо тело покриено само со слаба прекривка.....можеби моето кратко отсуство ја однело топлината на постелата та нејзиното сега беше во еден слаб но пријатен грч..

Навистина додека го гледав тоа тело се почувствував благословен и од судбината и од Бог, што навистина ми го даде тоа по кое отсекогаш сонував и го барав....не како тело на жена, туку другата половина од мојата душа....ја гледав како плови низ тие мирни сонливи води и со насмевка одвреме навреме ќе прекинеше некој бран.

Ги оставив цветовите покрај нејзината глава и најпозно се поклонив пред таа убавина, со неколку чекори се вратив назад седнувајќи удобно на фотељата која беше сместена спроти раскошниот

кревет,ја гледав пиекија лакомо,и во тоа пијанство го оставив срцето да зборува за мене и на душата да и раскажува..

Во часот на моето раѓање било врежано нејзиното име,длабоко,толку длабоко,што ете воден во маглините неможев да го прочитам,било врежано со оштриот и сладок врв на судбината,врел жежол кој го носела на нејзините усни,та кога ми го подари првиот бакнеж узнав дека постои.во нејзината соба ,таа мала трепелива соба наречена срце каде има само една мала маса на кои се наредени сите дарови кои љубовта ги оставила уште поодамна,мал пехар исполнех со нектар,миризливо масло и колачиња.тоа е доволно за две срца да се прехранат и кога студенилото ќе ги загради..една капка само испиена од тој пехар и повторно оживеав,еоните ги разбудив,и бескрајот го видов.малку чудно се прашувам,зарем не наликуваме на убавицата и свертот...го немаш погледот на медуза,да ме скаменуваш на место,го немаш гласот на најладниот ветар кој ќе ме шиба од сите страни,и ја немаш таа мраморност во крвта..и знаеш дека те сакам,и ќе те сакам во сите облици во кој ќе те формира и денешниот и утрешниот и задутрешниот ден,и по години и години...неможам само да те сакам,а во тоа сакање да оставам некој дел кој ќе го чувам за некои црни денови,нема такви сега знам,и не ми се потребни...вечноста со тебе е вечност кој не е приказна туку стварност...светлина што започна да живее во тебе,еден ден ќе биде свезда која ќе блика на небото а ние како двајца вљубени романтичари,ќе се сладиме од таа созидадена светлина.

Измамена од мирисот на букетот започна да ги отвара очите,тие мали плави светови со длабочини по кој копнеев да се нуркам секогаш...во тој милонски спектар на бои кој го криеше секогаш..но кога нејзините усни ќе се развлечеа,тогаш се раѓаше виножитото..

Чуварите на бескрајното небо,крилатите војни веќе раскошно ги ширеа своите перјасте криља,и со треперот што го правеа,им кажуваа на сите недобронамерници...ние сме веќе тука..внимавајте...можеби Милена знаеше за нивното постоење,што така спокојни ги отвори своите два плави светови..

Се прашував малку детињасто додека ја гледав,дали во нејзината глава сеуште ме гледа како скитник во пустината кој со жезолот во рака ги брои дините,или сум вечна искра која ја чува во нејзините очи....но знам кога ќе се доближам до нестварното,и ќе се стопам во нејзините вени,ќе свати дека сум малечок,но воедно исто толку голем,безгранично голем за да можам со неа и за неа да одам до светилиштето на љубовта.

Со восхит моја малечка ја отварам вратата тајна,додека ти сонуваш јас повторно да го љубам твоето лице,и продирам низ твоите затворени очи со стара маѓија,со врвовите на прстите цртам необични облици по твоите гради,чувствуваеш но молчиш,тоа пламенот под кожата ти го зборува..

-те молам престани да ги будиш морниците под мојата кожа....

Малку ме изненади со зборовите

-зарем ги чувствуваш невидливите допири...

-го чувствувам твоето присуство во просторов,а тоа е доволно да јурнат тие мали но слатки брзи потоци.....дојди.....ја подаде раката.....дојди и доприме повторно вистински....

-знаеш и самата дека времето е нашиот непријател...

-оставиго времето,тоа е само една растеглива материја која се формира према сопствените желби...

-зарем повторно со твојата загатливост....

-ајде дојди,другпат ќе ти објаснам...

Мамеше,мамеше тоа тело за блуд,мирисот ги натера ете ноздрите да се рашират до степен на прскање,и да го поматат разумот...

Денес е недела

-милена,зарем не е време да се вратиме во светилиштето...

-не...беше кратка...

Замолчив,очекуваќи да видам што ќе се случи,тивкиот фиук надвор започна да пее чудна песна,малку злокобност имаше во тие тонови.....

-зошто молчиш....

-само го слушам ветерот како пее...

-ветерот никогаш не пее...тој на своите широки криља ги носи вестителите...ти кој припаѓаш на заборавените,мораш да се сеќаваш на тие вестители кои ја изгубија својата моќ бидејќи посакаа да ги пренесат впечатоците и на неродените часови..

-но јас воопшто не се сеќавам на мојот прапочеток...

-токму и затоа дојдов.....да те предупредам и да ти ги дадам основните упатства ...

-биди попрецизна,знаеш дека сеуште неумеам добро да ги согледам работите...

-за три дена ќе тргнеш од овде и треба да се упатиш во долината на прозирните сенки..

-зарем во таа долина има толкава препрека или опасност што мораше да се појавиш повторно..

-уништија веќе еднаш таа твоја самодоверба,или ако неможеш,тогаш контролираја....сега беше вистински лута....добро внимавај со неа,во даден момент може повторно да те турни во бездна од која не ќе можеш да излезеш..

-прости,прости те молам за мојата несериозност..

-таму во долината на прозирните сенки,владее принцезата Изира,внимавај посебно со неа кога ќе поминуваш покрај нејзиниот дворец,знае,знае таа Принцеза и за времето кога ѕвездите небиле родени,и спиеле завиткани во кожурци од желби..умее таа вешто со своето студенило да продри и секоја топла мисла која носи и млага надеж да ја замрзни.ако те покани ти само еднаш застани пред неа и разговарај со студенило во гласот...но ти невлегувај во нејзините одаи,ходниците се обложени со огледала кои вистината ја искривуваат,секогаш кога ќе застанеш пред нив,тие ќе ти дадат различен одговор,навистина внимавај ...ќе бидеш поканет на Бал каде ќе ги видиш сите видови на маски,тука во таа сала е собрано сето човеково двојство,сето лицемерие....Ако го

стретнеш Баронот Барел ти учтиво поклони се и продолжи да се движив,немој да застануваш,зошто вештината на маските е да ти се залепат на ликот.

Останав без зборови,сите овие работи кои ги слушнав како маглини се провлекоја низ секавањата,во тие матни секавања,сега со слабо ехо патуваше гласот на Асар....

-синко...одекна во просторот длабокиот продорен глас.

-се викам Ведран..одговорив.

Вмигот тој виулици со брзина на светлина профучија низ мојот крвоток,ги будеа сите заспани секавања по дамарите.

-знам ,сега во ова столетие каде злото е на најраскошниот и најубав трон си Ведран,но морав да дојдам бидејќи сега си во вистинска опасност,морав да го заштитам мојот еден единствен потомок од мојот брат Барел,кој и тука во ова столетие те пронајде и посака повторно како некогаш да биде тој кој ќе владее.овде те сокри твојата мајка Арора,принцезата која владее со тивките и нежни дождови.....за миг тој глас замолчи,како и тој да ги будеше секавањата...кога те криеше,ја отвори вратата на изгубениот свет,твоја сегашност е тоа,небото го обои со топли Амазонски тиркизни бои,и во постела од најнежни сонови те остави.за да не ти се доближи додека траеше твоето детство пространствата околу ги нареди со санти од мраз,и токму во тие санти се губеа сите слуги на Барел,кога порасна ти го подари твојот најубав сон,сон кој го чуваше само за тебе,тоа беше поклон за твоето полнолетство,плодот на Волшебната градина од топлите јужни краишта каде што самовилите живеат,но навистина не знам ни јас што се случи,каде се искриви патеката што Кронос ја црташе..или можеби Барел сепак успеал некој свој слуга да проври ,ти застана во просторот како скаменет..неколкупати Арора проба да допри до тебе но беше невозможно,во лутината своја ги тераше дождовите катадневно да доаѓаат и со сета сила да врат,побеснуваше кога ќе ги видеше немирните пламени јазици исполнето со најжесток отров те милуваат насекаде по телото,ти и не гледаше дека по тебе има лузни невидливи,и токму на тие лузни јазиците тајни игри играа.

-Ведране,внимавај,за седум дена кога месечината ќе блесне со целиот свој полн сјај,ти повторно ќе бидеш повреден,толку силно што и сршта на твојата душа ќе затрепери,внимавај навистина како ќе постапиш тогаш...

-зошто сеуште со мистерија ги криеш зборовите..

-зошто само болката ќе те научи добро да гледаш..сега го знаеш и твоето потекло,сега кога на миг се провре сеќавањето за твојот прапочеток,сега кога знаеш кој си,започни да одиш со сигурни чекори,ја имаш заштитата,свештеникот ќе ти ги даде упатствата утре.

-но денес е Недела.

-да денес е недела кога се прават ритуалите на заштита,ти не си посветен во тој ред,и неможеш да присуствуваш во тој простор.

Се насмевнав малку.

-значи тука лежи одговорот зошто ти си со мене...

Како да се почувствува навредена од ова.

-не,јас сум со тебе зошто навистина ми значиш,и зошто навистина сакам да бидам со тебе,но од друга страна морав на некој начин да те извлечам од тој простор,бидејќи енергијата која вечерва

ќе бликне од таму,ако ти кој не си сеуште искапен на изворот од вистината,ќе те изгори,сеуште во тебе има сомнежи и дилеми,сеуште во тебе има скриени стравови....затоа вечер,кога ќе започне церемонијата за повикување на светлината,ти оди пред портите на светилиштето,и седни,но немој да се предаваш на сонот,зошто лукав е тој,ќе те однесе во пространства каде можеш само да заскиташ..само слушај внимателно кој зборови ќе допрат до тебе,ти врежувајги трпеливи во твоето сеќавање,ќе ти затребаат.....

-Повторно ќе заминеш...

-да,морам.....но ќе бидам секогаш во твојата близина на срцето....

-тоа го знам....полека се доближив до неа ,да ја почувствувам незината преградка.....те молам раскажувај за пустината и топлиот ветер.....

Исповеста на Свонарот

Не плачев,но ветерот со своите невидливи камшици започна силно да удира насекаде по лицето,од силните удари ситни честици на земјата и песокот се забодуваа во очите и ги тераа да пуштат солза...брзав сакајќи да го изминам просторот каде само празнина постоеше,и токму на таа гола празнина бев само играчка во рацете на времето,ветерот и прородата,сите заедно си поигруваа на свој начин.

Густината на мракот со секој чекор стануваше се погуста,немилордноста на ветерот никако да престане,помислив,единствено што ќе ми се случи е да залутам во овој густак во кој сега влегов....и колку да ги смирував мислите тие брзаа пред мене,и мал хаотичен свет создаваа,навистина ја изгубив патеката која ја гледав до пред само дваесетина чекори.

Застанав,но вој тој миг ,како ли,со што или кој го смири ветерот,шумолењето престана,гранките полека го смируваа својот присилен танц,и тишината,но необична исполнета со нечие присуство дојде...не го гледав во мракот,но од десната страна се чувствуваше парањето на воздухот што го правеше телото на непознатиот,другпат,во вакви моменти,морниците ќе нурнеа да пловат низ телото,но сега ги немаше,помалку како да ми кажуваше да не с еплашам од него.

Морав сепак да ги напрегнам очите и да го видам стареноцот во просторов во кој и јас бев странец.нејасна силуета полека,толку полека се доближуваше,што помислив дека повеќе се влечи отколку што оди,нешто од длабочината на душата ми кажуваше дека сепак ова е некој стар познаник,познаник со кој вешто сме се провирале низ времето,понекогаш сме се среќавале,но не предолго за повторно да ги воскреснеме прастарите сеќавања.

Беше близу,толку близу,што во темнинаат повеќе гледав авет,а не човек.

-миленик сум на лутите ветришта од Андара,за нивни син ме прогласија и сега одам низ сите краевии,и со одењето постојано пробувам да го отфрлам од себе проклетството.

-за какво проклетство зборуваш ...

-Ведран беше нели...

-да...

-сега имаш убаво име,буди пријатни вибрации во телото споменувањето на твоето име...

-можеби...

-те прашав за какво проклетство зборуваш...

-неможам многу да зборувам кога се движам,градиве веќе немој ни се премногу воздух да чуваат за толку работи што треба да ги правам,и да одам,и да зборувам,и да внимавам..остави скоро стигнавме пред капијата,ќе одморам па ќе ти раскажам.

Морав да одам во чекор со него,споро и тивко,додека одевме молчевме.

Времето потрошено застануваше позади нас,а ние секој со своите мисли одевме во две различни вселени,кои некаде на некоја раскрсница наречена порта на светилиште чекаа,чекаа сртливо да стигнат и нашите преморени и од ветерот шибани тела.

Се назираше веќе Манастирот,но високите порти беа затворени,знаев дека ноќта ќе ја поминеме тука пред таа величественост што одолеваше на вековите.

И покрај преголемата густина на мракот,сепак придружникот премногу добро владееше со чекорите..без никаков проблем пронајде место каде што удобно се смести,и своето охxxx беше знак дека веќе нема да ја менува таа позиција долго.

-седни веднаш до мене,но не премногу блиску,зошто студенилово кое избива од мене може да те натера да трепериш цела ноќ.

Срамежливо започна да се извишува на сводот месечината,кратко водеше сурова војна со тешките и темни облаци,но моќта и вештината на расфрлање на својата златна прашина брзо објави победа.

Сега можев и да го видам добро,и дури подобро мојот придрижник во оваа ноќ....да кажам дека беше сенка соголена да можев да згрешам,куп коски собрани во еден затвор од стара и излитена кожа,ликот,па на тој лик не само вечерва туку уште триесет и три вечери можев слободно да ја читам историјата низ вековите,беше напишана со невидливо писмо,но доволно јасна и врежана во браздите кои се распостилаа насекаде по тој лик,очите,ех тие чудесни мали светови,нетипични за овој лик,големи и ширум отворени,како да беа земени од еден и ставени на друг човек,усните,премногу мали и секогаш стиснати,и во таа стиснатост земаа мали парчиња од бесплатниот воздух,веднаш под тие усни се наошаше една мала но видлива вдлабнатина,од ова растојание изгледаше небаре е долина во која се собираат сите изгубени зборови.

Кога веќе се смести ги скрсти рацете за молитва и тивко започна да ја кажува

-уморен сум веќе од долгиот денешен пат Драги Боже што ми го обележа да го изминам,беше со прашина,со камења оштри,но ти благодарам што повторно милоста ми ја даваш пред портите да седам,си дозволум себеси миг одмор,ја спуштам главата и ја шептам бескрајната молитва.

Мили Боже, ова е повторно мојата молитва која кон тебе патува, не барам среќа, ни ронки од Љубовта, само малку спас за моето уморно и сршено тело.

Во пеколот од животот со твоето име го носев, низ неспокој го калев, и повторно кажував блажен е секој твој ден.

Драги Боже, барам само заборавот да го внесеш во моето срце, јас и понатаму ќе одам по твоите тесни патеки, и понатаму ќе го носам оклопот на секојдневието.

Нека биде вољата твоја.

Ги спушти рацете, ја навали главата на камениот сид, и низ изморен глас ми се обрати

-оставиме на кратко да уловам некој заскитан сон, кога ќе се одморам, ќе ти ја раскажам мојата приказна, но треба да разбереш, јас ќе бидам твојот водич до врвот, сега земи го ова и силно држи го во рацете, ако започне со пламен да те гори, сеуште не си спремен во долината на сенките да поминеш.

Од неговиот врат извади медаљон кој блескаше со убавина, но грубо ме пресече со неговите зборови.

-Ведране... не се восхитувај на надворешната убавина, токму и затоа е направен да измами на прв поглед.

Внимателно го допрев Медаљонот, на првиот допир не се случи ништо, повторно само на дланката го држев и не ја затворах раката, и повторно ништо, слабо студенило се налепило на него, и токму тоа студенило ме натера самоуверено да ја затворам целата дланка, кога веќе беше во таканаречен затворен простор, силно стегнат од раката, медаљонот се преобрази во нешто што и најмалку го очекував... додека си поигрував го чувствував погледот на свонарот, љубопитно го следеше секое движење, но очите му беа отворени само толку малку, колку еден слаб зрак на светлина да се проври.

Мистериозна светлина започна да избива од краевите на раката, помешана со разни бои, топла и пријатна, со секој расфрлен зрак во бескрајното пространство, се појавуваше некој случен настан, се мешаа настаните, расфрлани низ вековите, од некои и болните крикови кои ги испуштаа силуетите додека умираа на бојното поле беа доволно јасни.

Некаде во некој дел на крајот од годината, неможев да одредам кое време беше, се појави изгубено дете, со преголем страв залепен на ликот, неможеше да плачи, зошто ладниот ветар кој го шибаше немилосрдно насекаде, му ги мрзнеше и тие малку солзи кои ќе се стркалаа.

Одеше по снегот, и тешко ја влечеше својата десна нога, добро го погледнав, немаше обувка на левата нога само полупарталав чорап или којзнае што имаше ставено, полугола и премрзната беше, покрај него исто така гладно, исцрпено и премрзнато одеше неговиот верен другар, расно куче, посакав да му подарам грам топлина, грам сила со кој ќе може да продолжи по патеката, но гласот на свонарот кој ми заличи на заканувачко ржење ме поклубеа.

-не влегувај во тој простор, не си доволно моќен да се бориш со скриеното зло кое е позади него...погледај подобро сега.

го стегнав посилно медаљонот, со самиот стисок мала но доволно силна мољна простру низ мене. Позади момчето со напор и цврста решителност грабаше пламениот коњаник, припадник на племето Хекет. племето кое ги чуваше печатите на сите неродени кралеви.

-погледа подобро Ведрене што носи во раката момчето.

И навистина кога добро погледав силно во десната рака стегаше златен печат.

-тој е само слуга на Баронот Барел,го наведе да го украде печатот,зошто знаеше дека ти со твојата желба да помагаш без да размислиш ќе се впуштиш брзоплето во таа авантура....не е се како што изгледа на прв поглед,остави нека започне некој настан да случува,па потоа одлучи дали ќе се вклучиш или не.

-сакаш да кажеш дека мојата брзоплетост е виновна за сите промаршувања ,за сите порази.

-во добар дел да,секогаш пред разумот го пушташ срцето да ти одлучува,а тоа раководи со емоциите кои многупати итекако можат да те замаат и да те излажат,емоциите Ведрене се само дел од земските страсти кои Човекот го прават повеќе свер отколку интелегентно суштество.Во ред е оди со срцето по светот,тој и не е така мал,само ете на многу места е едноличен,посебно ако некој е осуден на 1000 години самотија без љубов.но сепак во тоа одење имај го во предвид и постоењето на разумот,а токму разумот ќе ти каже дека дека едноличноста е за тие кои се слепци во виделината.

-по малку започнувам да те разбирам.....

-само сакам да ти кажам дека сум осуден на 1000 години самотија без љубов.

-имаш ли име

-името веќе нема никакво значење во проклетојата,сеедно ти е како ќе се викаш.сега ми е подобро кога сум безимен,така тагата потешко ме најдува,ми останаа.....замолчи,како со молкот да ги бараше вистинските зборови.....ми останаа уште овие 60 години и мојот долг према Љубовта е отплатен.

-за каков долг зборуваш.....

-ја повредив пресилно Љубовта,си поиграв со нејзината чистота,и ефтино ја распорадавав,мислев дека и кога грешиш сепак ќе ми се простат тие грешки.....молкот го потврди со звукот на солзата која направи мала бука во просторот.....но Бесконечноста и Боговите ме казнија со илјада години самотија,ме казнија во секој живот по едно повредено срце да лекувам.

-Зарем нашата средба е случајна...

-нема ништо случајно,ехото на твојата болка што одекнуваше овде во овие долини каде што се раѓа тишината беше страотен,јас знаев дека е дојдено времето за мојата отплата на долгот,бидејќи црнината на твојот скб ме мореше цели четириесет ноќи,кога повторно ја видов во овие простори Милена дојдов веднаш во твојата близина.

-која е всушност Милена.

-прашајго твоето срце и ќе ти го даде одговорот.

-навистина која е....

-споредиги допирите на Милена со претходните,и сетисе дека нејзините беа исполнети со топлина и нежност,додека другите само студенило ти пуштаа низ телото,неискреноста што бликаше низ тие мали ситни пори и никогаш не ти дадоа да погледнеш со твоите очи,премногу силно со студенилото те заградија.....

-сакаш да кажеш дека Милена е Љубовта на мојот живот...

-не....

-зарем повторно ќе играме тајанствени игри....

-не Милена е само искрата надеш која се всади во твоето срце и го натера повторно да чука, искра која многу бргу ќе го запали пламенот и засекогаш ќе го стопи мразот во кој го завиткаа твоето срце.....а твојата Љубов.....ех,сеуште неможеш да ја задоволиш твојата љубопитност зарем не.....

-кажими дали повторно ќе ја видам Милена.

-да,ќе ја видиш уште еднаш и никогаш повеќе,ќе се појави токму кога најмалку очекуваш,ќе се појави да ја искаже својата благодарност затоа што го нејзиниот сон го претвори во стварност....ќе се појави за да ти каже дека вечно ќе ти биде благодарна што и го подари најголемиот благослов...срцето кое чука во неа е доказ дека успеала во својата мисија и ја разбудила надежта во тебе.

Телото во тој момент го зафати една топла и пријатна бура,се таласе таа бура низ крвотокот и со слаб но пријатен немир играше,малку несватливо ми беше овој ненадеен бран што ме зафати.

-чувствуваш нели,ги чувствуваш брановите кои го штитат тоа срце од сите зла кои во надворешноста се собираат и лакомо сакаат да се стрват.послушај го ведранието добро и шумот на тие бранови ќе го слушнеш како го милуваат сеуште нејакото но сепак најчисто и најнежно срце.

Немоќен бев да го сопрам тој ритам,но воедно шумот како да ме опијани со својот волшен звук на флејта изработена од нечовечки раце.

-ова е симфонијата на мајчината утроба што ја ствара нели,секој тон носи по некоја информација и многу љубов која се вградува во секоја клетка што се раѓа.

-точно,премногу добро си разбрал тие тивки шумови.

-ведране да го оставиме сега тоа за друг момент.

И во темнината можеше да се види тој сјај во неговите очи,сјајот на Љубовта која кипти толку векови.

-кога веќе ја имаш моќта да ги отвараш вратите на времето,кажими.

Со раката направи чуден круг во воздухот правеќи во таа густа темнина еден светол процеп.

-погледниго ликот...тоа Жената на твојот живот.....

Врапирано го гледав ликот,незнаев во тој чудесен миг што да кажам,ја забележа мојата вчуденевиденост.

-неможеш да поверуваш нели.

-па јас таа жена ја познавам.

-да ја познаваш и тоа добро,таа секогаш беше во твојата близина,и секогаш кога ќе слушнеше како твоето срце болно јачи,нејзината љубов што ја има кон тебе и пушташе доволно топлина низ телото за да ја намали болката што и таа ја чувствуваше.

-значи...

-значи сега кога знаеш која е жената,време е да се припремиме за светлината,наближува полноќ,ние мораме се до првите румени зраци со молитва да браниме од темните камшикувања.премногу сурово ќе биде да знаеш,но знам твоето тело е навикнато на тие удари,колку посилено ќе удираат толку поцврст ќе бидеш.

Наоколу додека зборуваше небото започна да се разбуричкува,и колку да беше моќна темнината сепак под силата на чистата светлина започна да напукнува,правеше прво тесни процепи а потоа со страотен звук се проби,беше премногу блекава.

-затвори ги очите и негледај додека тече.

Несторена Кобна Грешка

Во бескрајното синило на моите очи, додека светлината бликаше од светилиштето, се гаснеа свездите на моите ноќи, најмногу оние кои во сабота навечер болските пресилно, зарем погрешно ми ја предвидоа иднината прошепотив кон земјата која како кучка проклета молчеше.

Сега и ветерот се подбиваше во неродените утрински мигови, а зошто да не, надарен е и за тоа, со подбивниот фиук кој го повлече низ гранките на Белите Борови истури лесно разбирливи зборови.

-пред жива икона се молеше катаутро... Во името на Отецот и Синот зборуваше, а Светиот дух го заборави... со згуснати сенки исполнети со рамнодушие кои чекореа само кон смрта своја одеше..и жив и мртов беше, со параклисот во раце обездомен ли си сега... опака измамничка е, и тогаш и сега живите гревови под расото не и ги виде... уште синџири и фалеа да те окова, та тогај како сега да вика, од споулавеност го лекувам..... етеја со секаква облека на себе, меѓу двајца Болјари се ниша, помодрените усни од насмевки, навечер со влажна крпа ги мие.

Ја завртив главата према долината каде ноќните птици приспивна песна на младите во седалото им пееа, тогај ја узнав цела нејна природа... беше прекрасна Жена со исплашено девојче во себе, кафените очи како две вселени отворени ширум, во тие две вселене злодух пролетуваше, и пак во дупка црна ќе се скриа смеата негова ја морничавеше, но на лицето никаде не и се читаше возбуда, ни пак некоја изорана бразда што среќата ја сторила... се губеше во временските далечини со скриен плач за себе... претпоставката не ме зачути... мојата крв веќе не копнее по неа.

-се заплеткавме... етеја божем случајно поминала тука, па некој сојуз ми нуди.... преслаб си, врзан и варден од очи невидливи за тебе.... дозволи ми... божем плачливо кажа... дозволи ми гроб да ти ископам и така заедничкото богатство ќе го поделиме.... размисли.... моите луѓе на секоја патека те демнат и ќе те демнат... некаде ќе тажат за тебе, ќе те оплакуваат незнајни.... ме остави повторно, по втор по трет пат, по којзнае кој пат... не брзај тоа не ти е тешко, се икешти криво местекјја устата... не се помолив, малку станав сакајќи да се одалечам од портата

Грубо бев прекинат во намерата.

-се штуркала ли од твојата неизвесна намера и сакаш повторно да се нурнеш во врели глобочини.

Видов наоколу сенки разни, на зелени камени плочи седеа, со камшици врели во рацете беа, не се одалечуваа, надворешна врева и бука правеа, помеѓу нив, и земјата и небесата се протегаа и бесконечна темница растегнуваа, темно им чадаше здивот, ова ќе да се притаени изгубени души на

минатото.наеднаш старотен татон од смеа направија,и со мртво сладострастие честа своја ја покажаа.....се збиднуваше злото .

-овој свет Ведрани нема тајни,во безредие на густе мисли е,а ти молчи сега.....само грбот добро припремиго,и забите силно стегниги.....сакаше уште нешто да каже но сноп од камшици се истурија на двајцата.

Она што некогаш месо беше под кожата,сега одеднаш гниеш го сторија,со црни морници го натераја да танцува,сплинката пукаше,дробовите цвилеа низ каналите полузатнати,станав некако жолт,се огледував во слабата светлина пред мене.....зли се навистина се зли,молчев.....толку зли што и проклетијата не е толку зла...

Без прекор ме упатуваше во паузите на ударите.

-невеста е сега,со млеко се мие и мед пие,нејзиниот љубовник трон и гради што самата ќе го проколнува,стана дива,сега се држи на око,вознесена во секако сознание е....и тајно име има,а ти молчи.

Молчев и само една мисла врзував меѓу забите додека камшикот паѓаше на грбот, петите веќе испукаа,на нозете што не успеав да сокриам кожата срамежливо напукнуваше.

-ја води судбината со себе врзана во врзулче мало што на појасот му виси,мора да и маѓесник јак,и мудрец голем кога со црните легионери се судрува со насмевка,ете како ја распотила на ликот небаре е ирамче сега исплетено,вознесен е,ги познава соништата,и препознава измами во сказанија кажани од живи грешници.

-ведрани.....повторне молвеше од другарта страна на портата.

-слушам,со малку повеќе напор процедив.

-не жали,опкована е со нишки на лажно сладострастие,мажите со плоден допир до неа доаѓаат,знаат нема таа маж,и во неа плодна леунка гледаат,некои плод бараат,еден како светителка ја обожаваше,виде трилеж во внатрешноста нејна и преку седум реки избега,во никого веќе не гледа грдотија или личотија,само под покривка ги прибира,сега е сочна вејка затворена во темна одаја,здрав пород недава веќе.....доколку мислиш дека ова е лага,омразата непотребна ќе те измачува,сиот нејзин живот,до денот суден ќе биде таков.....копнеееш ли уште по неа Ведрани,извика со леснотија,копнеееш ли по нејзиното тело,копнеееш ли по нејзините допири.

Кога немаше да вриснам од удар некој,гледав како паѓа по некоја сенка,така и сега,само се лизна уште една сенка во малата тесна бездна што се отвараше пред неа.

Несакав да се подбивам со него, во налетот на удари само ја ведев главата, и по земјата ги истурив зборовите кои допловија до местото негово.

-сега е само можеби...но никаде веќе во воздухот негледам и слаб трепер за неа, а зошто да копнеам, кога сега е само оптегната ткаенина на која се суши машката пена, неznam, и несакам веќе да се разголвам до коренот на сите неродени мисли, нема веќе црква во срцето нејзино, на Двајца Богови се моли, и полумесечината ја гледа, и сака наутро да се крсти, рацете и се вкочануваат...зошто да копнеам кога е сега е премногу замрсена загатка....ноква мора да е богата со ѕвезди млади, кога и крвта ми е слатка на усниве што ми капе.

Се насмевна слатко.

Ослободувајќи се од омразата, се ослободував и од неа со секакви брзи и недовршени заеднички сншта. немаше веќе ни причина да ја сожалувам, невидливиот нејзин лик кој се криеше во мраковината самиот се распарчуваше да потоа се состави низ некоја лоша крв.

Чекаше, чекаше барем погледот да го пуштам, знаев дека е над мене, ја распознавав по мирисот на сладострастие, ќе да излегла брзо од постела кога сака повторно да мами, со десната рака започна некако нежно по рамото да поминува.

-ведране..шепотеше низ врела возбуда, подајмија раката.....подајмија да вреснам како некогаш споулавене од твојот допир.....ведране.....ведране...веќе бесот се раѓаше во гласот нејзин на моето молчење. немаш сила да ме одлепиш од тебе, бев кај пијавиците и знам како живеат, ќе бегам од тебе, но ќе ти се враќам.

Се пресосоздаде, можеби не беше таа, само некоја сенка која ликот го украде и сега само скита во проклетијава нивна, а можеби беше нишка од злото од кое утре или по пет дена ќе сака да ме споулави.

Ги отворив очите и сватив дека сум пред портите на светилиштето, мала локва на црна блуткава маса се лизгаше тука пред моите нозе.

-згазија, згазија со сета сила и нека замине во безднава што зјаје, по мирисот на утринска роса знам дека се раѓа денот.

Тивко скоро со безволен цвилеш се повлече додека ја газев сенката, правливоста го затвори и последниот процеп.

Бесот на Титанот

-ведране...грубо ме заниша Апостол..да ќе го наречам Апостол...ведране станувај,заборавив да те разбудам,време е да се отвори портата..

Брзо ги отворив очите гледаќи го сега на дневната светлина пријателот.

-сонувал краток но убав сон..

-знам.....одговори.

-од каде знаеш...

-по најубавата насмевка што ја видов на твоето лице,таа насмевка ја имаше и како дете,токму тоа ми дава надеж дека ќе успееме.

-зарем виде насмевка....

-не ,го видов твоето повторно раѓање.....во насмевката се провлече повторно оној пискав глас на новороденче..небеше тоа вапај ако мислиш,тоа беше радосен крик за повторниот лет на душата...

-Апостоле...кога го нареков со име малку чудно ме погледна.....прости но неможам да ти се обраќам како на странец,морав некое име да ти дадам....

Небеше навреден од тоа што започнав да го викам со име кое јас му го дадов,туку навистина изгледа не сакаше сега да се впушта во долги дијалози.

-Ведране,да ги оставиме овие разговори за другпат,време е да ја отвориме портата,и да одиме кај свештеникот да го добиеш својот благослов,а кога ќе биде мрак ние мораме да бидеме доволно далеку од светилиштето.

-ајде,сега кога и јас го отфрлив бесцелното,немам време за губење на непотребни работи кои само се препреки во животот.

Се насмевна повеќе за себе

-добар си добар,немашто,брзо учиш.

Ја отвори ширум вратата и повторно бевме во дворот на светилиштето,одевме полека кон храмот,и со одот несакавме да ја реметиме тишината која тука господареше.

За само неколку минути мирен од стигнавме пред другата врата, Апостол полека ја отвори вратата, ги собра рацете и длабоко се поклони, истото го направив и јас.

Свештеникот скоро ја завршуваше молитвата, но по движењето на телото јасно ни беше дека го регистрира нашето присуство, кога заврши, полека се заврти и со длабок и продорен поглед од неговите сини очи ме гледаше мене, ме гледаше и молчеше, неможејќи да го издржам тој долг поглед, понизно го спуштив погледот кон мраморниот под.

-добредојдовте..кратко поздрави.

-нека Бесконечноста биде со нас, среќата придружник, а судбината само нем посматрач..отпоздрави Апостол.

Не го разбрав добро што сакаше да кажи, но си дадов завет дека кога ќе го напуштиме светилиштето задолжително ќе го прашам.

-ведране дојди..ме повика свештеникот.....дојди и клекни пред Бесконечноста...а јас само ќе ги пренесам нејзините зборови.

Клекна спроти мене, земајќи во рацете голема килибарна бројаница, започна со само нему позната вештина на вртење на тие магични топчиња, звукот кој го даваа делуваше премногу смирувачки, додека ги вртеше со иста брзина, започна да зборува.

-помина времето кога си играше живот како мало дете во недогледна ливада, сега биди сериозен и тргни со гласни чекори да те слушнат и планините...гордо и сигурно..се што постигна досега беше само мал дел од тоа што треба да го направиш.незначи дека сега треба да крадеш од времето за да го сториш останатото...затоа оди по патот кој судбината ти го напиша...оди ...стравот го закопа во јамата каде сега криците негови неможат да достигнат до светлината на денот...се смири и сега со спокој во душата ќе го заиграш најубавиот танц на животот...осозна дека не е срамота да сакаш, и во името на таа љубов не е страшно и да патиш...во твојата илузорна слобода викаше, но никој не те слушаше, сега шепотиш, а знаеш дека и јасените те слушаат..вдахни длабоко во себе нови парчиња на слобода и тргни во твојата нова етапа на животот...ти знаеш...секогаш сум за тебе тука...

Молчевме гледајќи се обајцата во очите, сега навистина не се плашев на никого да му погледнам во очите, сега кога оставив едно лажно минато позади себе, навистина имав храброст да тргнам напред, го гледав свештеникот во очите, но од почит кон неговата светост и мудрост не станував прв, чекав да стане тој, полека ги собра бројаниците ставајќи ги во десниот џеп на наметката која ја носеше, станувајќи полека, кога тој веќе се исправи, тогаш и јас станав.

-ведране...ме гледаше сега тој во очите..сега кога веќе знаеш каде одиш.ти го давам мојот благослов да стигнеш и да го добиеш тоа што ти следува.

Се поклонив со достоинствена почит,кога ја наведнав главата,ја стави неговата десна рака врз мојата глава,држечи ја така неколку секунди.

Откако го добив благословот од свештеникот излегов од светилиштето,надвор на вратата ме чекаше Апостол.

-време е да тргнеме.-кратко само прокоментира

-во ред,ако е време даа ги земеме потребните работи и да тргнеме.

За кратко време го напуштивме светилиштето,оставаќи го позади нас,

Тргнавме во правецот на зајдисонцето,сеуште небеше дојдено пладнето,а ние веќе бевме на пристојна далечина од светилиштето,добар дел од патот Апостол молчеше,кога веќе завртивме на една голема кривина,пред нас се појави густа и темна шума,со самиот поглед на таа мрачна шума се зголемуваше морничавоста,но сепак сега кога научив како е да го контролираш стравот,не им дозволив на тие ладни копилиња да протрчаат по моето тело.

-ова е царството на мртвите души,тука со нив господари Титанон Горчин,беше ковач безделник кој само го абеше времето бесцелно,негова работа беше да го поткова денот,за да можат јавачите на секојдневието спокојни да одат,но ете неговата бесцелност направи да биде протеран од неговото племе,па така носеќи се со својата непотрошена снага,дојде во оваа шума и за кратко време загосподари со мртвите проколнати души кои тука се кријат од бесконечноста,но не се плаши ведране дење тие спијат,но кога сонцето ќе умре,и мракот ќе воскресне етеги тие ,со усвитени стопала талкаат низ шумата уништуваќи се што е живо,или што ќе стретнат,дење Титанот лежи како карпа меѓу карпите,а до него змијата одмара,која навечер му е неговиот најлут камшик со кој ги камшикува непокорените души,овде тој е Бог на самотијата и најосамениот Бог од сите Богови,месото негово незнае за удари пресушено му е од ветришатата,врз неговите коски којзнае од кога не паднало благословен лач.....

Зборувааше Апостол за титанон,додека зборувааше,ние веќе завлеговме во шумата,и навистина мртвилото се чувстувапе насекаде,не пееја птици,немаше шушкање на лисјата од движење на животните,овде и сонцето беше скржаво,поради густината зраците продираа тешко,така да повеќе беше полумрак отколку блескав ден....

-до него додека спие,како чувари на неговиот сон седат две црни врани,проколнати два сина од мајка,зломори тешки се тие што со зло се појат,низ нивната крв вековите пловат носејќи ја сета збрана омраза.

-Апостоле.....повторно му се обратив на името кое ете јас му го дадов...а токму тоа име како да го морничавеше...имав некое чудно предчувство дека токму тоа име не го заслужува..Апостол..беше некако возвишено за да еден смртник го носи,сакаше и тој да ми каже но неznam зошто премолчуваше,или јас го разбудив она чувство на возвишеност што му го дава токму тоа име.....којзнае..

Додека одевме Апостол молчеше,но во неговото молчење немаше некоја скриена загатливост,туку распосланата мирнотија по тоа лице го реметеше по некоја развлечена насмевка,неznam во какви светови патуваше,или неговото дење по земјата беше само привид,но текот на моите мисли одеднаш ги прекина.

-ведране...не,немаше дрскост во тој поглед,туку некоја река од мислот течеше.

-те слушам Апостоле,те слушам внимателно,и секој твој због грижливо го ставам во просторот на мислите кои се вредни да се зачуваат и во неродените години.

-ведране...одеднаш со брзо движење ја крена раката и десната дланка ја постави на моите гради допирајќи го срцето,додека го допираше светот на сите човечки емоции ме гледаше во средината на зеницата....ведране,дали вистински веруваш дека ќе успееш,дека вистински ќе стигнеш до крајната цел,до тие величенствени порти на љубовта каде што ретко кој смртник ја имаа таа можност да дојде и да клекне за да го добие вистинскиот благослов.

-да ..одговорив одлучно..спремен сум,и не само што сум спремен туку и силно верувам дека ќе стигнам до целта.

Се насмеа толку слатко,што помислив во сето мртвило кое владееш околу нас дека лисјата зашушкаа на патекаа каде што одевме.

-знам,знам дека ќе успееш,но....со сета сериозност во гласот сега повторно ме погледна во очите....го пронајдов твојот таен дневник.

Останав стаписан од тие зборови...го пронајдов твојот таен дневник....како,како е возможно се прашував себеси,како е возможно да го пронајде мојот дневник кога не го носев сега на ова патување,како,кога го сокрив добро,и за тоа место знаев само јас.

-но Апостоле..сега низ гласот се провлече несигурноста...јас....

-во ред е да се има тајни како човек,и не е човек ако нема тајни свои....но Ведране,сега кога тргна да го пронајдеш другиот дел од својата душа како би биле една Боженствена целина која била разделена на раѓањето нема тајни,Љубовта Ведране е чиста и мокна,несака тајни,таа сака сите твои дамари да се прочистени од човечките гревови...

-но како го пронајде тој дневник.

-тоа сега воопшто не е важно,важно е да стигнеме вечерва во малото село кое е во близина и да видиме што ќе ни приреди темнината изненадување.

Молчењето малку започна и да создава тежина во воздухот која стануваше на моменти неподнослива.

-имам впечаток дека постоечкиот свет станува невидлив,и дека во единственото постоење постоиме само јас и ти Апостоле.Зарем немаш впечаток дека чекориме во предворјето на пеколот.

На секое изговарање на неговото име како малку да затреперуваше.

-Ведрене.....пеколот не е во маката,во проблемите,во измислените казани или жестини....вистинскиот пекол е во празното срце без грам љубов.

-но моето срце сеуште е исполнето со нешто,сега недефинирани се чувата,но сепак непостои во него празнина.

-запамети.....никогаш повеќе не трчај во времето,напред со желбите,назад со спомените,никогаш повеќе нема да ја стретниш...никогаш...таа не постои повеќе ни во минатото ни во иднината...за сегашноста,таа е невидлива,затоа чекори таму каде што постоиш ти.....сепак мислам дека е подобро да побрзаш.

Ловец на души

-зошто ја изгуби насмевката така одеднаш....праша Апостол

-сега кога ги исполнив сите туѓи очекување и желби,мислам дека дојде редот и на моите,а тоа по малку и како да ме плаши.

-ведране..со преголема сериозност во гласот го изговори моето име...секогаш кога паѓав на колена станував со следната мисла.....јас,самиот на себе си го креирам сопствениот живот и само од мене зависи мојата среќа...

-да во право си..сега навистина сум испречен пред вистинскиот животен предизвик,да го креирам сам животот...колку е лесено да се каже зарем не...

-уште полесно е да се направи кога ќе ги кажеш вистинските зборови...малку на шега го кажа ова Апостол.Сега кога можеш дивите коњи во недогледната прерија да ги јаваш без никаков страв,значи само едно...креатор на стравот си ти и никој друг....благата насмевка како потврда на кажаните зборови веднаш се залепи на последниот дел од неговот кажување.

-зошто овде сега во овој момент воздухот трепери така чудно,и зошто можам да ја почувствувам киселоста на тревата...

-затоа што...застана за миг...затоа што сега твоите сетила,чуства но и целото твое тело пулсира во ритмот на природата...сега стануваш нејзин дел,но запамети,никогаш под никакви околности не го ремети нејзиниот воспоставен ред и поредок....сега таа те награди со највозвишеното чувство,да можеш како човек да ја почувствуваш реата на скапаната душа,да го почувствуваш гневот со сета негова пеколност,да можеш и со еден поглед во очите на твојот соговорник да ги видиш сите негови падови но и желби...

-па тоа е прекрасно...ги изговори овие зборови Ведрани ја почувствува белата чиста енергија како тече низ секоја негова вена...Апостоле јас сакам да играм,сакам да танцувам заедно со ова лудо и немирно ветре кое со својата палавост си игра со нашите коси....

-играј играј еднаш вистински играј во хармонијата на бескрајноста....играј Ведрани,зошто таа игра ќе биде твојот најубав прв бесконечен танц....

Вознесен од несекојдневното чувство дека сега е зрак,дека е светлина,дека е птица,дека е најситна клетка започна да се смее толку слатко ,слатко што и времето го запре својот тек само на една милисекунда,и времето сега беше радосно што ете уште еднаа човечка душа осозна дека е

бесмртна.телото сега немаше никаква тежина,остана тоа некаде на земјата да седи заедно со Апостол,леташе ведран низ бескрајот,и ги допираше пространствата што се отвараја пред него,нежно со своите невидливи прсти,кога ќе ги допреше тие простори,вртлог се појавуваше кој го вовлекуваше во себе,носеќи го во уште поубава колоритност,

Ова беше првото и вистинско движење на Ведран низ времето и просторот,тука во бескрајот го изгуби чувството на непостоење,го доби чувството на вистинското исконското постоење зошто се гледаше себеси со лик,вистински Боженствен лик,лик пресликан од некое друго време.овде во овој простор сите наликуваа еден на друг,бидејќи додека патуваше започна да гледа и други како него танцуваат,сите си личеа еден на друг,и тој беше сличен на другиот до него,но малку различен,имаше нешто што го тераше да продолжи да патува понатаму,да патува се до оное простори каде ќе ја пронајди својата идеална половина...

Одеднаш некоја магнетна сила го привлече назад,брзо ги отвори очите гледаќи го пред себе Апостол.

-зошто ме врати назад....малку со лутина во гласот го праша...

-сеуште не е дојдено времето кога треба да се стретнеш со својата идеална половина од твојата душа...

-но....

-Молчи,подобро молчи и слушај...

Започна Апостол повторно тука седнати на тревата да го припрема Ведран за следниот чекор..

-сопственото единство,е дел од чувствата на целовитоста,прво треба сам на себеси во најчист облик да бидеш единствен,а потоа да започнеш да ја чувствуваш исполнета со тебе целата вселена..да го почувствуваш сопственото единство во нејзината едноставност,значи дека си го доживеал животот во негова полна манифестација....

-уффффффффффф Апостоле,премногу тешки мисли ми даваш сега во овој час,оставиме да се насладувам од првичните мигови на сласт што ги вкусив...

-ќе имаш,ќе имаш не само мигови,ќе имаш и часови,и денови,и години да се сладиш со таа бескрајна сласт што ти беше дадена денес.....но...тоа но Апостол го изговори со сериозност во гласот и за миг неговиот лик доби некој темен израз...

-денов полека одминува,гледаш и самиот дека овде на ова место не можеме да ја поминеме ноќта,во близина има едно мало село,ќе мораме да преноќиме таму...велама ќе мораме...но сега

Ведране моите зборови свати ги сериозно и немој да си играш со судбината...сега ти,вистински ти ја пишуваш...

-Апостоле те молам немој да си играш повторно вешта игра со твоите зборови правејќи кај мене една непријатна ситуација на неизвесност.

-сеуште немаш научено да бидеш стрплив до крајни граници....го кажа ова тивко повеќе за себе..Ведране,таму во тоа село е вселено сето студенило од земјава,тоа е царството на Кралицата која владее со секое немирно срце...внимавај,повторно ќе ти кажам,таа е највештиот ловец на души облечен во најраскошниот црвен фустан од најфината свила,со лик на преубава жена е...нејзината вештина на заведување е доведена до совршенство....вечерва јас...јас ќе бидам само нем посматрач....замолчи и го погледна во очите.

-твоето молчење сега треба да го разберам дека има уште нешто што сакаш да ми кажеш,или ќе створиш момент на недореченост...

-да има....повторно те предупредувам,оваа жена може лесно да те заведе со нејзината беспомошност играјќи ја играта на жртва,но кога ќе и се здосади,тогаш жртвата лесно се претворува во суров убиец,за да стане сурова,мораше прво самата да се убие во себеси,но сега ги убива своите ловци...внимавај по трет и последен пат те предупредувам да не станеш од ловец во жртва..жртва која со својата сопствена крв ќе ја натопа нејзината постела....

Ладни морници поминаа по телот на Ведран,немаше страв сега,но сепак некоја црта на беспомошност се јави кај него,како последица на некој негови сеуште недифинирани чувства..

-сакаш да кажиш дека како мало дете ќе се фрлам во незината преградка...Апостолеее..

-јас да ти кажам,а ти прави како што ќе те водат твоите чувства...

-и да гледаш дека ќе крварам нема да ми помогнеш..

-Ведране,никогаш неможам да те спасам од самиот себеси,сите постапки што ги правиш ги правиш по твојата слободна воља,ако вечерва потече крв од твоите вени,треба да знаеш дека бесконечноста одлучила тоа да биде твојот крај,моето е само да ја прифатам таа одлука...

-но зошто...

-Ведране ведране..одговорите се секогаш околу нас,само треба да го поставиме прашањето,тие се жедни за прашања,и сами секогаш приоѓаат до секое зошто кога ќе го здогледаат,а ние во морето од понудените одговори честопати не можеме да го препознаме вистинското.

Започнав да ги собирам работите,небеа којзнае колку,но сепак мораше и тие што беа да се понесат...некоја блага мачнина која најавуваше еден вистински предизвик се јави во

стомакот...напати ќе се смирише,напати ете самата од себе ќе се јавеше и ќе ме натераше да го погледнам Апостол,колку да добијам сигирност дека овде каде што сеуште се чувствуваше некоја подмолна реа не сум сам.

Прозирните сенки од шурките на времето протекуваа,надеваќи се дека со своето присуство ќе не скаменат тука во вој простор,но копнежливиот пламен кој со секој чекор стануваше се повеќе ги гореше како се појауваа.Знаев за моќта на дванаесете коњаници кој се моќни д аги вратат во нивното опстојување,но небеше потребна нивната помош,та можеби затоа и не ја побарав,но дека се спремни да се појават за миг,ми кажаа со тупотот на нивните бели атови кој одекнуваше во далечините.

Молчевме и одевме,одеднаш Апостол застапа и брзо ја завлече својата десна рака во пределот на градите,нешто како да бараше,нешто што го чува од туѓите погледи.

Кога ја изваде ја држеше стиснато дланката,застапа и брзо ја отвори.

-земи....на дланката светеше,не не подобро кажано блескаше едно мало жарче од пламен кој во секој момент ја менуваше бојата...земиго на твојата дланка..спремен си да го имаш покрај срцето...

-што е ова Апостоле

-ведране ова е жарче од тајниот пламен,пламенот на бестрашните...го добив многу одамна кога еднаш на илјада години се прави тој ритуал..тогаш,на полна месечина,дванаесете светлосни чувари го прават тој ритуал во најтемното место на планетава,ја вадат својата најчиста љубов,и го палат најсилниот оган кој допира до љубовта,така во создадената патека одат до неа,и се прочистуваат,ако некој е со голем грев,веднаш наа самиот почеток се прави прав и пепел.нивните плави наметки се толку лесни што и воздухот за ним е тежок.потоа,кога ќе се вратат,три дена и три ноќи слават,прво ги наслушнуваат неродените ноќи,им го мерат пулсот,да потоа во ритамот на вселената играат без да почувствуваат умор.

Колку што бев почестен од овој подарок,толку бев и изненаден.

-со што го заслужив јас тоа Апостоле.

-со твојата упорност,досега кога не потклекна,знам дека ќе успееш,со твојата верба,веруваш дека и ти ќе блескаш под бескрајното небо со чисто срце.

Ја подадов десната дланка и жарчето се најде кај мене.

Мислев дека згаснуваше,но тоа полека се впиваше во мојата кожа,не измина многу време,започна да тече низ моите вени,крвотокот сега јуришаше,стана брза река која брзаше да го однесе ова жарче токму таму каде што требаше.

-сега Ведрани имаш парче од пламенот на бестрашните во себе,тој секогаш е поврзан со љубовта,сега кога го имаш тоа парче,лесно ќе можеш да ја препознаеш вистинската љубов.

-Апостоле..

-Кажи Ведрани..

-Зошто сеуште го имам чувството дека не припаѓам овде во оваа цивилизација,дека сум припадник на некоја друга врста од луѓе,дека сум дел од некој друг колектив.

-Интересно,сеуште низ тебе течат тие колективни отпадоци,Ведрани ти си единка создадена да одиш со колективот,а не да бидеш стопена безлична маса на тој колектив,затоа сега тука разделисе од последниот остаток.

-имаш право,време е изгледа да се отргнам од тоа што како кочница ме кочи,време е да се реши дилемата.

Дали навистина сум јас...беше дилемата обесена вечерва на свездата северњача,низ одблесокот ја одаваше својата блескавост и со блескавоста заслепуваше,лепеше на место..низ тој одблесок профучија како некое заборавено ехо зборовите на белобрадестиот старец кој катаден седеше на каменот што беше насаден којзнае од кого на вечната раскрсница,каде што одвреме навреме ќе наминеше некој скитник низ времето,патник низ вековите..напати кога ќе се сетев на тие зборови мислам дека сепак ме заменувааше со некој друг..СЕТИСЕ КОГО ГО ИЗДАДЕ...немибеше јасно кого сум го издал,и навистина зошто сум станал скитник,што ли барав по овие проклети векови низ кој само страдањето го гледав,доживував и преживував..не сум крстен,не сум припадник на ниедна вера и никого не навредувам,само ете понекогаш заскитувам во мистеријата...кога ќе ги решавам тие мистерии по неколку пати ги прераскажувам своите соништа,и во тие соништа го барав одговорот.некои одговори беа неверојатни дури и наметнуваа нови мистериозни прашања,наликуваа напати на ритуали ненаправени...какви ли,па исти како и претходните што многупати во ноќите на полн месец се одигруваа врзани низ земјата со воздухот,понесени низ пламенот да на крај со водата се делеше благословот како благодарност на чуварите на портите.

Ладниот ветер беше отрезнувачки,низ неговиот фиук го добив очекуваниот одговор..Разделисе денес од Демонот кој твоето минато постојано го воскреснува,направиго ритуалот на мртвите спомени и потоа мирно кажиму збогом,заблагодаримусе како вишо и разумно суштество кое се надминало себеси.

Ја погледнав болката која се препокриваше со гордоста како цвилеше денес..привременото студенило ме научи да не верувам и на тој глас нејзин,со смиреност ја запалив цигарата и пред прегладнетиот Гавран ги оставив последните ронки на скрбот,некаго си реков нека чопка во тие скаменети грутчиња од мртви надежи,нека барем тој биде сит до полноќта која доаѓаше..

Застанав исправен пред сопствениот демон и со призвук на тага му подадов рака како знак за нашата разделба,време беше да му кажам збогум..беше изненаден,не повеќе беше затекнат од оваа новонастаната ситуација за него...

-не си ми потребен повеќе...јас заминувам,а ти,одморисе тука во студенилово твое и кога ќе бидеш гладен имаш субјекти кои тагуваат за мртвила кои никогаш не воскреснуваат.....

-но..

-оставиго сега твоето но,ти ја оставам дилемата што така великодушно ми ја подаруваше,земија,земија и сета нејзина армија од родени копилиња..ене гледај и скрбот го искршив на илјада и еден дел,она се ронките пред гавранот твојот слуга верен..стравот го закопав три педи под земја,во очајот прегорував и прегорен без трунка надеж се валкав во највалканата кал..мислеше ако ме одведеш во безнадежните прерии ќе лутам бесцелно и постојано прекривајќи ме со слепилото на омразата ќе паѓам на колена пред оштрите камења што ги поставуваше ...

-навистина...прокоментира цинично...тогаш кажими зошто си посуров и од мене сега..

Го очекував ова негово прашање,беше премногу провиден

-морав,зошто животот беше претесен за бескрајот на мојата душа.

-папсан си неможеш повеќе со ветриштата да се бориш.

-знам,знам зошто видов дека никогаш нема да го пронајдам одговорот во очите каде што љубовта беше само скитник а не домаќин.

Се насмеа слатко

-завиваш како волк во сенката на твоите претсмртни денови.

-љубоморен си сега нели...

-не,не сум љубоморен,гледам дека сега живеат само твоите прсти кои неми записи прават...

-можеби јас веќе не постојам,но среќен сум што живеам во утробата на жена која ти не ја познаваш.

-тогаш да се поделиме достоинствено...закопајме длабоко каде што ни светлината од твоите прсти нема да ме пронајде,каде што мирисот на брезите на тебе ќе ме потсетува...и...малку застана...не ме проколнувај бидејќи сум дел од пеколот,та ионака секој миг ќе горам во мојот неуспех...навистина ти си мојот неуспех...

Го погледнав,на неговиот изопачен лик се пресликуваше сета моја тага

-чудно,сега малку и ми се допаѓаш..ајде...го допрев со врвовите на прстите..ајде да се поклониме обајцата пред публиката која го спрема својот последен аплауз,театарската престава заврши,а потоа на олтарот исклесан од црн камен ќе ги принесеме нашите дарови ...ти,мојата болка..јас моето истрошено тело...ќе заминеме утре на пладен...ти како темнина,јас како светлина.

Се до овој момент додека не го видов демонот на моето минато како се изобличува,незнаев колкава е мојата болка,сега тој стоеше на неговот кучешко распетие,од една страна злото што го понел со себе од адот го раскинуваше,од друга страна оштрите парчиња на скрбот му ги параа сите негови делови на телото,ако можеше да се нарече тело таа креатура,квичеше низ неземески урлици,стана неподносливо да се слуша,та само мирно се завртив и заминав,темнината се згуснуваше во некоја лигава маса која го претопуваше во себе,со секој чекор како го правев напред така гласот го слушав се послабо,само врелината што на миг ми го стопли грбот кажа дека земјата го зеде во себе,не се завртив,само одмавнав со рака и продолжив напред.

Привремена метаморфоза

Ноќта полека ги ширеше своите раскошни криља,сакаќи така и тука да ме поклопи со својата моќ,чекорев во бесгласјето на патеката прашуваќи се себеси..толку истурена тишина никаде досега не стретнав,зарем сега повторно да си судам сам на себеси....не..овие мисли беа само од депонијата на умот каде сеуште некои остатоци на скриениот страв беа сместени..темна е и оваа ноќ,темна исто како што беше темен човек кој го отфрлив од поодамна...ете тогаш во тие темнини не ги слушав песните на срцето,та затоа секојдневно покрај мене профучуваја цвилежите на сите изминати денови..но ете,сега само повторувам нешто што претходно го кажав..во каењето горчините ги пиев,се покајав и скрбот собран од душата го исфрлив,низ самотијата се пречистив,и ако некогаш некој помисли дека ја има моќта повторно да ме прогонува,само една своја илузија ќе си храни...

Го немам навистина тука до мене,Апостол,но некаде околу овој простор е неговата присутност...од таа далечна присутност ги слушам неговите зборови како одекнуваат...на крајот од нашиот живот ни останува само она што сме им го подариле на другите....

Знаев дека тука ноќта е темна,толку темна што густината на мракот го спречуваше и времето да оди нормално..продолжував во сета густина знаеќи дека секој момент е совршен,илузијата беше позади мене и во мојот живот..продолжував зошто сега бев вистински искрен према себеси,а од утре и према другите..ако веќе имав сили да ја формирам вистинската стварност,зошто тогаш да не го сакам секој миг...во миговите додека учев во самотијата го пронајдов најголемото богатство..себеси...завиткан во неродените мигови на судбината..

Можеби навистина тишината тука ја слушав само како некое тивко ехо,или забораен фиук на полупапсано ветре...но сеедно седнав за кратко,незнам дали беше тоа камен или трул пањ,седнав да кажам зборови на никого кажани...

-Овдека во просторов кој е глуп и малку со болен цвилеж никој не завлегува, глаголам за време кое само болка прави....ме засака зошто сум твојата душа..ме заборава,зошто се плашиш од себеси... далеку сме еден од друг,зошто болната вистината е помеѓу нас...јас стојам на врвов од планината,само моето молчеливо ехо може да те слушне...

-премногу моќен меч носиш Човеку,меч кој ја сече секоја болка...проговори гласот во моја близина..

Се завртив брзо, толку брзо што знам дека и најлудото ветре ќе ми завидуваше, но никој, ама никој немаше околу мене.. започна во тој час додека се вртев во некои чуден круг да грее зелена месечина, испушташе некои студеникави зраци, и тогаш, ја видов, беше во првиот миг како авет, исплашена и изгубена.

-гледам дека си се вратил во преграчките на човекот, насебе ја носиш најубавата насмевка, претопена во една вистина...

Незнам дали се насмевнував, мислам дека небеше тоа тука, за вчера ако зборуваме тогаш навистина е во право, којзнае, сенката на таа насмевка можеби ја видеа....стана од местото на кое и таа седеше, тргна накај мене, одеше ли или лебдеше над земјата која беше послана со скапани лисја...чекореше, навистина чекореше, со секој чекор скриената грациозност ја покажуваше, но сеуште погледот го криеше, некаде во длабочините на земјата го испраќаше..

-паралелните светови беа дел од мојот минат живот, ме прстигнуваа, бегаа, некои во понори ме носеа..но ги надживеав и тие светови..и одговорив...

-утехата за слабичите е најслаткиот сок кој го пијат секојдневно, додека храбрите со посмев ја гледаат ..прости, преголем метеш беше вечерва во селото, некои гласови премногу ме збунија, затоа дојдов тука, а ете гледам не сум била осамена само јас..

-ги сакаш ли паганските игри..ја прашав, колку да продолжам со разговорот, бидејќи обајцата веќе продолживме да одиме кон селото...ја голташ сета истурена илузија на жешките игри што телото ги прави, а потоа посакуваш и повторно и повторно истотото да го направиш, но сваќаш дека е неповратно....

-јас ја немам природата на земјата за да се радувам на тие работи, ако сакаш да те одведам во моите скриени и тајни светови, припремисе..премногу ќе биде опасен летот,...се заврти према мене гледајќи ме во зеницата на окото...

Веќе во мене се роеја мислите...

-Оваа жена мора да е таа чудесна муза која ги храни непознатите поети со најбогата Умствена Амброзија, исчезната убавица од ренесансниот период, која во еден миг е недопирлива во другиот миг е скриена во секој добиен бакнеж, морам да признаам занесено ја гледав таа подарена убавина во ноќново чекорење, трепереше полесно и покршливо и од најсувото паднато ливче, препокриена беше со најубавата црвена антерија, низ која се преливаа сите извезени конци што непознат ткајач ги крадел од месечевата област каде што само заљубените можат да отидат и да позајмат ...

Го носеше најубав цвет на животот во зелените немирни светови кои со секое движење поигруваа со таен немир..во тој цвет беше најтажната напишана сонета..позади тажните тонови,се криеше една вистинска мистерија,со огромна и разорна моќ...беше ова дарот од природата и една вешта игра на судбината,го оживуваше сето изминато време низ секој поглед....морав малку да воздивнам зошто романтичниот занес веќе ме обземаше...дали се подготвува или само ја одмерував силата на нејзината моќ,но сепак бев спремен повторно да го земам перото и да пишувам песни за сите скриени бисери наредени во предворјето на несонуваните сни...

-знам дека си стварност,но малку се плашам со мојот допир да не ти ја променам твојата форма..

-убаво е да се биде човек нели...сите постоења и родени и неродени секогаш се слеваат во тебе..ти ја имаш таа моќ да ме трансформираш во форма онаква каква што сакаш да бидам..

-можеби си во право..знаеш...еднаш еден мудрец ми кажа...ако небото не го носиш во себе,попусто ти се дадени криљата кога си се родил,ќе правиш само лет во место,бараќи залудно место под туѓите неба.

-имав некоја и за мене непозната прекривка од ноќта врз мене,секојдневно со болката гледав во празнотијата што некоја туѓа илузија ми ја наметна,сега кога сум една обична девојка,чуствувам дека ме освои со малку зборови...

-несакам,но кога би ја отворил најчемерната кутија исполнети со спомени,тогаш верувам дека некаде во некој таен процеп би те пронашол како моја игра на имагинацијата која има некоја смисла...

-знаев дека е така..ете сега кога ме пронајде на вратата на сите неостварени желби,не копнеј само за твоја победа,зошто пламенот на горчливата судбина ќе те изгори

-отсекогаш твојот лик го гледав на одразот од водата како некоја искривена слика на твоето постоење,плачеше заедно со сите твои неродени денови,додека ветерот ти ја мрсеше косата...зарем навистина кажими досега машка рака не те допрела,или мојата слика на совршена жена само ме мами...

-кога ќе ме погледнеш со отворени очи,тогаш тоа што останало од мене ќе ти припадне тебе...

-сеуште вистински неможам да ги видам твоите очи,но твојата тага тече насекаде околу тебе...

-синоќа испив премногу горчлив пијалак,пола литар мртва тишина,сеуште ме печи на градите...ако навистина твоите раце се лековите доприме...

Застана вртеќи се со ликот кон мене..сега вистински можев да погледнам во неа,во нејзиниот лик,вистинскиот,осветлен од месечината...перонот каде што стоеле нејзините години,беше

затворен засекогаш, крварела кога била сама, колената беа веќе преморени од предолгото клечење за малку милост од другите... копнеела за бескрајни патувања, а ете ја сега тука само стои... преморена од тежината на сите љубовни промаршувања... сега е само празна приказна на ветерот кој ја носи насекаде по животот што несака да ја види.

Некаде во нејзиното двојство, чекореше и поразот и победата... продолживме да одиме кон целта... песната на селаните беше се погласна... но ете злокобното ветре беше побрзо од нас, го најави доаѓањето наше... мирисот на тагата и среќата помешани на еден бран се разливаа насекаде... веќе првите погледи паднаа врз нас, повеќе зачудено отколку искрено добредојде... нашата контраст ги изненади...

Тука на самиот праг од нејзиното неприкосновено царство, лакомо ги вдишувам сите неизговорени зборови што пловат насекаде околу мене и ги ставам длабоко во мене, знам дека ќе ми требаат. полека како дете на земјата се врзувам со нозете по нејзината кора, сакајќи така кога ќе ми биде потребна нејзината помош да ја побарам со еден тивок чекор, чекор познат само нам..

-слушнине... сега јас повторно зборував, морав малку погласно зошто тука од мноштвото на луѓе кои беа собрани на малиот, ајде да го наречам мал плоштад, плоштад кој во неговиот сам центар се наоѓаше еден бунар, некои го нарекуваа, подоцна слушнав, бунар на желбите, а некои со потемно минато, бунар на клетви, првите со преголем оптимизам во себе и сеуште недосонувани сони, во неговите длабочини пуштале желби, кои стварни кои нестварни... а тие песимистите фрлале, црни и тешки клетви, и на судбината и на саканата или саканиот..... слушнине, повторив.. несакам да исчезнам во твоето секојдневие како некој кој дошол со зракот, исчезнал со мислата празна, а да не ми го знаеш името... потоа ќе те прашам и за твоето...

-овде, овде во оваа испревртена стварност, и било кое име да ти го кажам за тебе ќе има некое значење, а за мене, мене твоето име ќе ми биде драг подарок... се насмевна со некоја млака насмевка...

-се викам Ведран.... го кажав тоа гледајќи во нејзините скриени светови, каде пловеа сите мртви надежи...

-се викам.... кратко замолчи... се викам, можност, утеха, шанса, пропаст, подарок... повторно застапа гледајќи некаде пред себе во врвовите на селката камбанарија, со погледот сакаше да ги потврди зборовите... се викам онака како што сакаат другите да ме видат... а ете, ете и јас навистина понекогаш не знам како се викам, зошто не знам дали тоа што е напишано на хартијата ме отсликува мене....

-понекогаш кога човекот е збунет, сите работи ги нарекува со своето име, и самиот се убедува дека токму името е тоа која ја одредува границата помеѓу него и другите... изговарајќи го кажува тивко... овде јас завршувам а вие продолжувате...

-интересно гледање..помалку и ти се восхитувам,но во исто време и се плашам од сите тие зборови...

-сега во мојот свет постои една посебна врста на луѓе кои јас ги нареков,мои луѓе,и во тој свет ние навистина не се идентификуваме со имињата,туку со намерата што ја имаме,да градиме а не да рушиме,сите ние имаме сјај во очите...а кога ќе излезам од тој свет,тогаш и јас како и тие имаме имиња....

-потполно те разбираам..но и ти,еден ден кога ќе можеш да ги прочиташ моите мисли ќе знаеш дека сега сум искрена...

-но сепак,ајде измисли барем едно и кажи,колку да се идентификуваш овде во овој сив простор...

-еве затебе ќе бидам најголемата загатка со непознато име...ќе ти го дадам клучот од времето,каде што некогаш ќе се стретнат нашите две души,тоа е позади сите познати форми на смрта..ете таму меѓу сите мои и твои некажани реченици ќе се роди најубавиот цвет кој низ мирисот ќе го разнесе насекаде моето име...

-не заборавај,кога се рушеше црното небо,јас тогаш умирав седеќи во паркот на клупата што ја сакав премногу гледаќи во рацете како ми модреат..значи...времето го отклучив и запловив во тие свери...прости но го знам твоето име...сеуште си жена која ја водат смртните нагони на сласта...

Немораше да се маскира,живееше во бегането од своите мисли кои постојано скокаа од темните ходници на нејзините сеќавања...зборуваше за смрта,но премногу се плашеше од тоа...стравот стоеше како некој буден чувар над секој исплашен иживеан миг...јас за кратко време ги засакав сите селани околу...не се страмеа од својата бесрамност,нивните валкани мисли ги претвораа во вешти движења врз полуголите женски тела и така полесно преживуваа...

-ајде,прекршиго својот завет и дојди со мене,а потоа,потоа ќе те восхитам со тоа што само затебе ќе го одиграам самотниот танц...

-јас стојам на вратата од вечноста,а ти,моја мила...ете гледаш како повторно те крстив,нема вода благословена околу нас за да те попрскам,но сепак утре рано во зората небото ќе заплаче за тебе,та тоа ќе те попрска...ти сега навистина сакаш вечерва после полноќ да го славиме Диониз...ајде кажи,ете таму на тој штанд каде што непознатана за мене девојка го нуди бесплатно виното,ајде,ајде навистина го земеме и под закрила на мракот некаде на некој валкан кревет со извалкани чаршави наздравуваме со нашите диви страсти...тоа,тоа го сакаш од мене....

Повторно кај неа создадов еден свет во кој таа сакаше да верува...дишеше забрзано,градите веќе се подигаа ритмично..молчеше,и сите некажани зборови ги собираше во еден поглед од кој зениците се проширија кажуваќи дека е спремна за тангото кое телата ќе го играат...зовриената

крв и минуваше брзо низ малите артерии на лицето правеќи го така еден пресликан одблесок на месечината..нечувствував тогаш во тие мигови дека сум затворен на дното од едно битие..ми го допре вратот и ја почувствував присутната телесна топлина..

-не те давам на смрта моја мила,и кога сите сидови на отпор ќе ги сруши..навистина си и ти еден зааскитан скитник кој се бара во туѓото опстојување,ајде погледајме повторни и повторно,овде нема ништо,само трулежот со својата реа владее..јас не се враќам на стариот живот...сега имам некаде на некое место жена и дете кои ме чекаат...нема да ти кажам колку е убава,и со колку длабоки и дебели линии го напишав нејзиното име во моето срце...не те канам вечерва на љубов,само ќе ти кажам како е да се биде Бог кој го вкусува секој почеток на сопствениот бескрај..

Не забележав тогаш дека малку со студенило ми се обрати

-закопчајго твоето срце тогаш,играта сеуште не е готова,гледам дека си жив доказ...

-каков доказја прашав малку низ смеата..

-ти си небесна инспирација собрана во тело и душа која незнае за миг мир

-ех....

-непоправлив адамов потомок си,потомок кој исто како и предокот ја прави истата грешка со радост...затвараќи ги свесно портите на рајот...

Некаде од еоните одекнуваше предупредувачкиот глас на Апостол... сака да бидеш ловец а таа жртва,внимавајјј,не е секогаш онака како што изгледа на првиот впечаток што го добиваш...

Ако јас бев Адамов потомок,тогаш сигурно таа беше една од седумте ќерки на Ева...бесрамно се подаваше тука на селскиот плоштад,брзо и дрско ги завлече своите раце под мојата кошула,правеќи вешти движења насекаде..додека ветерот ги затвораше наоколу сите мостови на кој одеше разумот,потоци од скриениот немир потекоа..повторно овде пред сите бев блудникот кој не го мачат ладните погледи од север,ги ставив рацете прво да одат во еден правец,правеќи танки линии со врвовите на прстите по нејзиниот црвен раскошен фустан,со допирите ја раскинував сета нејзина самотија..

Дождовните денови беа некаде на исток каде ја квасеа сувата земја...со прстот покажав кон свездата каде сакам да одам,остануваше уште неколку вселени да прескокнам и веќе бев таму...

Како едно нескротено,диво дете кое само што се разбудило од сонот започнав да играм со неа...

-нетреба никогаш да го допираш небото ако незнаеш да одиш по облаците,зошто солзите ладни ќе ти ги врати,небото сино знае со нас да се смее,но знае и да не натера да плачеме со солзи кржави.....не попусто е кажано на секоја свезда врежани се по две имиња....

Лудите сенки заиграа по сидовите, тоновите на музиката се вртеа во круг околу нас, правејќи и воздухот да мириса на блуд..со секој тон нејзината кожа стануваше се понежна, свиленастиот слој рацете веќе го допираа, морниците во топли бранови пловеа низ вените терајќи ги вените и артериите да се шират до степен на прскање, нејзините страствени бакнежи паѓаа брзо и силно...мрмореше тивко...дозволими барем вечерва да имам еден дел од твојата душа....

-утре во раните зори кога ќе заставам спроти сонцето, сенката која ќе падне позади мене ќе ти ја поклонам тебе...малку зајадливо и возвратив, нејзината вештина да господари не само со крвта и сласта, полека но сигурно сваќав дека умее и таа да господари со зборовите кои во себе носат магија моќна...

И покрај сета светлина собрана во мене, валканата игра на телата не ја напуштав, сеуште темнината имаше моќни пипала која ги пушташе низ мене.

-ја затворив книгата на животот и заминав како песна никогаш ненапишана, се осудив самата себеси без суд да ми суди, бидејќи гледав како мојот брод што пловеше потона поради мојата брзоплетост...не верував тогаш самата на себеси дека е тоа вистина, но осамениите ноќи и сите празни молитви што ги кажав во темнината ме уверија дека секој утрински зрак ќе ме печи премногу...земиме, те молам земиме, исто како што ги земаш сите валкани курви некаде на тротоарите во твоето секојдневие....земиме зошто знам дека некаде во тебе е и блудникот кој сака вакви игри....

-да, да сега кога си во моите раце знам дека не си измислена фигура напишана на најпрефинетиот уметнички занес...прости што не клекнувам пред курва...но сепак мојата восхит ќе ти ја подарам...жена со тело на змија, кристална чаша која не се крши на силен стисок, вкусна и вредна за спомен...на овој бал си најубавата куртизана со најблескавиот фустан...во таа восхит ги завлекох рацете длабоко под таа алова прекривка, кревајќи го и откривајќи ја сета нејзина убавина....не се бунеше, напротив ја зафрли главата наназад, оставајќи косата да ги допира моите раце кои кружеа по тоа тело...

Ги довлечкав сите свезди кои ми беа на дохватот од рацете, и трпеливо ги редеа во нејзините очи, само се допре до единствената потпора, сидот оставајќи ме и понатаму да се насладувам од нектарот кој обилно го истураше...

Пред целиот свет сега бев, тоа што го криев длабоко во себе...блудник, пијан развратник од подарокот на Диониз....

Со влажните дланки го криеше лицето, вешто криејќи ги трагите на тагата...но тагата ја кршеше на илјада и едно парче, со своите тивки шепотења да и го подарам најдоброто....

Повторно оживував,овде каде што скоро мртвите души се радуваа на млакоста во нивното деноноќието...тука љубовта за нив беше најголемиот и најзамрсен гордиев чвор,кој самите немаа храброст да го одврзат...шумата беше нивно сигурно засолниште и одбрана од надворешноста..

Растеќи самата во привидниот кристален простор,со чеден поглед благо ме прекори,местеќи го фустанот на своето место за моето сладострасно безобразие...малку ги облизна своите усни,собираќи ги така останатите невидливи траги од мојот бакнеж...ја испружи својата рака кон мене и низ блесокот на единствената вистинска искра која светеше во нејзините очи прошепоти.

-го оживеа сето заборавено и истопено време во мене,тераќи ме повторно во мене да го слушнам својот сопствен шепот на душата...можеби сум темнина завиткана во полускапан есенски лист кој дозволува ветерот да го носи насекаде...но ти,навистина вечерва така вешто ги кршиш сите мои неисплачени солзи.....дојди..дојди и направиме барем вечерва да бидам жена,а не валкана Курва..

Ако во свеста на секоја едника се криеа сите тајни закони на вистината,тогаш барем сега успеав да откриам уште една вистина...

Енергијата на Бесконечноста низ присутната метаморфоза успеав да ја канализирам во ова битие во кое сега повторно искри искрата на животот,незнам колку ќе биде моќна да го одржува тој пламен,но барем бев корисен еден миг.

Сега бев повторно она дете со сини очи кои занесено гледа во бескрајот.

Ете,ако кажам дека претходно знаев со часови или пак со денови да чекам во самотијата на моето срце да се појави некоја трага од енергијата која сега тече таму незапирливо,и во тоа чекање собирав снопови на некажани зборови,кои ги плетев како небесен венец околу моите недосонувани сни,сега кога ја мешам судбината со нови настани сега таа енергија ја подарувам,сеедно ми е дали некој ќе возврати на тоа..

Заминавме полека од вревата,од плоштадот .. ја гледав како во одредени мигови и се разведрува ликот,но тоа беа само кратки мигови,потоа повторно се лепеше студенилото...но сепак во тие мигови кога црвенилото ќе ја облееше по ликот навистина беше убава...и малку срамежлива..

Додека чекореше ја гледаше празнината пред себе како лакомо ја пиа,со сенката своја пробуваше да ја избрка,но попусто,зјачеше таа постојано недаваќи и воопшто мир...во таа празнина можев да ја видам сета нејзина неисплачена тага,тага која се собирав секојдневно во нејзините стомачни шуплини правеќи и го времето исполнето со ладни ветришта..

Урликот на проколнатите одекнуваше наоколу додека чекоревме по патеката до нејзиниот дом, не и дадов до знаење дека го слушам, веќе неколкупати претходно одекнуваше и околу мене, та затоа нивните повици да им се придружаме беа и тука залудни..слабиот трепер на ликот нејзин го одаваше вешто скриениот таен пекол кој тињаше некаде длабоко во неа којзнае можеби токму тој пекол ја имаше моќта сите траги од чекорите што ги правеше да ги пеплосува..не остануваше ништо позади неа...или можеби искрата која ја оставив во нејзините очи сега згаснала, или кутрата...малку навистина ја сожалував...можеби таа искра и во сите идни промаршувања ќе и биде слаба утеха во нејзините ноќи....одевме и молчевме носејќи ги во себеси своите светови каде ги такевме новите или ги воскреснувавме старите сонови...

Црвената наметка со која беше прекриено тоа прекрасно тело, ги носеше сите сомнежи и служеше како своевиден бедем со кој ја затвараше од целиот свет, небеше спремна за вистинската љубов, но од друга страна нагоните земјени за сладострастие растеа...

-стигнавме...малку подедоносно кажа..небаре сите победи што ги сторило човештвото се благодарение на наша заслуга...ете тоа беше тонот со кој го кажа тој збор...навистина тука во овој простор каде владеењето нејзино беше неприкосновено, малку и се чувствував збунето и изгубено..

-таму некаде се раѓа животот...покажав со раката кон небото....

-а што е животот...

-една голема река која нема ни крај ни почеток, река која е исполнета со безбројни гревови..

-но и победи, но и порази...ме надополни...

-осуден сум од животот, да ја спознаам смртта, за да го засакам повеќе....

-ајде тогаш да играме една весела игра...предложи

-која...

-еве...малку застава гледајќи ме во очите, сакаше така да се осигура дека ја следам...еве јас ќе бидам небо, ти ќе бидеш земја...јас ќе бидам оган ти ќе бидеш вода...јас ќе бидам сонце ти ќе бидеш месечина.....

-интересно.....сега јас ја гледав во очите...во тие светови каде секриеше сета света тајна...што ако некаде во средината на тие свери, додека капат нашите солзи претворајќи се во бисерни капки..под жестината на сонцето и под закрила на месечинта се разбуди нашата

тага...кажими,,,продолжував да ја гледам во очите...кажими дали ние ќе имаме толкава моќ да го нахраниме подмолниот демон кој ќе се разбуди.....

Ги стави рацете на моите рамења,повторно ја чувствував нејзината топлина,полека ги затвараше очите недаваќи ми сега да ги видам сите бои на пролета каде навистин а се криеа сите мои сонувани скриени светови...некаде во процепот на меките усни само прошепоти..

-твојата близина е моето вечно лето каде се раѓа бескрајната љубов,ти си мирисот на јасмин донесен од моите соништа,со тебе сакам вечерва да ја делаам ноќта,па макар морала да ја преминам и границата на смрта.....

Бев восхитен од тоа огледало кое блескаше пред мене,некаде во тое огледало се огледував и самиот себеси во ова темнило.

-чувствувам дека ти си мојата Моргана...

-ех...вешто налепената загадочна насмевка и се развлече...од каде ти дојде таа идеја дека сум токму налик на моргана...

-незнам..реков...честопати,кога напливот на страсти ќе бликне во мене,ете тогаш и јас бладам зборови кој не ги разбирам но ги изговарам...

-морам да признаам дека си ми достоин соговорник....

-јас дојдов да ја откријам тајната на времето,но ете тука некаде во неговите ходници каде се сокриени сите настани те стретнав тебе...има ли нешто тука случајно..

-не ...случајноста не постои,тоа е само изрека која ја користат тие кои себеси се залажуваат..сега сакаше можеби и малку да биде одважна...спомените се дел од нашиот живот,но и нашата слаба и болна точка...ете,тие твои спомени кое се исплонети со многу темнина те донесоа овде...но и твојата исконска потреба да ја најдеш совршената жена.....

-бараќи ја совршената жена,ја пронајдов смислата на животот..во оној миг кога се изморив да ги запирам луѓето да заминат од мојот живот,тогаш видов дека некои се само привремени патници кои ете тука на мојот животен перон на кратко застанале да се одморат,јас мислев доколку ги удостојам со мојата љубезност ќе останат засекогаш,но тие заминаа...сега нежалам зошто заминаа....но сепак нивното присуство ми даде добра лекција....не секогаш сите се добронамерни на тој перон...

-човечкото срце знае секогаш да ја постави границата на љубовта,но никогаш не може да каже до каде се протегаат пространствата на омразата.

-но јас веќе не умеам да мразам...

-бидејќи радоста е миговна,брзо се заборава,но тагата е вечна и никогаш не се заборава...

-не ме разбра добро,не сум тажен....

-мислиш...

-да..

-па зошто тогаш замолчи пред да одговориш....времето ништо не лечи,луѓето ги кажуваат тие зборови за да го оправдаат своето залудно изгубено време...

-малку сум уморен од тие кои ме сакаа,а го правеа уствари споривното,ете и сега кога ти раскажувам не се тревожам за тие кои се колнеа на верност,да во миг на телесна страсневна слабост,таа верност ефтино ја продадоа...нивните јудини бакнежи веќе избледеа од моето моето тело...платив со солзи за сето тоа,и им простив...насмевкава не ја ставам како дел од некоја маска,таа е вистинска и искрена...

-уште кога те видов знаев дека ќе те изгубам..секогаш е така,те гледам,имаш моќ да го победиш светот,но сеуште немаш моќ да се победиш самиот себеси...ведране погледнине....

-од каде го знаеш моето име...

-сега тоа не е важно,важно е што вечерва ќе бидам слуга на твоите желби,јас не го познавам веќе страмот,зошто тој повеќе не течи во моите вени,играта на гревот ќе ја доведеме до совршенство,а потоа ти самиот ќе одлучиш дали ќе заминеш од оганот што ќе гори на твоите усни...

Додека молчев,нејзината рака веќе ме допираше водејќи ме заедно со тој магичен допир во коридорите на нејзиниот подземен храм,тишината тука беше неприродна,морниците ,копилињата на притаениот човечки страв веќе се будеа во роеви...овдека,во овој простор,го добив чувството дека и смртта отишла на еден одмор,долг одмор...но затоа ја оставила својата најподмолна ќерка..агонијата,препокриена со гревот..

Можеби не е за верување,но ете повторно станав изгубен скитник кој ги сака непознатите далечини,ме воодушеви илузорната пурпурност на небото што го гледав,и скитав по таа далечина,опиен започнав да играм со неа на месечината,шепотев некои никогаш ненапишани стихови на нејзиното уво,стихови кои заедно со моите неродени сонови спиеа некаде во тајните виуги...

-знам дека не ми веруваш,мислиш дека сум мртов сонувач кој веќе нема ниедна бајка во неговиот свет,ајде...отвори ги очите и видиме...

Ме погледна...за миг само еден некаде во тој поглед го видов погледот на горгона...нејзиното студенило веќе започна да тече наоколу мене...

-вкусиме и мене и моите желби...шепотеше со врвот на своите усни..

Со гладни очи,и скаменети очи,прсти низ кој се провира тука само ладниот ветар,се приближи скоро неприметно,припиваќи се до градите тивко,тивко наслушнуваќи го моето срце како чука,со секое отчукување го будеше нејзиниот песочен часовник на времето кое е некаде поставен на источната страна од нејзините сеќавања, таму во тој источен простор бурите повеќе го расфрлаа тој насобран песок...во тие нејзини сеќавања ги будеше старите богови од стариот заборавен свет,и луташе немирно сееќија сета насобрана празнина,ме гледаше и молчеше,во своето молчење повеќе сакаше да заборави,и да биде вечно заборавена,никогаш веќе видена во тие стари светови,во кој што била безначајна мала птица...

Сега одеднаш веќе гледав нешто друго,нешто што за миг ја доживеа својата метаморфоза...ја гледав и веќе знаев дека гледам една скаменета празнина,која скита по ходниците на времето,кога на миг правеше некој одмор,се прегрнуваше со безвременските ветришта и во таа прегратка беше една нивна убава статуетка која го красеше просторот на опстојувањето...во таа нејзина празнотија,малку и плашеше тој скаменет поглед,продорноста почнуваше се пред себе да скаменува...можеби затоа и се плашеа од неа сите изгубени векови,та бегаа во сивите пустини...

Ги залепи своите усни врз моите,и некаде во процепот што остана проговори..

-човек се раѓа слободен,но потоа самиот со сопствените убедувања ги става прангите на сопствениот затвор...

-моето постоење сега е веќе небитно...кажав колку да го угушам болниот звук на тишината,секоја секунда поминуваше како година,на секој нејзин допир се вивнував во воздухот,барајќи го спасот од студенилото кое го пушташе низ моето тело,посакував да се издигнам над тој амбис во кој паѓав,веќе се чувствувахе мојата немоќ пред студенилото нејзино,нередот од искршените сеќавања веќе започнав несвесно да ги расфрлам насекаде по собата....пробав да се издигнам повторно,но нејзиниот ладен поглед ме пресече како најоштрата сабја,ладен,исто како ладните сибирски ноќи..празен и пуст..силно се опирав недавајќи и пристат до мојата душа,знаев ако само малку и дадам дозвола да се доближи,ќе ме згази како стакло под нејзините нозе,сега веќе ни страста не ја чувствував како страст...се изгаси пламенот кој се разгоре од желбата по тоа заносно тело...

Во процепот помеѓу двата светови на опстојување повторно проба да допри до мојата душа...ги гледав повторно очите на оваа сосема за мене непозната жена,сега беа со некоја излитена блескавост,колку повеќе ги гледав тие глобочини,толку повеќе тие растеа,и во тие глобочини клокотеше немирот кој никогаш не успеала да го смири..

Некаде на самото дно беше тој проклет угушен плач на мало дете,плач кој како виор секоја ноќ во вените и се снови,и го разнесува тажниот миг на љубовта која умираше уште во самиот зародиш,а ете таа кутрата и тогаш мислела дека тоа е нејзината вечност.

-Ведране зарем навистина веруваш дека те посакував..со силно стиснати усни ги зари своите нокти во мојот грб,пуштаќи ја крвта да тече фарбаќи ја и ноќта во црвено..зарем навистина мислиш дека ти ја имаш моќта да ја угасиш мојата дива и нескротена страст за разврат...ајде,ти,кој лудуваше по моите зборови,сега лудувај и над ова тело....

-зарем е важно во она што верувам денес,ако знам дека утре нема да постојам....но сепак треба да знаеш,без оглед дали ќе постојам и по еден час,јас сеуште верувам во моите мали светови каде свети по една мала блескава месечина,и во секој тој мал свет се раѓа по една неподарена љубов...

Мртва беше желбата за телесното задоволство,и неа и стана јасно,но сепак бараше начин да ме задржи во нејзината близина..

-ја занеш ли приказната за сејачот на црно семе,кој сеел секогаш на полна месечина...

-не реков...но доколку имаш ти време,колку што имам јас трпени со задоволство ќе ја ислушам...

Отсекогаш знаев дека легендите се вистини затворени во тајни двосмислени зборови,но ова беше ново и за мене...

Студенилото полека го препокриваше со привидно црвенило на лицето,од каде ли ги вадеше овие маски,се прашував себеси..фасцинантно беше да се гледа како ги менува маските на човечките емоции..

-не стој на прагот,доаѓа громот..рече некако плашливо..подобро е да се засолниш повторно во собава..овде врат кисели дождови,а потоа доаѓаа зелени магли низ кој се влечат крастави гуштери кои пиштат со змиски врисоци...се ужаснувам од нив....

Сега веќе полека започнав да го враќам мирот...или крвта која се лизгаше по мојот грб ме натера тоа да го сторам.....седнав,малку оддалечен од неа..ме гледаше зачудено што ја прекинувам играта...да таа тоа го нарекуваше само една обична игра која ја играла којзнае колкупати...

-интересно, ме тераш да ги предизвикувам ветриштата на твојата немирна душа, и да го сторам невозможното... да јавам на тие темни облаци, да играм со молњите кои летаат од твоите сега црни очи, ме тераш да бидам еден наивен сонувач кој не го разбира твоето опстојување.... сега пред да заминам кажими.. зарем вечно ќе се криеш во некои туѓи сенки на кои не им се знае ни родот ни коренот, зарем вечно ќе го мириш немирот на твоите усни и ќе оставаш траги кои ќе се бришат сами од себе... зарем сеуште ќе шетаеш во ноќите каде темнината е вечна, темнина која нема ни почеток ни крај.. зарем постојано ќе паѓаш во занес кој во себе го носи пелинот.. зарем постојано ќе им дозволуваш на сите случајни минувачи да те хранат со ронки од својата богата маса...

Само промрмори, повеќе за себе...

-зачекорив во просторот кој беше преголем и за моите чекори, мислев дека сум на чекор до среќата, но повторно истата грешка.....

-тоа е... Човек без желби е вечен и тогаш вечноста сама го зема кај себе....

Веќе на нејзиниот лик се читаше несигурноста, долго не била во таа состојба, проба да се прибере, но и неа полека и стануваше јасно дека започнува уште еден кошмар кој не ќе може да го одбегне... јас веќе знаев дека предолго останав во овој простор... сега пак јас го имав чувството дека сум бил тука присутен со месеци... стоеше и размислуваше, низ зеницата ги редеше победите, позади победите ги сокриваше поразите.. тоа беше нејзината димензија на живеење... не беше сигурна дали и воопшто е родена или е само една изгубена вечност во вечното постоење.. молњата го распара небото и го осветли нејзиниот пепеласт лик.. телото веќе го добиваше својот восочен изглед, полека се топеше по налетот на разочарувањето.. се згрчи од насмевката на громот, полека нејзините големи криља се исполниа со болка невидена, пробуваше со сопствената крв да се залепи до карпата црна која се појави пред неа, сакаше со последни сили на сите сенки кој ја опкружија да им каже дека е господарка, но безнадежно.... времето на хаосот и лудилото започна да врти... повторно беше фрлена во вртлогот каде во новите илјада години ќе го бара сопствениот излез.... не покажа со ништо дека жали, нејзината мрачна убавина го затемни блесокот... болка, тоа беше најдлабоката болка на душата која го изобличувала секое нејзино ново раѓање... ударот на громот беше страотен.. пламенот само ја затвори таа врата.... на нејзината илузија, а се роди мојата нова стварност...

Чудна Средба или Ново Искушение

Понесен од мирисот на новата пролет, Ведран ја разврза својата насмевка и погледна повторно некаде во дното на својата душа, беше веќе некое време осаменик пуст кој во пустината го оставаше немирот и во темнината го наоѓаше мирот, беше ист како и многумината кој ги среќаваше во последно време, се множеа осамениците небаре владееше некоја праисториска зараза, лутаа кутрите во сопствените морални граници кои самите си ги одредуваа и низ тажниот лелек спасот го бараа, лутаа а незнае што бараат, за разлика од Ведран, потомокот на Библискиот Лазар. ја бараше својата последна смрт, и во смрта го наоѓаше како и многупати претходно своето раѓање...но сега..сега ова беше навистина негова последна смрт..сега знаеше дека воскреснувањето ќе го однесе во толку посакуваните блажени простори.

И навистина ,некако и небото беше дарезливо,кога седна на врвот од планината на тој висок бел камен што стоеше извишен небаре е неприкосновен господар на сите врвови,започна да роси најситната и најсмирувачка роса,Ведран го подаде својот лик кон височините,оставаќи и на росата да го измие од сите напласетни земни валканици..да го измие од сите налепени недосонувани соништа..

Креваќи ги своите раце кон Бескрајот ја започна својата последна молитва...

-Татко мој,ти кој ме гледаш низ очите на вечните орли...ослободија мојата душа од сите сверови кои ми ја раскинуваат..сенката на мојата душа отфрлија далеку,толку далеку што ни демоните да неможат да ја најдат...јас неznam што е среќа небесна,но знам што е болка човечка..кога паѓав ти пелинот ми го даваше наместо вода,го пиев со сласт...со пелинот го горев и очајот и гневот и бесот...бев заточеник на мракот,рака ти подадов,виор ми прати...и со виорот по сите дамари ме шибаше жестоко..неверував тогаш во твојата Љубов,а ти светлина во очите ми подаруваше..ме допираше со твојата насмевка во тишината со тивкиот трепер на времето...и јас повторно не верував...само шепотот свој тогаш го слушав...и стрплив беше до бескрајот...ми ги покажа кристалните замоци каде што вечната младост спиеше..небесна сонета слушав...и тогаш во пурпурните изгреви каде моите соништа се будеа,мудроста и милоста твоја ја видов...ангелските песни ги слушнав...беше тоа миг,кога дворецот на Љубовта во моето срце го градеше..

...со раката на времето прегрниме,судбината моја избришија...покажимиги миризливите свери каде ловорот и буниката,помешани со арома на темјан и митра пловат...крстиме за првпат во куполата безвременска... се предавам покрај оваа утринска рапсодија,во твоите раце...земија душата моја нека биде бисерна капка на твоите дланки...

Замолчи, оставајќи ги позади себе неизговорените зборови..наспроти него започна да ги чувствува Ангелите како започнаа да го припремаат неговиот судбински крај..према судбината на вечните души..кои исто како него скитаа сами барајќи се прво себеси, потоа и сопствениот крај..мирот негов кој се распосла насекаде низ неговата племенита душа започна да ги раѓа сеќавањата на сите животи, ги гледаше сите битија кои изминаа низ неговите патеки..веќе го нема ше гневот во себе да им се налути.. со едно ви простувам ја отвори вратата на светлината....

Веќе ги немаше на своите усни Ведран сите преморени зборови кои низ времето му висеа како прегорени кандила на усните...додека патуваше, само ги гледаше како стојат залепени на сидовите од ходниците на времето..

“Синоќа мојата душа замина по својот вистински пат.. Веќе не ја чувствував прегратката која морници ми правеше.. Твојот ладен поглед веќе не го замрзнува моето срце.. Мојата душа замина во заливот каде што морето одмара.. Таму каде што месечината го остава својот печат на небото.. Таму, знам ќе ги допрам усните на љубовта.. ..нема веќе да сонувам.. Кога за првпат ќе ги допрам влажните усни.. Ете тогаш знам нема веќе да се сеќавам на тебе..обликот ќе го изгубиш, ќе заминеш некаде во мрачните понори на моите сеќавања..сите букви, сите зборови, сите песни, сите книги, ќе му ги подарам на ветерот, нека ги разнесе исто како што есенските денови ја разнесоа илузијата...”

“Честопати во Сверата каде се раѓаат Соништата, нашите зборови залутуваат и со мала доза на каење само мрморат..Простетени на нашето незнаење..а тие, така исполнети со својата свесност само ќе не помилуваат и некоја неизоодена патека ќе ни покажат кажувајќи ни..Добредојде во свесниот момент на вистината...потоа Еоните ќе долетаат и на усните ќе ни се залепат,,на една крстоцница непозната ќе не постават, со една капка Боженствена Вода ќе не Благословат и само ќе кажат...Сега направиго вистинскиот избор...Ете така зборуваат шепотите на Љубовта”

За миг застана на еден фрагмент кој стоеше силно втиснат во рапавиот дел од тој теснец, само низ немошта го читаше како едно бледо сеќавање

“Незнам дали ќе ми одобрите да зборувам, но од другата страна на сидот гласовите исполнети со сува воздишка ме тераат така да постапам...доколку овие редови некои нужно го вознемират, ќе го молам за прошка...не се радувам за тоа што го сонив во изгревот на 30 октомври 2010 година...прво не придавав значење на тоа...”

“.....Со Бела искината мантија на себе, стоев во гробницата од Љубовта, на некој начин бев малку среќен што го напуштам светот, и реков, простими ќе се расплина неповратно во Бескрајните далечини..Бездруго таму ќе бидам во прво време непознат...и подобро е така, погледните, доволни ми се и тие три куршуми што ме погодија...ќе имам време да научам таму зошто сум убиен, таму, таму во таа голема иднина..

Се насмевнуваше однатре зад студената маска на лицето некоја над мене и за мене непозната жена ..седеше со привидна скаменетост,и темна возбудливост.

-можеш ли повторно да убиеш неистомисленик- ја прашав..

Не најде одговор на прашањето.

-кога ќе остане еден,ќе нема следен,тогаш тебе познатиот црв ќе започне да те глода,со залепено чело на дланките ќе гледаш во пиштолот,и ќе сакаш,да ќе сакаш некоја непозната рака да го земи во рацете,и тој да го испали куршумот...

Сеедно беше што живееше во годината каде што само новороденчињата плачат...под дејство на лажните хормони со кој беше дозирана,сразмерно на нивната доза се зголемуваше..и малку смешна изгледаше тогаш...црвени свилени гаџички врз лита и збрчкана кожа навлечени,префинето шампањско во кристална чаша го држеше рака која беше испукана од претходното држење на метлата,ги затвораше очите од блескавата светлина на салонските лустери,небеше навикната,беше втурната во тој лицемерен гламур...до неа стое двајцата гардисти..

-да синко,никогаш не го заборавај тоа,и кога ќе сепритаи сонувачот,ние треба да го убиваме..во печатот на разни јазици ќе зборуваме,потајно со злобниот кардинал ќе се среќаваме..единствено што заслужи е достоин погреб да му направиме...

Не ги одмеруваше веќе рамномерните чекори на времето,скокаше цели денови,некогаш недели....брзаше во својата покојност...

Навистина малку бев среќен што стојам во гробницата на Љубовта."

Малку е испреплетено извртено но сепак некаде тука во таа антологија која беше напишана се криеја скоро сите одговори за да се содаде Одата на радоста

АНТОЛОГИЈА НА БОЛКАТА ...КОЈА ЕТЕ ЧЕСТОПАТИ ЗНАЕШЕ ДА СЕ ТРАНСФОРМИРА ВО
НАЈВЕЛИЧЕНСТВЕНАТА ОДА НА РАДОСТА.

24.11.2010

Те сакав..и сега малку повеќе од тоа што те сакав те сакам...а којзнае можебу утре ќе те сакам уште повеќе..и се така низ сите векови и немири...соништа.надежи и песни...те сакав и во илузијата..стравовите и моите осамени чекања,и кога чекав да дојди тоа што никогаш немаше да дојди...низ годините кои умираа во надежта,претвораќи се во моја вечност.

Честопати така застанувам,со малку заматен поглед..солзите го прават погледот да биде така матен..тие проклети солзи кои понекогаш ме гушат и мене и грлото го затињаат
...пишувам,запишувам се она што сакам да ти го кажам,а го премолчувам,и го размислувам..

Знам,се плашам,и затоа останувам недоречен,недоискажан,со солзата во око,и немирот во срцето..пишував а ти никогаш не го слушаше моето срце како трепери за тебе..јас повторно пишував за тебе,ти никогаш не седна да ги прочиташ тие трепери..пишував,така со години,насекаде,по хартијата,по небото,по земјата...пишував,а ти никогаш никаде не читаше,и затоа можеби никогаш не сум напишал...сетоа тоа било пишување во празнотијата на твоето срце каде студенилото твое секогаш брзо го бришело...

Незнам дали ова е сон,или моето будење,навистина неznam,знам само дека нема да дозволам овие мисли така безобразно да заминат,а потоа од далечините да ми се смеат..ако ја немавме можноста да ја доживееме вечноста,барем од вечноста ги имам соништата..јас те чекам во тие бескрајни пространства,те чекам во земјата на соновите,каде што се раѓаат најубавите бајки..

Јас сум тој,што сум,некому сум му нешто,некому сум ништо..ако некој ме чита низ азбуката на душата,тогаш моите усни ги кажуваат најубавите зборови..онака помеѓу редови..понекогаш на некој му се причинува дека сум поинаков отколку што сум вчера или завчера,но ете кој гледа со срцето секогаш може да ја види насмевката на моето лице...

27.11.2010

Низ крикот на уплашените галеби ги пуштам моите солзи да зборуваат за мене..со своето срце тогаш треперам ветерот да биде милостив,го молам облаците да ги растера,барем нив сонцето да ги милува...знам дека никогаш не наслушнуваш кога шепотам со светлината на месечината,а таму во таа светлина се збрани многу капки од мојата жед по твојот допир..небаре сум трагач по

изгубени бисери на среќата, талкам кон изворот каде љубовта клоцоти во најубавото вретено од времето... на патекава не го чувствувам телото, којзнае можеби само душата моја тргнала сама да оди, не знам дали тоа беше шепотот на некоја непозната девојка или сонот повторно ме поведе во пустината.... Каде крај оазата на празните сништа плодовите на палмата низ трулежот свој раскажуваа за сите твои измами со кој ја продаде љубовта... само утехата на бедуинот ме тера да продолжам да одам... ако времето ги лечи раните на срцето, тогаш знај дека не си жител на времето... се насмевнувам по којзнае колку време, знам дека е во право, шепотеки го мојот омилен стих... немој да пиеш вода од моите дланки... ќе се истопиш, ќе се претвориш во капка, и повторно ќе се вљубиш..

28.11.2010

Стануваш мој копнеж кој го носи секојдневно шепотот на времето, низ безбројните молитви што ги смислувам изговарајќи ги со премалените и испукани усни... се насмевнувам потоа, ете и денешните се празни и бесцелни молитви... станав миленик на илузијата, а таа проклетницата низ своите тесни измислени ходници ја провлекува сликата на твоето тело, со своите подивени страсти што си ги криела од мене... колку си само убава, посакувана, сега знам зошто машкиот поглед не може да ти одолее... и со појавата мамиш... не сум љубоморен на мажите кои сега те имаат, малку сум љут на судбината што мораше да ме награди со такво женско суштество, а да го осакати дарувајќи му нему лажни страсти.... мирисот на карминот кој е со арома на јасмин го обожаваш... некаде како печат што си го оставила те одаде..

03.12.2010

Сакав денес да се одрекам од се... од себеси, од тебе, од светот, од луѓето... од животот... сакав, навистина да се одрекам и да го натерам неродениот миг да застане засекогаш како миг на постеење... нооооо, мирисот на розата ме потсети и ме одврати... повторно ме натера да сонувам на плочникот со отворени очи, гледајќи некаде позади врвовите на старата планина.....

06.12.2010

Ова е земјата Недодија.. така ја викаат сите овдешни жители оваа пуста и проклната земја, земјата на розевите светови, каде господарка е илузијата... навистина овде тревата мириса заносно, нема потреба никој да сее афион за сите од тој опоен мирис да бидата замаени... овде, овде спомените

кои се раѓаат од годините мртви опијануваат...понекогаш,ме научија другите како да ги бркаат спомените кога болка прават,на никој не сум му кажал колкави се тогаш кошмарите,колкава е

болката во телото кога споменот ќе воскресне во некоја дрска безобразна мисла...ти,ти навистина незнаеш колкави се тие болки,колку боли кога умира љубовта....

Клекнувам како дете на колена молеќи ја барем денес, вечерва да ме поштеди со своите крикови,ги тргам тогаш завесите на прозорот,правеќи го така мракот погуст,несакав небото да ме гледа како солзите капат,низ секоја солза молитва и праќам,биди барем ти милостива и оставиме на мира..кутрата..поминува низ телото,поздравуваќи се со секој полупапсан дамар,полека се провлекува низ виугите,и таа како мене го милува спомените кои се распаѓаат и умираат под тежината на твоите студени и бесчувствителни зборови..одиси...моето срце сака друг маж....

07.12.2010

Ме плашат моите стравови,посакуваат тогаш да станам карика во сицирот недогледен каде се врзани сите приказни тажни..

11.12.2010

Интересно

Денес купив часовник,колку ли ги отчукува секундите гласно ...го купив зошто секое негово отчукување ме потсетува на гласот од твоето срце,кое честопати чукаше забрзано...

Го закачиш на прозорор,така подобро одекнува во самотијава...

16.12.2010

Слушам дека перфидно но немилосрдно убиваш сега..веќе го знам твојот меч...љубов,зборот кој ти така победосно го носиш во рацете и колиш се што ќе ти дојде пред очите...вешта и обучена од твоите ментори,кои за кратко време од тебе сторија веш манипулатор,мамиш низ насмевката,малку вешто ќе заиграш повеќе детски со колковите,испакнуваќи ги градите напред,а потоа,потоа низ твоите жедни усни ќе ја провлечеш приказната за љубовта...зарем има некој кој ќе може да одолее на тие срцепарателни приказни...додека ги привлекуваш усните погледот веќе

се лепи на неговиот новчаник...добро е,тоа е твојата единствена мисла што ти пролетува,ќе биде ова голема и незаборавна љубов....

21.12.2010

Сега посакав да напишам за Милена,сеуште беше непозната жена за мене,непозната зошто срцево повторно посакува да ја запознава се подобро и подобро,во нејзин лесен стил кратко

прошета низ некои мои полуотворени ходници каде желбите се раѓаа,името веќе и го знам,но ликот сеуште пред мене стои,во насмевката ја носеше енигмата,во очите ги криеше тајните,со усните напасти ќе прошепотеше на моето рамо по некој обоен сон во розева боја..јас и не сонував веќеи кажувавав,моите сништа беа мртви на купиштата пепел што ги оставив позади себе,станав само трпелив слушател..сакав напасти во тој заносен шепот да ја прекинам и да и раскажам за зимските ладни ветришта,но неможев,секогаш моите зборови се заплеткуваа во нејзините долги руси коси..продолжуваше да ми ги отвара вратите на нејзиниот свет...таа,сама во темна вода,и хоризонтот околу неа како затворен круг,дење таласите на морето лицето и го заплискуваа,ја гледав, пробуваше да плива,да стигне до копното,таму каде што го гледаше изгревот на сонцето,го сакаше,наистина го сакаше сонцето..разочарана од безначајноста пливаше со надчовечки напор,незнам дали во мојот ирис го виде одблесокот од месечината,или почувствува дека некаде во некој дамар сеуште живее желбата за сонцето...пливаше,толку упорно што ме пронајде како седам осамен на брегот,или беше празната соба..и кажав кога стапна со првата стапка..не плачи повеќе,зошто од твоите солени солзи и ова море ќе биде мртво...се насмевна слатко,толку слатко што љубоморните галеби загракаа силно и со гракањето сакаа да ја препокријат нејзината насмевка..и кажав само..јас не сум совршен,не си ни ти,ако го бараш совршенството тогаш овај брег не е за тебе..чудно...остана да седи со мене ..

-член сум на хуманитарен карван..рече колку да започни разговор..

-јас ги сакам издолжените сенки на багремите стари,во нивната издолженост ја гледам месечината како танцува немирно....и сега незнам зошто ги кажав овие зборови..

-имаш уметничка рака,толку е нежна што напасти се плашиш и хартијата да не ја повредиш со твојот творечки занес кога пишуваш.....

Ја погледнав подобро,беше преликана слика на некој мој заборавен детски копнеж за жената на мојот живот..и повторно ја погледнав....небеше хартија за пишување,небеше сон за сонување,беше жена која седеше до мене,жена која посакував се повеќе и повеќе да ја запознавам...

На себе имаше тенка свилена кожа, со еден заборавен бран од капки кои се лизгаа по неа, не се стремеше од својата голотија, ги подигнуваше своите набрегнати гради, кои се креваа и спуштаа со ритмичко возбудување, во нејзиниот поглед имаше таен љубовен миг кој чекаше да се роди, благо опиен од мирисот на морето што останал на неа, започнав со раката полека да ги собирам капките... да ги вратам таму каде што припаѓаат природно.. и реков додека со раката поминував прво по вратот, потоа по рамењата, за да продолжам кон останатите распрснати капки.. не се помести, туку заводливо ги оближна своите зацрвенети усни, со секоја собрана капка го чувствував нејзиното тело како трепери под свилената кожа.. врелината на нејзиниот здив што допре до моите усни само за миг ја сопре раката.... сакам вечноста да биде наша... отворија вратата на таа вечност сега, тука и не престанувај... со лесно движење стана ставаќи ги рацете околу мојот врат.. сега вистински ја чувствував.. земиме.. повтори низ тивкиот шепот.. сакам да бидам твоја, прво

сега, потоа засекогаш.. сакам да го чувствувам на себе секој твој бакнеж на моето тело, твоите раце нека не престануваат, нека продложат да го палат оганот на страста што клоцоти во мене.. нејзината преградка со секој збор стануваше се посилен постраствена... рацете водено од непозната нова желба, никогаш досега неродена во ваков миг, започнаа со посилен стисок да ја прегрнуваат, имаше и малку грубост во таа моја преградка.. усните, конечно го напишаа зборот неизговорен, се споиа.. нејзините меки црвени и врели ја собираа сета жар од моите... бакнежот беше страстен, толку страстен што никогаш претходно не сум го почувствувал... полека ги отворив очите да ја регистрирам таа убавина која беше споена со моите усни.. ја гледав како секој мускул на тоа лице се опушта и го пишува блаженството.. не бев крадец, но сега сакав од времето да украдам уште некој час... со моите усни оставав широк влажен траг по целото нејзино тело, на вратот, на градите, по лицето... се до стомакот каде што изворот на страстите вриеше до степен на прскање... несвесно неколкупати со забите пишував по мето тело, болката беше минорна во однос на возбудата... не знам чија ќерка беше дали на посејдон, или на зевс, но брзината со која ме препокри нејзиното тело врз моето беше поголема и од сите досега видени громови... запона вечноста да тече, од едно во друго тело.. веќе небеше важна смислата на животот, ни пак времето дали течи, ни пак дали галебите пеат песни... се отвараа вратата на сите посакувани машини фантазии... длабоко во неа оставав трага од светлина... помеѓу сидовите каде умираше сета собрана самотија во нас... длабоко во неа ја пишував најубавата песна што никој освен мене нема да ја прочита...

Се искрадов повторно на брегов, седам и на ситниот песок ја пишувам приказната недовршена... некој галеб ќе ја прочита.. со дух немирен ќе биде, ќе одлети некаде далеку лутаќи во полноќта по улиците на Амстердан, ќе застана на некој кров со многу мов на себе, и ќе раскажува... ќе ја слушнеш... зарем не... името ти го знам... но сеуште срцево не си го допрела со твоите усни... јас сум повторно на брегот... на твоите сеќавањата... ќе седам трпеливо, исто онака како што и ти ќе седиш на прозорот од твојата спална соба чекаќи да дојде некој галеб со немирен дух.

22.12.2010

Нека ова сино небо се смилува на оние кои ни Еоните неможат никогаш да ги научат да сакаат со отворено срце и чиста душа....јас ќе ви откријам една тајна...ги отфрлив сите кругови околу мене,ги изгорев сите клетви што ги фрлија,ги препознав сите бакнежи на фарисејците,нескам повеќе лажни насмевки...не ми е потребна повеќе борба со мртвите спомени...раскинетого сега моето парче небо,тоа утре ќе се создаде повторно за мене..победивте во мојот живот,оставете ме да победам во вечноста...телото ќе го оставам на сенките да се радуваат...со тивкиот шепот по патеката одам таму каде што душата мирот го има...

24.12.2010

Честопати низ главата ми пролетуваа милиони прашања на кој никогаш не добив одговор,та и сега се прашувам,бара ли многу оваа моја душа што немо ги премолчува сите страници на животот,бара ли многу ова мое срце што во градите како некој исплашен зајак чука,бара ли ова мое тело многу желби што од мака сега пука на сите страни...и самиот во тие мигови се тешев со наголемата самоизмама,ако е тоа многу и од мене еве ќе ги смалам желбите,ќе ги сведам на минимум,на толку малце што и најслабата среќа да не ги виде...и сега пишувам а солзите ми го матат погледот,сакаше ова мое срце многу и да каже и да даде,но етего небаре е навистина проколнато само молчи,се затвора,така мирејија секоја збесната болка..пробувам честопати да ја нацртам насмевката на моето лице,но сите бои кои ги ставав беа слаби,бледи та лесно препознаваа луѓето дека елажна,ја терав и раката да пишува на белата хартија која како послушен роб само се виткаше и се издолжуваше до недоглед..и додека пишував извикував немо О Боже колку ли болка си збрал во тие небеса та што си ги сместил во мене..јас ја поднесов мислам на нозе,се до оној момент кога сватив дека таа веќе станува дел од моето тело,дека се всели во моите гради и сега со секој поминат ден станува мојот сат кој ми ги брои деновите..ја премолчувам пред сите таа болка што ја кријам во себе,несакам да ме наречат кукавица,еднаш така ме нарекоја дека сум кукавица во љубовта,дека не сум знаел да љубам...

26.12.2010

Помешана Симфонија без Крикови

Светлината со Благослов наградува

Со меч огнен вооружува

Низ благодет безброен провлекува

И Зборува,Тргни

Тргни витезу на Светлината

Утробата трула и полна стравови отворија

На ветриштата оставија

Гледај со своите очи

Себеси се спознај

Сега себеси надминисе

Лагата згазија

Сега знаеш се е околу лага

Не верувај веќе така лесно

Курва валкана е

Оганот го украде,сјајната искра во срце ја згасна

Клечеше на колена

Небото го гледаше со раширени раце

Вчера тоа беше

Лажни молитви кажуваше.

Искушение последно пројде

Ги виде затворите човечки со коски заградени

Смрта со болката љубов водеше
И три животи претходни умираше
Свирепо, со празни зборови војуваше

Седум шуплини во срцето виде
Со оганот на страста беа исполнети
Небеше, не беше ова срце чисто промрмори
Во сопствениот пекол беше, Егото го растеше брзо
Со слепци од Седум Блудници задоени одеше

О, каде ли извика
О, кога ли низ немошта проговори
Долината на солзи ја поминав
Со бreme од дни празни
Илузијата ја победив
Сега за другите не се грижам
Тие така лажовно туѓата смрт ја гледаат
Својата така ја оплакуваат.

Насмевка на лажна Богомилка виде
Без одразот на вистината беше
И без црта на болка на себе
Исполнета со желби тајни

Страсти,страсти похотни беа тоа
За блуд страшен со мракот покриен.
Шум шепот низ вода чиста бликна,рикна
Не го валка човекот,тоа што во устата влегува
Туку,туку тоа што од неа излегува.
Глаголеше чудак еден,и ти го слушна

Јас сум господарот на бездните смрдливи
Тука вешто ги владеам сите тајни што не се за човек
Стапици вешти од заблуди им поставувам
Сега моите мисли знаат дека сум роден веќе.

Никаде светлината не ја гледам
Просјакот за лажна љубов повторно моли
Од темнинава на ликови распослани
викав ли,каде да ја најдам
Кули вавилонски всрца и се подигнати
Јас
Сега само јас,којзнае утре можеби и друг
Првата Тајна Света голема и вечна ја узнав веќе
Секој во себе ја носи вечната вистина
Семка располда е тоа
Секој е раѓање и смрт

Секој е се и ништо

Секој е создател на уништено

Секој е вечност, наречетого Бог.

28.12.2010

Бев страсен колекционер, толку страсен што честопати додека го анализирав предметот чувствував како времето вртоглаво ме одминува, предметот кога моите прсти како нежни струни ќе го погалеа започнуваше да ја раскажува својата приказна, ја раскажуваше со скриената енергија која се акумулирала во него, некогаш таа беше голем гнев што споственикот ја оставил, некогаш беше радост, таа волшебна енергија ги оживуваше сликите кои се создаваа како некој чудесен холограм, ако предметот беше згмечен, тогаш на тој холограм се отчитуваше бесот но и воздухот ќе затрепее за миг од тој бес, напати некое студенило ќе профучеше и можеше да се види разочараноста или апатијата, чудеси и чудеси едни беа, но сега, сега не сакам да се расплинувам со кажување, со нетрпение го очекував овој ден, сабота вечер, 6 напорни денови исполнети со настани се редее небаре некој невидлив мајстор правеше фердан од дните, та потоа ми ги даваше да ги носам, за јас пак ги наредам на низата наречена живот, честопати тој загатлив мајстор знаеше да ми го украде сонот и да се расприкаже, но ете сега решив вечерва да не го слушам со туку јас да бидам тој кој ќе краде.

-утре е недела-помислив-и светот да се преврти наопаку, не прифаќам никаква обврска со која би си го уништил неделниот одмор-сврсто бев решен на ова и оставив на очите да ја спуштат таа магична жива завеса, да го раздвојат ова јаве и ширум да ги отворат вратите на бестелесното бесконечие. а таму, таму ме чекаше мојот прастар но функционален кораб, кораб кој кога ќе се фтурнеше некогаш непромислено во некоја дива и нескротлива луња, скокаше и се спушташе како ореова лушпа, но го сакав тој кораб, доволно беше само да застамам на него и тој веќе знаеше каде да ме носи.

Но вечерва таинствено стоеше и не мрдеше од местото, знам дека го почувствува моето присуство, но колевливоста беше голема кај него, овде во бесконечието немаше црни мисли, но

сепак, сепак тоа беше некој чуден знак, дали за него или за мене, некое предупредување за некој неслучен настан во јавето, оваа мачнина морало да траеа долго, очните капаци молскавично, но сурово ја прекинаа неизвесноста, часовникот покажуваше 04,00 часот, значи од понатамошното спиење нема ништо, не сакав да го одгатнувам значението на ова чудно сонливо претсказание, па

затоа само што однесов столот до широкиот прозор и се препуштив на свежото пролетно ветре да ме прегрнува со својата студеникава прегратка,се морничавев,но и бев восхитен од таа прекрасна прегратка.

Започна полека белината на зората да се капе во модрото море кое истекуваше некаде во некој невидлив темен отвот.

Ова беше само едно обично неделно утро за оние кои беа глуви на тивкиот трепер од земјата и воздухот,за оние кои беа слепи при оваа белина,но за мене беше ден кој го посакував веќе шест дена,кога ќе се дружам со мојата самотија,и во таа самотија ќе ја распостелам тишината како најнежен персиски тепих,само кога ќе посакам ќе згазнам нсо од на плашлива срна низ тие милионски ниќки,ќе газам и ќе ја слушам како ми зборува со некое далечно ехо.

Во таа утринска лежерност дури се осудив со пристите во воздухот да напишам неразбрана песна,незнам дали тоа беа мои мисли или некој свонлив плач на заборавен или проколнат поет.

Пишував брзо со прстите,мигот недојден лакомо исчекуваше да ја завршам,за тој потоа жедно да пие од тие зборови

Сегашноста моја и твоја

Се исполни со многу иднини

чедни и жедни

минатиот миг само што измина

усниве испукани ги стори

ја роди зората во тие крвави бразди

какво насилство

чедно и жедно

се будам се будиш

чекорам и чекориш

мрачни се долините

високи се планините

но пиеме од глаот во мигов

чедно и жедно

сакав уште да пишувам,поривот силен притискаше незапирливо,просторот небеше проблем,таа бебојна непрегледна утринска ролна исчекуваше можеби уште некој стих да втиснам таму како печат на моето постоење,и да бидам искрен навистина сакав да продолжам,но продорниот звук на телефонот ја прекина оваа моја утринска игра,попгледнав на часовникот,сказалките беа се поставиле во војнички став на мирно,едната беше се залепила на бројката 6 другата на 12,или можеби бројката 6 си рекла самата на себеси,колку ќе бидам кога ќе пораснам дупло поголема,отколку што сум сега,па ете малата сказалка и покажуваше,гордо како ќе изгледа во иднина.

Нервозно ја кренав слушалката со цел да видам кој е тој што вака рано се дрзнал да ми го уништо мојот долго очекуван ден за одмор,но и мојот утринскопоетски занес,ја кревав слушалката кустуваќи го воздухот како се исполнува со исчекување,дали за стих или за гласот од другата страна на телефонот.

-ало-викав,и со викањето не се грижев дали ќе ги разбудам соседите-ало,ало-но гласот се губеше во некој бунар ,само нејасни звуци од другата страна доаѓаа,не наликуваа ни на крици,ни вапај,со

поголема нервоза ја треснав слушалката,трескотот како камшик ги растера сите мисли,така да не бев способен било што да мислам.

Сега во 21 век оваа наша пошта неможе да ти обезбеди пристојни услови за еден нормален разговор-сочно опцув и седна на столчето,но сега маѓијата на зборовите напишани исчезна,избега,се распрсна,гледав низ прозорот каде ли можеле сега да бидат,гледав на распосланите домови кои погледот ножеше да ги опфати,дали ќе видам некој ранобудец кој со прстите пишува во воздухот,но немаше никој таков,знам,јас сум сега неделен осаменик,ајде помислив будалесто,можеби тој невидлив мајстор кој го вртеше тркалото на времето ме виде како со занес пишувам на бесконечната хартија безимена песна,па љубоморно испрати некој заскитан авет кој сеуште не легнал на својот со мов прекриен дом да ми ја укради песната,па така со свонењето ме орекина и ми ги зеде зборовите,така е така си реков,тие нејасни звуци беа од аветот.во тој раздразнет миг и не можев ништо друго да помислам.

Телефонот повторно засвони,еднаш,двапати,трипати.значи не е авет туку некој ептен досаден.кој си поигрува со моите нерви.повторно ја кренав слушалката но од таму јасен глас

-да не те разбудив другар-прашуваше Платон,смешно име во денешно време,кога филозофијата ја сметаме за само една обична наука,името,името Платон го доби затоа што неговиот татко беше голем вљубеник во филозофијата,и кога се роди му го дал името по Платон,филозофот кој ги

преживеал сите времиња.Кога бевме помали Платон честопати викаше кога ќе станел полнолетен ќе си го променел името,но ете до ден денес не го стори тоа,а и да бидеме малку искрени,овој мојот другар Платон и не паѓаше премногу во несвест по филозофијата,небеш глупш за глу,ама воопшто не го интересираше таа возвишена наука.

-Па Платоне,како звониш упорно ти и мртовец ќе разбудиш не пак мене.

Платон за ситните грешки немаше навика никогаш да се извинува,бидејќи сметаше дека тие пропусти се толку мали небитни та дури и не вреди да се посветува никакво внимание на нив,па наместо извинување продолжи рафално да распалува.

-е добро де,да те разбудив во 3,4 сабајле,да вриштиш,ама б сепак е некое време.

-да но денес е недела ако си заборавил,и е ден за одмор.

-само мрзливите посакуваат празен и монотонен одмор,но јас за тебе има еден активен одмор.

-Платоне не ми филозофирај,туку кажи зошто се јавуваш.

-ех,сега започна некако одоколу-кога ќе кажеше платон Ех,тоа значеше.сега слушајме пола саат.

-ех знаев дека така ќе речиш.

-кажи што сакаш зошто ќе ја спуштам слушалката.и нема да ти се јавам.

-спушти спушти,ама после немој мене да ме прекорувап,туку ќе се прекоруваш себеси.

-Платоне,не ја врти многу одоколу туку кажи што сакаш.

-то Теткаму Николета ја знаеш.

-ама платоне.пробав да го прекинам

-те прашав сега нешто и одговорими.

-ја знам па што.

Значи вака,тетками Николета умре.

-па сега умрела умрела,нека и е лесна земјата,и што сега ако умрела,да не треба да одиме на закоп.

-не бе нездрав на закоп,туку вака,тетками ја остави куќата нејзина во наследство на мене.

-ај не заебавај,она куќарката со дворче три педи.

-сега колкава толкава,моја е и готово.

-добро ти честитам за куќата,и ми должиш пијачка.

-а не пијачката ќе ја дадеш ти.

-види мајката,фраеров лапна куќа на поклон,ваму јас да частам,ти бе од кај си.

-слушајме сега оти двапати нема да ти повторам.

-ајде се претворив во уво.

-сите работи кои се во таа куќа.ама ни најмалку ме интересираат,помини кај мен дома за едно пола саат,земиги клучевите и оди таму протарашкај .тоа што ти се допаѓа земајго,тоа што ќе остане оди во ѓубре,

-сакаш да кажив дека.

-сакам да кажам дека јас ти ги поклонувам сите работи што ги има теткаму,ај не заебавај,и онака собираш старудии,оди земај и не се мисли оти ќе му понудам на друг.

-Платонеее,тоа да не си го помислил.

Брзо ја спуштив слушалката,незнам дали се прибра тој од разговорот,но јас како ветар отрчав кај него.

29.12.2010

Живеам во сенката твоја,и со како ранета дива сверка со последни сили се тргам од калта во која се препелкам пробувам да излезам надвор,напати и кога одам по улицати,се насмевнувам ете така од навика,колку да не се ситат со мојата тага,колку да не им го исплонам празното време кога седан во зачадените меани,празното време е зараза тешка,те врзува не на едно место туку секаде во постоењето,една чудна игра научив,да одам и да бришам,бесцелно одам на плочникот,а потоа се враќам назад,ги бришам стапалките,несакам ни во стапалката што сум ја оставил тука да има некое сеќавање за тебе.од градиокт парк се држам подалеку,таму птиците сега пеат за тебе и твојата вистинска љубов,но ти несакаш да одиш крај тополите на реката,таму гавраните пеат за

моето скршено срце,мојот живот престана кога ја видов твојата маска што така успешно ја носеше долго,незнам дали лепакот на судбината толку траеше па таа самата падна,или некоја светлина влезе во моите очи та видов дека сум љубел во заблуда своја,кога би знаела сега каков тиранин станав,станав безмилосен касап на идни мигови,уште неродени ги вадам од утробата на времето и ги фрлам во бездната смрдлива,надежта да те сакам повторно,ја погребав во твоето ладно-одиси-.

Нема гордост ако мислиш,и никогаш сум немал,во љубовта и никогаш немало гордост,но од љубовта сега имам само болка,болка која ме тера кон непостоењето да итам,и така кога нема да постојам полесно ќе те заборавам,и така со моето непостоење,ти ќе бидеш среќна,среќна во новиот театар,слушнав од некои кои со карванот врвеа,слушнав како зборуваа, дека фасцинантен фустан си облекла,за новата услуга се спремаш,да бидеш кралица на нечие ново срце...

Сега заминувам,моето време истекува,тука на оваа патека оставам една ружа,порасната со капките крв кои капеа деноноќно,нека не те плаши нејзината темноцрвена аловина,нема мирис ,има само само боја,....ја оставам како траг на моето постоење,кога ќе се распадне од семето незино некои диви шипови ќе пораснат,и просторот ќе го затворат...

30.12.210

Сказалките на стариот часовник и вечерва ја направија својата чудесна преградка,со преградката како молчешкум да се збогуваа од старото деноноќие,додека на новото му посакуваа добредојде,третата сказалка,најмала но најпргава и најбрза ете некако во својот палав и детински стил започна веселе да чекори во новиот ден,брзо и весело потскокнуваше на секој нареден миг што ќе го дочекаше и му кажуваше евене повторно заедно,исто како вчера исто како завчера.Само глумата тишина сега се радуваше на овие мали и свонливи удари,така и таа знаеше сега дека не е глува и мртва тишина,дека не е празна тишина,дека се согласува со овие удари кажуваше и рамномерното дишење на Велимир,кој незаинтересирано седеше во старата и излитена фотеља.Гледаше со својот туп поглед исто како и вчера и завчера,исто како и неколку години наназад,гледаше во празнотијата која се простираше пред него и не очекуваше да се појави ништо од таа празнотија.Кога започна да чека имаше некоја цел,чекаше да се врати неговата сакана,да се врати од таму каде што замина,прво кога го започна чекањето го напрегаше слухот да прскање,исчекуваќи да ги слушне повторно тие спасоносни удари на штиклите кои секоја вечер ја пишуваа својата вљубена симфонија по старата и испукана калдрма,ја пишуваа таа симфонија а срцето на Велимир кога ќе го слушнеше првиот тон заигруваше со еден луд ритам,како што играше срцето така крвта започнуваше да го забрзува својот тек,од мирна и прекрасна река стануваше див и нескротлив планински брзак,секоја вена,секоја жиличка на крвотокот се натпреваруваше во се поголема и поголема брзина,чекорите како се наближуваа така тој тек беше

побрз,кога ќе застанеше чекорот тогаш и крвта за миг застануваше и се предаваше на тешкото и возбудено дишење,ритамот на градите тогаш ја преземаа улогата на чекање,продорниот звук на резето од стара и масивна дрвена порта кажуваше дека сега мигот на чекање е пократок,кога тие величествени удари ќе започнеа нова симфонија испреплетена со крцкавите звукови од дрвените скали и слухот се придружуваше во исчекувањето,конечно и крајот се ближеше,веселата насмевка која се разлеваше по чардакот беше знак дека Велимировото исчекување е веќе на самиот крај,белите заби сами ја надополнуваа таа насмевка и ја правеа уште позаносна,топлиот и слаб воздух кој излегуваше од малите носни отвори го кажуваше ритамот на возбудата ,зацрвенетите образи само ја отсликуваа желбата,додека најголемото и најтаинствено море кое го затвораа две сини очи ќе се отвореше и ќе се стретнеше со Велимировото,се пиеа и се впираа така еден со друг,кога ќе се измореа од силата на страсните бранови кој се удираа еден со друг,за миг ќе се смиреа и се препуштаа на тврдиот ветар кој дуваше од север за миг да ги смири страстите ,на оваа идила се радуваа катадневно и месечината и темнината,месечината среќна што повторно беше од корист,со својот златен сјај ќе ги наградеше ,додека ноќта која ќе најдеше некој случаен намерник,или злобник кој лакомо глодаше парчиња мрак,ќе испратеше мало темно облаче за кратко ќе го прекинеш во својата работа месечевиот зрак и ќе им ја обезбедеше толку посакуваната тишина,се плетеја овие две тела често на стариот чардак,та кога ќе ја направеа плетенката изгледаа како едно цврсто и нераскинливо јаже создадено од најаката и најмоќна љубовна ткајачница,во таа слатка борба на страсти

31.12.2010

Го оставам бескрајот малку да биде љубоморен

ако до вчера јас скришум сиркав во неговите длабочини

сега нека тој кога месечината ќе бликне со полниот сјај и ја осветли мојата душа

сирне во длабочините

и нека во некоја длабочина што ќе ја види

неисполнета го остави својот скриен таен шепот на Љубовта.

Сега посакувам да нема кров на ниедна куќа,

ќе бидат преголема пречка за соништата што се раѓаат во срцето,

не мислете дека ве лажам,

од солзите

сега научив да правам бесценети кристали со кој ќе направам најубав лустер,
 ќе го закачам да свети со млечнобела светлина во салонот за прием на новите утра.

01.01.2011

Се запрашав себеси додека споро одев по ладниот мермерен плоштад послан со човековото
 ѓубре оставено после славењето на најлудата ноќ како што тие ја нарекуваа дали навистина
 небото има граница.....ова беше и за мене малку чудно бидејќи сега кога сите сакаа да блескаат со
 своите маски,јас се прашував каде е границата на човекот...го изминав животот во привидот и сега
 кога само пијаните единки се тетеравеа во својот занес на голем живот успех што со алкохолот
 успеале да достигнат една височина која ги носеше во едно несвесно дно,јас во тоа ѓубре ја барав
 картата до крајната дестинација...чекорев,споро и незаинтересирано се додека пред мене не се
 појави извалканото парче весник,малку беше згужвано,но ете во првиот миг ни самиот неznam
 зошто се наведнав да го земам....беше еден обичен оглас..оглас кој го напишала некоја непозната
 жена...ја продавам мојата потрошена и безвредна душа за еден нормален човечки ден....беше
 смешно да се размислува и понатаму за ова,нормален човечки ден...тогаш помислив,па зарем јас
 кој го поминав животот во лаги,беше подобар...со листот во рака не ни забележав дека одам во
 сокак кој имаше крај,дека одам во еден слеп сокак...камениот сид кој сеиспреди пред мене ми
 кажа ова е крајот...

-добро утро..беше гласот кој ме врати во ставрноста...младото момче со блескаво и озарено лице
 стоеше пред мене нудејќи ми ја својата широка насмевка во ова прво утро...

-добро утро..учтиво возвратив...со кого ја имам честа да разговарам сега во овој нов мој годишен
 почеток...

-кога би ти кажал,можеби малку ќе се исплашиш,но кога не би ти кажал тогаш малку би се
 разочарај...

-аха..прокоментирав..значи ова е утрото на мистериите..

-не ,рече..ова е утрото на реалните желби...

-но јас немам повеќе желби..со мене владее празнотијата..

Како да небеше изненаден од овој одговор,само мистериозно се насмевна и продолжи.

-зарем несакаш да ја дознаеш тајната на твојата лузна во вид на ѕвезда што ја носиш на градите уште од раѓање.

-момче..сега реков со сериозен глас..исчезна во мене тој порив кој ме водеше во неоткриени светови,сеедно ми е да знам што треба да значи тој печат што го носам од раѓање...

-малку сум разочаран од тоа што го гледам и слушам...одговори.

-зошто...

-кога прв пат те запознав..сега почна да раскажува со глас кој повеќе изгледаше на едно тивко ехо кое доаѓаше од бескрајот,седна небаре е изморен патник кој дошол пред вратата на сите разочарувања,но искрата која блескаше во неговите очи започна да пламти со небесен сјај...кога прв пат те запознав беше висок 3 метри,див во вистинска смисла,исполнет со најбелскавата светлина која ја носат и Боговите од Вечноста,кога чекореше по земјата од тебе сеплашеа и најдлабоките бездни на злото,пред тебе се покоруваа сите ѕверови,кога газеше по тревата,газеше со најмекиот чекор што тревките беа радосни што си ги почестил со твоето чекорење,кога одеше по патеките на животот сите ружи се наведнуваа со достоин наклон да ти се поклонат на твојата чистота....кажими...застана гледаќи ме во врвот на мојата зеница...кажими каде исчезна твојата светлина...

-ниеден неможе да живее додека другиот диши...реков изморено сега и јас исполнет од Древните сеќавања....знаеш за што ти зборувам...

-знам...

-дајмиго последното пророштво сега и навистина сториме мртв..

-Аваре Каварариус...проговори со мачнина во гласот доека околу него започна да се формира сивата енергија која како магнет го привлекуваше кон себе...

-наталиус,да натаилус се викаш ти....сега се сетив на твоето име...

-беше будалесто од твоја страна што љубопитноста не ја скроти никогаш..нетребаше да го допираш тоа парче хартија,токму со тоа парче дојде во овој простор..

-Но јас...

-оставиго сега тоа...започнуваат деновите на проколнатите кога своите гревови ги горат во пламенот што на сто години еднаш се појавува во ноќта кога се раѓаат сите чуда...

-значи јас сум проколнат...

-да го имаш жигот на вечните на градите,го носиш Феникс во крвта,ова е неговата година...време е да се вратиш кај Древните...твојата мисија заврши тука...

-од каде го знаеш ова..

-од тоа што никогаш несакаше да научиш колку сте различни,ти секогаш бараше сличности....

-значи повторно изгубив..

-да...

-дали сум мртов сега,бидејќи светлината веќе ја обзема секоја моја клетка...

-уште Малку...

02.01.2011

Честопати низ главата ми пролетуваа милиони прашања на кој никогаш не добив одговор,та и сега се прашувам,бара ли многу оваа моја душа што немо ги премолчува сите страници на животот,бара ли многу ова мое срце што во градите како некој исплашен зајак чука,бара ли ова мое тело многу желби што од мака сега пука на сите страни...и самиот во тие мигови се тешев со наголемата самоизмама,ако е тоа многу и од мене еве ќе ги смалам желбите,ќе ги сведам на минимум,на толку малце што и најслабата среќа да не ги виде...и сега пишувам а солзите ми го матат погледот,сакаше ова мое срце многу и да каже и да даде,но етего небаре е навистина проколнато само молчи,се затвора,така мирејќија секоја збесната болка..пробувам честопати да ја нацртам насмевката на моето лице,но сите бои кои ги ставав беа слаби,бледи та лесно препознаваа луѓето дека елажна,ја терав и раката да пишува на белата хартија која како послушен роб само се виткаше и се издолжуваше до недоглед..и додека пишував извикував немо О Боже колку ли болка си збрал во тие небеса та што си ги сместил во мене..јас ја поднесов мислам на нозе,се до оној момент кога сватив дека таа веќе станува дел од моето тело,дека се всели во моите гради и сега со секој поминат ден станува мојот сат кој ми ги брои деновите..ја премолчувам пред сите таа болка што ја кријам во себе,несакам да ме наречат кукавица,еднаш така ме нарекоја дека сум кукавица во љубовта,дека не сум знаел да љубам...

05.01.2011

Ќе ја пуштам тишината да трае до својата бесконечност,јас само ќе се завртам додека одам некаде,којзнае каде и тивко ќе промрморам,несакам да ме слушне..мојата најголема казна е што сеуште ја паметам нејзината насмевка...несакам сега никој ни чекорите да ми ги слуша..ќе

чекорам се до мојот крај,а таму ќе ја завршам најголемата љубовна приказна за мене и за неа,ете сега не и го паметам веќе името,но насмевката да...таа замина на југ,исто како птиците кој се селат од гнездо во гнездо..а пак јас,јас заминав на север,во студените и ладни врвови на планината..мислам дека во тие некои гнезда ја најде среќата и се омажи...овде во ова студенило нема никој,само прозирни сенки кој се тетерават во просторот..не ја продадов сеуште душата,но трпеливо ги собирам нејзините парчиња,небаре се стари парички кој треба да ги наредам во албумот..еве една сенка малку со цинизам ме прашува..а дали ти ја пронајде твојата сродна душа..да и реков ја пронајдов,синоќа во сонот едно мало парче од нејзината душа остави во мене,ми рече тоа ќе ти биде водилката која ќе те донесе до мене..незнам сега колку е потажна сенката,но знам дека избега брзо од мене,немаше ни надеш во неа...уф колку беше морничава со тој нејзин студен поглед...ќе одам и понатаму со парчето душа,без да се прашувам повеќе каде згрешив...колку е смешно кога само ќе помислам..да не те запознаев тебе,ќе го засакав дождот што лие надвор,дождот кој не ја познава гордоста,бидејќи лие за сите..можеби и вака е подобро..јас да продолжам да одам

06.02.2011

Кога ќе ја тргнеш пајажината од заборавот за нашето небо

Во твоите кошмарни сништа заприго времето

Избришиги сите солени солзи кои ти течат

Пред огледалото на вистината признајги сите порази.

Кога самотијата ќе те скрши и тагата од душата бигори ќе корни

Погледај во далечините каде заборавените светови сеуште плачат

Погледај низ прозорот на срцето и слушниго липтежот на ноќите

Таму немо свири вилонината за моите неродени утра.

Кога сите ветришта што сал немир носат во бездните се смират

Ти,не пишувај повеќе во книгата на лагите величенствени зборови

Кога црната гавранова стрела те погоди како казна

Не му врти лице повторно на злото,со крвта твоја ќе си поигра.

11.02.2011

Стрпливо ќе чекам,се додека мојата последна надеж папсано не умре...го почитувам слабото ветре кое како предупредување го носи новиот немир во сите пукнатини на моите мисли...ноќите ме кршат на парчиња триста,и во тие парчиња сеуште е свеш здивот на последниот бакнеж,тогаш ја поместувам границата на моите сништа се до бесконечноста..и чекам...сенките тие придружници на илузијата весело играат наоколу...

12.02.2011

Никогаш ништо случајно не се случува...некогаш било потребно да се погледне во првата звезда што се раѓа на ноќното небо,да се посака желба,и чудата се случувале..верував дека феникс ќе се роди од купиштата пепел..а ете се роди одникаде,или беше однекаде....

13.02.2011

Доволно беше доволен само еден будалест танц на некоја слободоумна пеперутка да заигра во стомакот и да ме разувери дека не е се готово,дека не е се изгубено...можеби ројот кој некогаш така играше со години го нема,но едната ,осамената,пеперутка ми кажа...биди стрплив...и верувај...ако нешто денес умира,утре се раѓа нешто поубаво...мислите постојано летаа некаде преку планините...само едно име уште од утрината ми се залепило и не се одвојува...Милена..

15.02.2011

Кога Ангелите простуваат,тогаш смртниците преболуваат...

Лево од мене е виножитото,десно од мене е понорот...јас тука на раскрсницата од животот ја оставам отворена вратата на мојата душа..ти која знаеш да пееш со гласот на славејот,рашириги рацете,нежно доприме и полека зачекори во одајата на мојата тишина,и сакајме,сакајме без обзир на моето молчење...

19.02.2011

Љубовта не е вештина, не е занает, не е роба...но ете некои добро профитираат од сето ова...

22.02.2011

Ќе го послушам гласот на моето срце...на сите прозори каде со скриен поглед сирка ранетата душа, ќе ги закачам фенерите што некогаш како дете ми ги подари месечината, нека нивната светлина низ кој се прелива златестиот отсјај, ме пронајди новата блескава ѕвезд..ќе и посакам добредојде како што посакува секој добар домаќин...нејзиониот глас што така трепеливо го слушав низ телефонот, ги разбудува сите скриени надежи...денес милена доаѓа под старата грамадна планина..

23.02.2011

Присутна беше во далечините, и само одразот на твоето лице го гледав во блесокот на месечината, но дланките кои сега ги чувствував врз мене, ги скршија сите скаменети сеќавања кој беа заробени во некој дел од моето скриено дувло на тајни мисли, спомените веќе воскреснаа со мирисот на полското цвеќе кое секогаш го редев на бујните коси, а ти небаре си ќерка на Вселената, со сладок кикот бегаше еден чекор пред мене.

Пробав со заминување на дневната светлина да го смирам треперот на твоето срце, но со секое мое поминување по таа блага топла нерамнина стануваше вител кој како магнет ги лепеше моите прсти да брзаат се повеќе и повеќе, распламтуваќи ја жешката страст до невидени граници.

Со твоите бедра ја подели нокта на половина, со твоите воздишки ги зароби сите мои погледи, а како возврат со мојот бакнеж те натерав да ја отворив вратата на скриената Боженственост, зарем не, неверуваше дека сум немирнен скитник во непознати предели, сите твои места кои со топлина си ги заградила ги посетив, а ти со восхитувачките движења на твоето немирно тело ја зголемуваше мојата желба за нови и нови патувања.

Со твојата врелина проба еднаш, двапати, трипати да ме стопиш, ситна ѕвездена честичка да ме направиш, толку ситна што во центарот на твоето срце да ме сокриеш, заборави, зарем не немиреноста уште од детството ја носам, низ порите на кожата твоја се пробив и повторно повторно скитам по секој твој дел на телото, отворена за повторно го гледам со гладен поглед целиот насликан пејсаш кој во мали рељефни испакнатини се прелива.

Спиралата на сите соништа започна да се одмотува, и од секој сон земавме по само еден детаљ правеќи ја оваа стварност во мали потоци од жежок пот кој го остававме да капи на тепихот.

Празнината што зјаеше во нашите души,сега и ти и јас ја потполнивме,сега во мојата насмевка заспиваш,дишеќи со ритам кој изворот на времето ми го кради,со безгрижност те покривам и те оставам барем првиот полноќен сон да го отсонуваш на моето рамо.

26.02.2011

Го запознавав Звукот на среќата која со својот нежен тон ја свиреше својата приспивна песна,нејзината мајка, Љубовта ,полека низ сите пори навлегуваше низ телото,тичко повеќе за себе прошепотив..Ти благодарам Боже за оваа миговност.....сега чувствувам дека сум вистинско анатомско совршенство,мојот гравитационен центар пулсира во твојот безграничен ритам,сега во овие некрстени и неблагословени денови со бесценетиот камен ќе им се смеам и на боговите и на демоните,тие кои како мали замаглени ѕвезди се сместија под кожата на овие луѓе,и кои низ сопствените заблуди им го палат пожарот на ниските страсти.Сега кога заслепени брзаат да ја продадат душата,љубовта,сега кога низ нивните рапави раце исчезнува нежноста,веќе не прават разлика помеѓу сирова страст и префинета љубов.

02.03.2011

Носталгијата по некои мали,но сепак слатки спомени го ширеше неосетно врз мене својот мек превез на тага.

Беше некаде околу полноќ.незнам колкава беше моќта во тој миг на облаците,но со својата брзина го затскирваа слаткиот и нежен облик на месечината,недаваќи ми да се сладам во нејзината убавина,малку и наивно верував дека се крие кутрата од мене,од моите моменти кога сакам да го отворам некаде во тој налет на неконтролирани емоции процепот на времето и да проникнам се до оној момент кога застава ,да го пронајдам тој заглавен запчаник во неминовниот часовник и со силата на тајната надеж го пуштам повторно да врти.

Но сепак,сепак ги видела последните бледи ѕвезди на нашето небо,се сетила на своето детство и узнала дека има еден сон кој сеуште не го сонувала,а така го посакувала.

Смислувам сега разни начини да ја скротам таа дива и нескротена желба за повторно со разни начини на измислени нејзини ликови,и раскажувам како некогаш имаше глас на флејта која нежно низ тенките усни шепотеше некои зборови кој ја мирее секоја моја клетка,сите зборуваа за неа.

Зборовите беа сега стретството со кое ги чистев најтемните делови од душата,со зборовите како магични клучеви ги отвараа вратите на срцето бараќи оние делови кои бараа брзо зацелување.полека започнав да го сваќам нивното вистински значење,но и нивната моќ.

Измина периодот кога ми требаше една цела вечност да излезам од збунетоста, за периодот кога одев до самите небеси, и во тие бескрајни пространства го барав одговорот, се чудев на чувството на непријатност што тогаш ме обземаше, бев тогаш само еден изгубен смртник кој случајноста му ги отвараше вратите на нестварноста и му ги покажуваше сите скриени тајни.

Времето не се мереше, светлината имаше поинаква убавина, длабочините на бескрајот беа исполнети со љубов од која можеа да црпат само вистински вљубените, сликата на љубовта тука небеше н екоја опеана песна и посакувана супстанца, таа беше еден покрив над телата во која беа всадени две сјајни свезди со кристална чистота, нивната чистота се прелеваше и се надополнуваше, во тој небесен занес шепотев со човечки глас, Мила моја небесниот дар што во срцето ми е васадено никогаш нема да ме доведе до искушение ни во еден миг да посакам да запловам во нечија туѓа галаксија, ни пак да дозволам на адскиот оган да ја нагори кристалноста.

Некаде во некој скриен дел на таа бескрајност безобразието ме гледаше со вжарени очи, пред тие очи понекогаш го губев првобитниот идентитет што ме дефинираше многу порано пред да осознаам за моето вистинско постоење, но и тогаш некоја исконска сила ме водеше да не потклекнувам пред тоа дрско и подмолно безобразие.

05.03.2011

Ја вртиш главата некаде лутаќи со погледот во далечниот хоризон, гледаќи во новиот брег каде и досега тајно сега полутајно седиш на тој брег и уживаш во твојата нова љубов, љубов која мислиш дека е љубов... ја вртиш несаќаќи да ги слушниш криковите кои допираат до тебе, вешто во твој

стил на скршена и нажалена личност потајно се смешкаш што сеуште по тебе одекнуваат тие крикови, но незнаеш дека тоа се само прашања без одговори, одговори од кој бегаш и никогаш нема да ги дадеш..... и додека со занес паѓаш во преградки сладеќи се во наслада на тие усни, не го слушаш тивкиот липтеш на четири очи кои потајно солзат за изгубените преградки по кои копнеат, додека со сласт уживаш во бакнежите не ги гледаш нивните потајни солзи кои ги оставаат на перницата бараќи она што ти им го одзеде така сурово и нечовечки, им ја одзеде иднина и им ја подари неизвесноста... сега обземена од својот успех кој го градиш на нивните солзи и пепелта која ја расфрла, не гледаш, и не слушаш, слепа си, глува си, уживаќи во сластите.... можеби се убеди себеси дека носиш лик на светица, но никогаш не узна дека светиците никогаш никого не повредице, светоста ја граделе врз добрини а не врз солзи и згаришта или хумки.... јас знам дека повторно ќе дојдат некои ладни дождови кај тебе, од студенилото на капките маската на светица ќе се собере, и ќе се појави твојот вистински лик... кога тие четири очи навистина ќе го видат, знам ќе бидат згранати од тоа, тогаш ќе немаш повеќе брегови за седење, ќе ја имаш само

самотијата, твојот најголем страв, ќе ја имаш во обилни количини.. простими јас нема да бидам физички тука во ова постоење не за да се сладам,, не да те сожалувам, нема да бидат барем да ти

кажам колку е болна и убиствена самотијата, или со други зборови наречена, бавна и мачна агонична смрт...

07.03.2011

Го изминав камениот мост, и со брз младешки занес, исто како некогаш се натпреварував со времето, брзав кон пространиот градски парк, неznam која беше таа невидлива сила што ме влечеше кон тој простор каде знам и сега дека таму спијат многу спомени, брзав со желба да ја видам повторно старата дрвена клупа на која сега во зимсково студенило спијат во својот зимски сон многу наши воздишки... брзав носен од желбата повторно да ја видам таа клупа и себеси да си кажам дека можеби некоја воздишка ќе биде мокна да разбуди и да вдахне нова сила.... на самиот влез, пред таа невидлива порта во форма на лак и слична на суница се провре покрај моево срце ладниот здив на сомнежот, се провре и ме натера да заставам и да се запрашам, дали ќе вдахне сила таа или тие запоравени воздишки сила или ќе зададе нова болка..... стоим неznam колку време, не ги гледав случајните минувачи кои брзаа некаде во некое нивно познато, стоев и од далечината ја гледав, покриена со малку утрински сињак, како ја гледав така желбата да отидам до неа беше се помал и помал..... до мојата близина стоеше некоја замена непозната жена и разговараше самата со себеси, некои темни и тешки клетви фрлаше врз машкиот свет, толку тешки што јатототи птици брзо избегаа од сувите гранки, неможев да ја слушам таа истурена горчина врз земјата па и јас заминав..... остана во џебот напишаното писмо што го пишував пред само 10 дена, во него сместив премногу нежни зборови кои не ти ги кажав последниве месеци, и по некоја желба имаше таму, малку копнеж, многу грижа, го држев во раката стоеќи на кејот, немирниот шум од матните бранови на Вардар збеснато зборуваа за нечија болка, слична на мојата.... бесцелно е , викаше најблискиот бран, бесцелно е да живееш од спомени, таму каде што паднале по трипласта прав врз минатите денови, таму сега нема ништо вистинско, илузија е сега сето тоа.... илузија е сето

тоа, остави ги спомените, не ги буди , оди по булеварон широк, оди меѓу луѓето, барем смета нивна ќе те натера повторно да сознаеш дека си човек, оди во врвезот таму.... можеби имаше право овој бран, можеби навистина имаше право... го згужвав писмото и му го подарив, а тој лакомо го подзеде кај себеси и со брзина која не сум ја видел го завлече некаде длабоко кон дното.... навистина од спомени не се живее

08.03.2011

Го припремам последниот сон што го понесов за последен пат од прагот , за вечното сонување, малку е исплашен, трепери напати, и понекогаш мислеќи дека не го гледам ја врти главата назад, гледа во пустината од пепел која остана позади нас да види некој спомен, мисли дека сепак некаде во таа пепел ќе ја види надежта... го тешам, а кој мене би ме утешил... го тешам дека патеката е веќе изодена... дека тоа е судбина.. го тешам.. ете ми дојде мисла утешителна.. го тешам дека некаде позади пустината од пепел останаа четири невини очи кои со многу тага во

себе гледаат во купиштата пепел, ќе мине време и тие со своите насмевки ќе се научат да ја кријат тагата, ..негрижи се ми кажувам, нивните патеки со прав свезден се послани, нивните ноќи со музика месечева се исполнето, цврст бедем има околу нив за ниедно зло не ги допре...неплашисе, и ти ,кога ќе ги допреш вечните пространства, тогаш ќе видиш дека овој страв бил непотребен..се лепи некако примамливо на клепките, којзнае можеби сум го утешил.

09.03.2011

Моите соништа станаа премногу кршливи тука во овој простор на самотност, а ти сокриена во мирисот на пролетната бура заедно со својата сенка тивко се кикотите радосни што врз вас паѓа рој од ситен дожд на бакнежи.

Те среќавав понекогаш во некој кошмарен сон додека немирно лутав по тие темни патеки, прости, но сега веќе не сонувам и подобро спијам.

Мислев дека долго, долго ќе ми недостасуваш, но тагата ми кажа дека си била само погрешен избор и ништо друго.

14.03.2011

Премногу е краток овој миг за да го опишам моето исчезнување...патоказите на моите патеки веќе ги нема...на хоризонтот веќе не се слушаат брановите на душата...само ветриштата што дуваат од ладниот север, зборуваат без солзи во себе...е, ќе застамам тука, токму тука и со немиот поглед на некој облак ќе напишам...таму каде што се спојува небото и земјата, таму ќе го оставам моето последно парче од срцето...таму тоа место се вика тивка вечност....

Сенката на мојата душа сега спие прегрната со мртват спомени...ја смири мојот осамен крик...или можеби тоа беше песната на птицата која тагуваше по своето скршено крило...сакаше уште нешто да запее, но премаленоста ја замолчи..

22.03.2011

Генетскиот код се распадна на моето тело ...нема да пишувам за тоа чувство ..можеби е подобро кога свири симфонија да го слушнете гласот на една фанфара...ете тоа е само пискотот на тој тресок...подобро е да нема запис за тоа...

23.03.2011

Се пробивам низ темнината на подсвеста и во таа подсвет се борам со сознанието дека ги укради сите соништа што ги сонував на перницата, дрско и безобразно, и сега кога живееш во мојот свет што го создадов, ти си јас, јас ум ништо, ништо во ништавилото... напати ги отвaram очите да видам што има околу мене, но само некои бледи силуети кои и тие тука ичезнале бидејќи останале без соништа...

24.03.2011

Умирам за песната што сакам да ја создадам, умирам во песната што ја создавам, умирам низ сите песни родени ненапишани и којзнае дали ќе ги напишам сите лица на смрта... ќе пробам ако животот посака да одам низ камењаров, бигоров што го има насекаде со секоја стапалка ми ја цеди крвта... сега се раѓа новиот ден, има време до полноќта.. јас ќе пишувам...

29.03.2011

Мислев дека пустината е само песок сместен во просторот, но откако влегов во тие временски простори, знам дека жолтилото е само јад собран од илјадници, илјадници скитници кои бегале од болката подалеку, па и тие како мене мислеле дека тука на жешкото сонце тие јадови ќе ги прегорат... оф кутрите, оф кутриот јас... сонцето само го зоврива тој проклет извор да клоцоти побрзи и појако, и небаре е Везув рика некаде секоја полноќ...

26.04.2011

Ме нема предолго.... ме поклопија тајните, и во тие тајни созревав... некаде во тоа созревање се појави Милена... повторно, сега небеше имагинација... се појави како стварност...

Останав без зборови, додека надмене месечината ракоплескаше радосно, во првиот миг незнаев за што се радува... стоев босоног на тревата, не го чувствував студенилото на земјата... останав без зборови и понатаму, се чувствував дека сум крадец на тие слогови што требаше устата да ги изговори... јас сум скитник тука во ова твоје време, од којзнае кој век сум дошол... прошепотив.. само душата моја е верна придружничка... не се исплаши од овие зборови... белиот сатен се преливаше во нијасите на месечевите зраци... зарем го покори моето срце тогаш помислив.. некако нека се одмори барем тоа тука во ова постоење... заборавив на себе, и се расплинував насекаде... се сетив на едни зборови од старата тајна книга.... кога шепоти вечноста душата трепери, низ треперот зборува, ја пее најубавата симфонија што само срцето може да ја слушне... видов како и се подигнаа градите, очите блеснаа и низ блесокот започнаа да зборуваат... ме прегрна незборувајќи ништо, знаев дека кажа.. те чекав предолго....

25.04.2011

Ти си мојата Пенелопа, а јас преморениот Одисеј, тивко и прошепотив на перницата, гладен за авантури немирно ете сум заскитал во еден имагинарен свет каде болката ме врати во стварност..те барав на дланките од времето и честопати седев тажен на брегот каде скитниците одмараа, ги гледав сите бродови кои надешта ја носеа насекаде, ги испраќав со погледот надеваќи се дека еден ден и мојот брод ќе пристигне....видов тогаш во нејзинот око како се роди најубавата солза радосница, побрзав да ја имам на дланката...ја оставив да се впије длабоко, длабоко во мојата кожа, колку ли пламен носеше во себе оваа солза...знаев дека ќе се појавиш..на небесниот свод го гледав пред само три дни раѓањето на новата звезда...беше толку блескава што малку и ме заслепи со блесокот...се насмевна слатко, толку слатко, што и птиците кои стоеа секое утро на прозорот започнаа да црцорат весело...сега, сега и проклетството повторно да чекорам по патеките земјени што сум го добил пред векови многу со тебе Милена е најубавата казна...знаеш и ти дека со тебе ќе чекорам до крајот на времето...од денес вретено на времето ќе врти брзо, толку брзо што нашето враќање кај звездите на небото ќе се мери со денови небесни...сакав уште нешто да кажам, но нејзиниот бакнеж ме спречи...со дланките поминуваше насекаде, каде знаеше дека постојат огнови што не се запалиле...нејзината бесмртност сега се впиваше низ секоја моја пора на кожата...

26.04.2011

-Милена ...Милена, дали ме слушаш..ја прашав додека таа со погледот некаде во бескрајот гледаше...

-оставиме за миг, само уште еден миг да уживам во ехото на твоите синоќешни топли воздишки..беше така сладок, несекојдневен, малку беше и детињаст но премногу природен...

Потајно малку уживав во овие зборови, но барем таа ја кажа вистината, која беше толку едноставна, и токму таа едноставност многумина не ја гледаа...сите досега што ме запознаа сакаа да бидам нешто што тие сакаа, нивни совршен сон кој тие во тоа совршенство ќе се сладат...сакаа да бидам совршенство во кое тие ќе избегаат од својата едноставност...

-Милена...кога ќе го изговорев тоа име таа лепеше мала слатка насмевка на усните...звездите во твоите очи никогаш нема да згаснат, и токму во тие звезди јас ќе живеам...секое утро во нивниот отсај ќе се будам и со кристална солза ќе те благословувам...знаеш и самата, по коридорите на времето и понатаму понекогаш ќе заскитам, ќе одам во храмот на тајните, и токму во тој храм ќе ја собирам силата...напати ќе откривам пророштва низ некои чудни неслатливи писанија..ќе лебдам над минатите животи бараќи ја така сета вистина што сум ја оставил...мојот простор е темнината, твојот простор е светлината...ќе се среќаваме секое пурпурно утро во преграката што љубовта ќе ни ја подари...

-ти навистина знаеш и небото да го натераш да затрепери за мене....малку срамежливо кажа..

-ќе те допрам само со врвовите на моите прсти,малку сум исплашен сега дека доколку цврсто те стегнам ќе ја повредам таа седефаста кожа...ќе те допрам сега и ќе посакам минатото да исчезне,иднината да ја нема,да го има само овоа постоење на сегашноста...

-мислев дека само во поезијата постојат очи со боја на сон...дозволими мил мој да застамам на брегот од твоите плави далечини и да ги читам сите твои ненапишани песни што така скржаво ги чуваш некаде во некој дел од твоето срце...дозволими,мил мој да го засакам прво детето во тебе,а потоа потоа ќе те сакам и тебе...повеќе и посилено и од вчера и од сите досегашни мои сонувања...

Застанав спроти неа и во времето и во просторот,несакав да зборувам со метафори

Ќе ја прашам тишината,додека ги прегнува моите мисли

Дали навистина пеперутките живеат само еден ден

Ќе ги затворам очите и ќе ја кажам вистината

Нашето алхемискло венчавање нека биде кристален мост

Под кој ќе тече реката низ која ќе пловат сите наши убави спомени.

Те венчавам со благословот на Афродита и Ерос

Биди вечна во моите очи,како што се вечни еоните

На овие мои зборови Милена со восклик ги изговори судбоносните зборови...Така Нека Биде

03.05.2011

Сеуште опиен од мирисот на ружата што и ја подарив на Милена,весело ја потпевнувам баладата на сонувачите кои се радуваа на секој утрински зрак.

Отиде ,но нејзиниот мирис сеуште е втиснат во секој дел од постелата..го впивам лакомо низ ноздрите...сакаќи така да ги продолжам миговите на сонување до една цела вечност..

Се родивме во сверата на кристалноста,откриваќи ги сите тајни на животот.

Сега во далечината каде мојот поглед скита,пробувам да ја откријам тајната на тишината.

07.05.2011

Денес двојноста жестоко се судри во мене...од едната страна ехото на шепотот ме поттикнуваше да чекорам до крајот ..од друга страна крвнички рацете на сите болни спомени ме раскинуваа...одметник од среќата,вриштеше гласот на неверничката која лежеше во прегратките на којзнае сега кој нејзин љубовник,губитник со раскината душа,самотник под несреќно небо.....некаго,зборувааше додека нејзиниот миленик ја гледаше зачудено...некако нека самува,тој и тоа го заслужи...кога не знаеше да ме сака,нека самува во неговата самотија...ти мил мој си тој кој знаеш да сакаш вистинска жена,ти.....

Чудно,овој човек ја немаше моќта да погледне позади нејзината извештачена насмевка да го погледне ликот кој се криеше позади таа маска...неговите раце ја милуваа,но без топлина во себе...и тој како неа позади секој нејзин допир ја криеше својата маска...брзаше да заврши овој деловен миг,некаде во вечерните часови го чекаа неговите деца за една вистинска прегратка..

Пробав да ја затворам таа проклета врата,но моќта на маѓијата сеуште ме враќаше брзо..

09.05.2011

Застанав пред камениот олтар на стариот заборавен и од малкумина што го знаат пагански храм....пробувам повторно да го изведам ритуалот на киниење на врската..не успевам,пред мене,во самиот центар на олтарот видлива стана реката на исушените страсти..бреговите и се нафатлиле со премногу оштри камења та неznam кој намерник ќе посака и само еден чекор да направи ќе се откаже веднаш...клекнав пред таа светост да се молам за пороцита на таа жена..која самува во пустината на празни желби..неколку тажни витези со исцибрени и пожолтени лица ја напуштаат...кутрата се гуши во немите крикови кои ја параат,нејзиниот храм на љубовта е разрушен многу одамна...тишината и ги подаде рацете како единствен спас.таа грубо ги отфрли...на лицето од времето прочитав дека сеуште се плаши од животот..ги затворам очите..ме врза со три пара катанци,ме заврза со девет љути чворови,очите ми ги прекри со лилава магла,ме носеше на жед планина и ме шеташе во сува гора...сега катанците со пламен ги топам,чворовите низ вода ги провлекувам и со брзаците ги отвдзувам,маглата на ветерот му ја оставам...на жед планината извор вода отворам,и сува гора оплеменувам....

Низ призмата на својот замаглен поглед,како ранета птица со своето скаменето срце рикна...

-те видов во сонот како немоќно во орканите на судбината се прпелкаш...и ќе се прпелкаш,бидејќи твоето срце е мое,само мое....

Кутрата..повторно низ молитвата шепотев,палеќија лојаната свеќа...превисоко одлета со своите нејаки и немоќни крила,сега ветриштата на пеколот ја горат,а таа мисли дека тоа е благословот од небото...кутрата..нека и се смилува конечно Афродита...

11.05.2011

Можеби тоа беше само мирисот на мајските дождови што врнеа тие денови,та на некој нивни волшебен начин ја најправија најопасната замка од спомени...

Некаде прочитав дека жените се делеле на три категории..нечии,ничији,и сечији...ете јас налетав на жена која била сечија..незнаев дека нејзината навика била да биде сечија..прво мислев дека е ничија па пробав со љубовта да ја направам нечија,..проклетство сега си велам,таа ти била сечија и затоа честопати одела на пазарот каде љубовта имала цена,која таа ја викала слобода...

12.05.2011

Болката во градите денес беше неподнослива....мислев дека смрта чука тивко на моите врати...но во вечерните часови осознав дека го навестувала умирањето на илузијата во која верував долго дека се вика моја љубов...несакав да слушам што се случува со таа жена,но злобниците кои се хранеа со туѓата болка,ги дозираа своите имформации на свој начин пред мене..

14.05.2011

Денес се одлучив на една необичност...да необичност за денешното време,решив да напишам писмо,кому..па на Милена...прво го адресирав Милена Арсова...зарем е важна адресата.....не....ја знаев и ја напишав,но во ова писание не е важна..

Важна ми беше првата и основна мисла со која ќе ја натерам реката од емоции да потече од мене..хартијата беше бела,и во белината сакав да се преливаат сите зборови..

Драга Моја

Роден сум на бреговите од смарагдната река,во родот што вечноста ги благословила со најубавиот благослов..да бидат вечни ткајачи на среќата за човековиот род..кога сум се родил,свездата на десната града ми блеснала,а тие радосни тишината ја прегрнале,со три капки црно вино ме запоиле,и вилите ги поканиле,орото на полноќ да го заиграат,ветриштата заносни со фиук симфонии свиреле,тоа било така три дни и три ноќи славје невидено,од гралови медовина небесна пиеле и стихови што сал срцата нивни ги пишувале на агората мраморна ги кажувале.ода

чудесна создале која почнувала вака...ќе веруваш во сонцето и кога не грее,ќе веруваш во љубовта и тогаш кога нема да ја чувствуваш...

Затоа, треба да знаеш дека постои во нас самите едно место каде почнува нашата вера и среќа, треба само да се посегне до тоа место и да се разбуди таа сила која сите ја нарекуваме Љубов, јас знам, но и ти знаеш дека животот од нас може да направи да бидеме ништо, да ни биде тешко, толку тешко што понекогаш и на Сизиф би му завидувале...но ќе го поминеме и тоа, и планини, и реки, и граници не делат, но небото неможат никогаш да ни го поделат...тоа е наше..

Се ми одзедоа...се буквално...но, ти се ми врати, да не те пронајдов тебе, ќе му бев лут на животот, а на кого друг да му се лутам...мислев дека заборавив што е тоа среќа, сега знам што е среќа...затоа не се чувствувам поразен, сега учам како да ја надвладам желбата за одмазда...затоа го дадов заветот никогаш да не те напуштам, се што ќе ни се случи, нека ни се случи нам...

Посакувам сега, во овој миг малку будалесто како што милуваш ти да кажеш, Вардар да нема вода, а Пирин да е мал, толку мал што и дете да би можел да го прескокне, да дојдеш повторно, и повторно да ме држиш за рака, да не се плашиш од мракот и ветерот, да стоиш повторно исправена кога дождот ќе лие, да се свиеш до мене, и чекорите да ги смириш..да пиам од твојата насмевка, посакувам да дојдиш за да не се вратиш таму..позади тие високи планини...

Интересно, моите пеперутки не знаеа за бојата на своите крила, но твоите очи ја видоа нивната убавина, и затоа и денес и вчера и завчера, и јас и моите пеперутки славеам, славеам за твоето појавување, незнаеме кое годишно време е, но сега знаеме дека секое твоје појавување е нашата нова пролет.

Знаеш, нема да скитаеме повеќе по ѕвездените патеки, љубовта и животот го посеаа своето семе во нас, а ние со својата двојност станавме едно големи НИЕ...

Можеби со ова писмо пробувам сега да го направам невозможното, да ја одвојам мислата од телото..и да и дозволам сама, потполно сама да патува во бескрајот, барајќи те тебе таму..мислата, таа чудесна капка во реката временска..

навистина имаше право кога ме нарече дете на месечината...го живеам големиот сон, за потоа на сите да им раскажам за најубавата бајка која ја нарекуваме живот..ете научив да го разбираам јазикот на цвеќињата, да ја читам поезијата која громовите ја пишуваат низ небото...да ги видам сите ненапишани песни во водата, на земјата, песните кои пламенот низ немирните искри ги раѓа..

Незнаеш,...но ќе ти откријам една тајна...ја отворив капијата на желбите, и ја одбрав најубавата, најблескавата, и највеселата..ме поведе во Елисејските полиња, во таа пурпурна вечност..беше чудесно доживување..заносниот мирис на цветовите ме опијануваше...желбата, ја виде мојата неодлучност кој цвет да го одберам, рече некако тивко, толку тивко што и најмирното ветре не би можело да шепоти така..заиграјго тука твоето омилено полноќно осамено танго..разбуди ги заспаните страсти, и дозволи ми јас да те поведам кон твојот цвет што судбината

ти го дала...заиграв Мила моја и во тој миг станав само среќа безвременска...а желбата танцуваше со мене носејќи ме низ полето...танцував јас,танцуваааа
цветовите,времето,световите,свездите,...танцувавме се до мигот кога желбата застана пред цветот на кој беше преликан твојот лик...нежно,толку нежно те допре земајќите во своите прегратки,те благослови со три тајни благослови а потоа,потоа се заврти према мене,кажувајќи ми...ова е жарот што ќе ги изгори сите твои кошмари,ова е жуборот што ќе ги распејќи сите реки..ова е цветот што никогаш нема да аовене во твоите раце...ова е цветот кој се вика Милена...затоа знаев за тебе моја мила...некои ќе речат тоа било само мој сон,но јас знам дека беше стварност...

Откако ќе го завршам ова писмо ... ќе побегнам од себеси,за да те пронајдам тебе..и некаде во пејсажите на свеста ќе се стретнеме...

26.05.2011.

Се прашувам себеси додека чекорам по широкиот плочник...повеќе пати го имав чувството исто како сега дека чекорам во просторот помеѓу сонот и јавето..што е милоста небесна и дали ја дочекав,или само ми е најавена,ако сум ја дочекал зошто ме казнил со толкава болка..чувствувам како душата плачи постојано,газена од дрскоста и безобразието,зарем до вчера сите насмевки з акој тврдеше дека се искрени сега ги трансформира во насмевки кога нанесува болка...не се откажувам од сонот,чекорам кон него со отворени очи,но сопките се побројни...неможев да си верувам на себеси дека во една жена има собрано толку зло...зло кое го криела позади маската која ја носела со години,години...шокот беше преголем кога видов дека сака да го сруши најголемиот и најцврст стол на кој се потпирав...го негира моето татковство...едноставно сака да го избрише моето име и од книгите каде треба да стојам јас како татко...сега се прашувам,што уште треба да очекувам од неа....немам здраворазумна мисла со која ќе го намалам бесот....зарем ова е жената која само пред извесен период плачеше на моето рамо и молеше за милост,да не ја оставам сама,бидејќи нејзиниот живот зависеше само од подршката на другите...лаги..лаги..само лаги...колку ли лаги истурила низ годините што поминаа...што има во тие години вистинско..барам трескавично...навистина ја добивам желбата за сурова одмазда...одмазда со која ќе и нанесам болка,преголема.....но заветот кој го дадев пред многу години ме тера да се откажам од тоа...

26.05.2011

Стоев со часови во непостоечка димензија..незнам дали уживав или на некој начин ја хранев агонијата..се прашував самиот како влегов во тој простор..мислам дека шумот на реката ја разбиваше тишината..почувствував како се будат некои спомени...викав,силно,со продорен глас,но оваа тишина беше чудна,лакомо ги голташе сите зборови..ова мора да е сон,се убедував себеси,но оштрата болка кој ми ги параше градите беше вистинска..морав да тргнам,неможев повеќе да стојам,папсував целосно,тргнав конечнооо..со секој чекор,или подобро позади секоја стапалка остануваше мала трага од времето,видлива,во некој облик на отчукување на

срцето...ритам немирен подобро е да го наречам тој отисок,незнам од каде започнаа да виреат во мене тие зборови...чекорев по коридорите на спомените и зборував,сега беше добро,барем го

слушав сопствениот глас,започнав да пеам...за древните привиди,додека пеев топлината се ширеше низ телото..на места тие коридори беа толку мрачни,што мислев дека мракот морав да го растргнам со прстите за да поминам...пеев на цел глас,ја нареков...баладата на непостоењето...бев можеби тогаш заскитан Орфеј...незнаев тогаш дека ја пеам пресмртната ода на она што нарекував љубов...но подоцна кога ехото на оваа песна повеќепати допираше до мене,осознав...

29.05.2011

Бесцелно го потрошив денот...го потрошив,и сега кога мракот веќе се лепи насекаде по сидовите од собата,седам и молчам,оставам само светилката од уличната сијалица да го осветли просторот,во таа бледа светлина,се формираат интересни сенки,посакав да танцуваат,весело,...зарем ме разбраа или само желбата моја ги формира во форма на некои танки високи суштества налик на луѓе...додека солзите од небото росат на улицата,мирисот на ружите се разлива,на белиот сид веќе подиумот е полн од неколку сенки,и танцот нивни започнува...тие танцуваат,а јас со мислите ги собирам парчињата од скршениот сон,не успеав од него да изградам идеален споменик на животот,беше и тој во бездната на бескрајните лелеци,некако и се извлековме од таму..продолжувам да го собирам сонот низ сите спомени што се јавија на сидот пресликани во сенки...

03.06.2011

Незнаев дека понекогаш човек сам себеси се мрази...вовлечен во времето,на некои лизгави скалила каде надежта високо на врвот стои,се искачував,но како одев нагоре,гледав лицемерни лица на познати,слушав лажни утехи..и се прашувам...се менува сликата кога ќе го поставам прашањето,сега ја гледам на холограмот ситуацијата што веќе е измината,од друг агол...зарем сум го поминал сето ова што го гледам...дали барав премногу..прашувам...барав само искрени и топли преградки,а добив лажни,позади секоја лажна преградка сега го гледам ликот на нејзината мајка,како ја дозира со своите извитоперени совети...подобро е да исчезнам,така барем мирот привиден ќе го имам...

04.06.2011

Постојано се прашував зошто никогаш не го пронајдвме заедничкиот пат..одговорот го барав во себеси,во времето и во записите...и тогаш во еден јунски ден,во една тивка врнежлива ноќ се запрашав...тогаш незнаев дека е тоа прашање кое си го поставувам уште неколку пати...зошто не успеавме...да..да конечно некаде од некој агол од собата дојде одговорот како тивок

шепот...погледни во небото..во свездите,во тие трепеливи водилки...дали некаде во тој трепелив свет го гледаш сега ликот нејзин...само тивкото без каење ,не, излета од усните...знаеш,продолжи шепотот...немавте заедничка свезда која ќе блеска за вас до вечноста...нејзината згасна,а твојата сеуште не блеснала.....но и ти,ти самиот чувствуваш по твојот немир,дека срцето сега вистински ти се буди....ја отворив ризницата на новите спомени за овој шепот го сместам таму како најскапоцен...

07.06.2011

Потребата д анапишам нешто беше голема..немаше врска ова напишаното со мојата денешна душевна состојба..но сепак го напишав..

Осама Споуловеноста го збогатуваше разумот со нови димензии.... Вознесен во воскресениите на живите.... Напати ја кинев облеката од себе.... Се заплеткував во јазол... Се одрекував од себе,се преобразував во ништовност... Обземен ли бев од убојста на смрта... Од тоа братство во бесконечното.... Каде го немаше матното минато.. Ни пак исчекуваната иднина... Колку пати се надраснував себеси тогај.... Осама... Не беше болештина... Или проклетија..... Осама... Фанатично бегство од светот... Попарени огнени виори.. Осама.. Прочистение од грев.... Замислено светилиште... Осама... Животворен Јуда во преширока риза... Без болскот... Ни жив ни мртов... Во осамата... Не го споменувајте.. Не го сожалувајте... Го милуваат и демони и ангели.. Тие небесни богови на неговиот живот....

09.06.2011

Знам дека оваа порака никогаш нема д аја прочита...

... евего и бричот падна на колена пред зборот. Те преколнувам во името на сите лажни воздишки што така вешто ги испушташ кажими како да се наострам како тебе. Сакам ете во истата празнина во која и ти престојуваш и јас да колам наивни без да пуштам крв...

10.06.2011

Некаде,некаде во темните простори на понорите каде се криеше глумата тишина спиеше само една полумртва желба која секој ден се повеќе и повеќе умираше со некои крикови во празнината на болните гради..почесто како утеша во паузите на криковите,само ќе прошепотеше...небеше тоа љубов,тоа беше само една увертура нејзина за големата величествената престава што требаше да ја игра во нејзиниот живот кој таа ќе го нарече само ефтина забава..можеби затебе љубовта нејзина беше казна,а за неа само една од многуте попатни станици на кој ќе застанува уѓте многу пати...некаде,некаде во темните простори на понорите каде се криеше глумата тишина спиеше само една полумртва желба...времето...времето да ја потполни празнината

12.06.2011

Дојди некогаш кога годините можеби од тебе ќе направат искрена жена, а од мене среќен човек. Тогаш кога повеќе нема да постојат трагите од многуте грешки кои ги направив, некои од љубопитност, некои од одмазда. Кога најпрво ќе добиам прошка од многуте попатни минувачи низ нашиот живот кои ги повредив борејќи се за тоа што гонарекував љубов. Заради тебе

повредив премногу луѓе, уништив премногу пријателства. Преминав преку секоја можна граница на моралот. Кажав зборови што не ги мислев на луѓе што не ги заслужија, се борев секогаш до крајот, а ти секогаш бегаше од секоја болна вистина. И некако на крајот, ти секогаш беше таа која ги добиваше аплаузите, иако шоуто беше само мое. Славата беше секогаш твоја. А мој? Мој беше само столбот на срамот. Мои беа солзите и каењето. Непроспиените ноќи и неизживеаните денови. Можев да имам се, можев да ти бидам се, но сепак ти некако одлучи да ти бидам ништо.

13.06.2011

Несакам да се нурнам во просторот на старите сонувања...знам повторно ќе се изгубам во длабочините на твојот поглед,и повторно како ранет Одисеј ќе го барам блаженството во твоите милувања...евеме под сводот на Бисерната вечност,завиткан во седефастата надеж,надеж која секојдневно ме теши дека не сум заточеник на верноста ни пак слеп роб на Љубовта...па со таа мисла во предворјето на времето чекам,и напати само скриен поглед ќе фрлам во огледалото,гледаќи го таму одразот на ликот пресликан некаде во некои магливи сеќавања...навистина си најубавата Пенелопа,која во своите галии си ги сместила сите твои цветови што Љубовта ти ги подарила та пловиш и мамиш и во таа волшебна пловидба го спојуваш сонот и јавето...јас...јас стојам некаде сокриен позади некоја оштра спила на камен брег и тажно ја пеам најтажната симфонија на срцето..ги затегнувам крвнички нежните жици на харфата повторуваќи го само единствениот рефрен...јас ќе живеам,носеќи го во рацете светиот грал празен...

15.06.2011

Јас сум сонувач со ширум отворени очи,и моите сонови се мојата единствена вистина што ви ја раскажувам,јас навистина имам моќ во мене,зошто апсолутно се е таму.

17.06.2011

Честопати низ главата ми пролетуваа милиони прашања на кој никогаш не добив одговор,та и сега се прашувам,бара ли многу оваа моја душа што немо ги премолчува сите страници на

животот, бара ли многу ова мое срце што во градите како некој исплашен зајак чука, бара ли ова мое тело многу желби што од мака сега пука на сите страни...и самиот во тие мигови се тешев со наголемата самоизмама, ако е тоа многу и од мене еве ќе ги смалам желбите, ќе ги сведам на минимум, на толку малце што и најслабата среќа да не ги виде...и сега пишувам а солзите ми го матат погледот, сакаше ова мое срце многу и да каже и да даде, но етего небаре е навистина проколнато само молчи, се затвора, така мирекија секоја збесната болка..пробувам честопати да ја нацртам насмевката на моето лице, но сите бои кои ги ставав беа слаби, бледи та лесно препознаваа луѓето дека елажна, ја терав и раката да пишува на белата хартија која како послушен

роб само се виткаше и се издолжуваше до недоглед..и додека пишував извикував немо О Боже колку ли болка си збрал во тие небеса та што си ги сместил во мене..јас ја поднесов мислам на нозе, се до оној момент кога сватив дека таа веќе станува дел од моето тело, дека се всели во моите гради и сега со секој поминат ден станува мојот сат кој ми ги брои деновите..ја премолчувам пред сите таа болка што ја кријам во себе, несакам да ме наречат кукавица, еднаш така ме нарекоја дека сум кукавица во љубовта, дека не сум знаел да љубам...

20.06.2011

Се запрашав себеси додека споро одев по ладниот мермерен плоштад послан со човековото ѓубре оставено после славењето на лудата забава која беше организирана којзнае за што и од кого... дали навистина небото има граница.....ова беше и за мене малку чудно бидејќи сега кога сите сакаа да блескаат со своите маски, јас се прашував каде е границата на човекот...го изминав животот во привидот и сега кога само пијаните единки се тетеравеа во својот занес на голем живот успех што со алкохолот успеале да достигнат една височина која ги носеше во едно несвесно дно, јас во тоа ѓубре ја барав картата до крајната дестинација...чекорев, споро и незаинтересирано се додека пред мене не се појави извалканото парче весник, малку беше згужвано, но ете во првиот миг ни самиот неznam зошто се наведнав да го земам....беше еден обичен оглас..оглас кој го напишала некоја непозната жена...ја продавам мојата потрошена и безвредна душа за еден нормален човечки ден....беше смешно да се размислува и понатаму за ова, нормален човечки ден...тогаш помислив, па зарем јас кој го поминав животот во лаги, беше подобар...со листот во рака не ни забележав дека одам во сокак кој имаше крај, дека одам во еден слеп сокак...камениот сид кој сеиспреди пред мене ми кажа ова е крајот...

-добро утро..беше гласот кој ме врати во ставрноста...младото момче со блескаво и озарено лице стоеше пред мене нудејќи ми ја својата широка насмевка во ова прво утро...

-добро утро..учтиво возвратив...со кого ја имам честа да разговарам сега во овој нов мој годишен почеток...

-кога би ти кажал,можеби малку ќе се исплашиш,но кога не би ти кажал тогаш малку би се разочарај...

-аха...прокоментирав..значи ова е утрото на мистериите..

-не ,рече..ова е утрото на реалните желби...

-но јас немам повеќе желби..со мене владее празнотијата..

Како да небеше изненаден од овој одговор,само мистериозно се насмевна и продолжи.

-зарем несакаш да ја дознаеш тајната на твојата лузна во вид на свезда што ја носиш на градите уште од раѓање.

-момче..сега реков со сериозен глас..исчезна во мене тој порив кој ме водеше во неоткриени светови,сеедно ми е да знам што треба да значи тој печат што го носам од раѓање...

-малку сум разочаран од тоа што го гледам и слушам...одговори.

-зошто...

-кога прв пат те запознав..сега почна да раскажува со глас кој повеќе изгледаше на едно тивко ехо кое доаѓаше од бескрајот,седна небаре е изморен патник кој дошол пред вратата на сите разочарувања,но искрата која блескаше во неговите очи започна да пламти со небесен сјај...кога прв пат те запознав беше висок 3 метри,див во вистинска смисла,исполнет со најбелскавата светлина која ја носат и Боговите од Вечноста,кога чекореше по земјата од тебе сеплашеа и најдлабоките бездни на злото,пред тебе се покоруваа сите сверови,кога газеше по тревата,газеше со најмекиот чекор што тревките беа радосни што си ги почестил со твоето чекорење,кога одеше по патеките на животот сите ружи се наведнуваа со достоин наклон да ти се поклонат на твојата чистота.....кажими...застана гледаќи ме во врвот на мојата зеница...кажими каде исчезна твојата светлина...

-ниеден неможе да живее додека другиот диши...реков изморено сега и јас исполнет од Древните сеќавања.....знаеш за што ти зборувам...

-знам...

-дајмиго последното пророштво сега и навистина сториме мртв..

-Аваре Каварариус...проговори со мачнина во гласот доека околу него започна да се формира сивата енергија која како магнет го привлекуваше кон себе...

-наталиус,да натаилус се викаш ти....сега се сетив на твоето име...

-беше будалесто од твоја страна што љубопитноста не ја скроти никогаш..нетребаше да го допираш тоа парче хартија,токму со тоа парче дојде во овој простор..

-Но јас...

-оставиго сега тоа...започнуваат деновите на проколнатите кога своите гревови ги горат во пламенот што на сто години еднаш се појавува во нокта кога се раѓаат сите чуда...

-значи јас сум проколнат...

-да го имаш жигот на вечните на градите,го носиш Феникс во крвта,ова е неговата година...време е да се вратиш кај Древните...твојата мисија заврши тука...

-од каде го знаеш ова..

-од тоа што никогаш несакаше да научиш колку сте различни,ти секогаш бараше сличности....

-значи повторно изгубив..

-да...

-дали сум мртов сега,бидејќи светлината веќе ја обзема секоја моја клетка...

-уште Малку...

24.06.2011

Ќе ја пуштам тишината да трае до својата бесконечност,јас само ќе се завртам додека одам некаде,којзнае каде и тивко ќе промрморам,несакам да ме слушне..мојата најголема казна е што сеуште ја паметам нејзината насмевка...несакам сега никој ни чекорите да ми ги слуша..ќе чекорам се до мојот крај,а таму ќе ја завршам најголемата љубовна приказна за мене и за неа,ете сега не и го паметам веќе името,но насмевката да...таа замина на југ,исто како птиците кој се селат од гнездо во гнездо..а пак јас,јас заминав на север,во студените и ладни врвови на планината..мислам дека во тие некои гнезда ја најде среќата и се омажи...овде во ова студенило нема никој,само прозирни сенки кој се тетерават во просторот..не ја продадов сеуште душата,но трпеливо ги собирам нејзините парчиња,небаре се стари парички кој треба да ги наредам во албумот..еве една сенка малку со цинизам ме прашува..а дали ти ја пронајде твојата сродна душа..да и реков ја пронајдов,синоќа во сонот едно мало парче од нејзината душа остави во мене,ми рече тоа ќе ти биде водилката која ќе те донесе до мене..незнам сега колку е потајна

сенката,но знам дека избега брзо од мене,немаше ни надеш во неа...уф колку беше морничава со тој нејзин студен поглед...ќе одам и понатаму со парчето душа,без да се прашувам повеќе каде згрешив...колку е смешно кога само ќе помислам..да не те запознаев тебе,ќе го засакав дождот што лие надвор,дождот кој не ја познава гордоста,бидејќи лие за сите..можеби и вака е подобро..јас да продолжам да одам

27.06.2011

Ќе пробам и јас вечерва да сторам грев непростлив,и од маглините на моите сеќавања да го исфрлам твојот лик на правливата улица...така ми шепоти смрта додека стои спротимене...сториго тоа.....полесен ќе бидеш на мојата дланка...зарем моето време истече тука како грешник прашувам наивно...за последен пат молам како човек..оставиме да напишам зборови кои знам дека никогаш нема да ги прочита...се сеќаваш ли Малечка моја моја за детето кое растеше во книгите свои,светови создадени во ноќи непрспиени,таму,малечка моја принцеза беше ти негова,а тој малиот принц кој срцето ти го подари да владееш до бесконечноста...сега малечка моја моето последно збогум го оставам на крајот од перницата твоја додека спиеш во туѓа прегратка..... Заспивам без сеќавања

29.06.2011

Го прашувам онака човечки,дали навистина плаче,или е тоа производ на самотијава,некоја илузија која сега ја гледам,некој нов облик што досега не сум го видел,некој нов лик кој можеби треба да го научам да го врежувам во некој од сидиштава,како слика да виси извесен период

-не ,кажува со својата нежна смирувачка мисла...не јас неплачам,неможам и несмеам,ја замолив неродената пролетна роса ,истата онаа роса која требаше да роси во твојата раскошна и преубава градина каде ги негуваше твоите бели прекрасни рози,ја замолив ете тука да дојди и својата благородност да ја расфрли секаде околу тебе,да те ороси овде во ова студенило и те облее со топлина,знаеш...зборува сега малку налутено...знаеш за нејзината топлина,да те ороси насекаде и некаде во твојата сега сивопепеласта почва на која газиш,ја насее надежта,гледам дека мртвило те прегрнало,гледам само некоја црна крв тече низ твоите вени,гледам дека гневот те обзел,киптиш и се бориш со спомените како Црн Витез...ајде стани...сега навистина беше тажно да

се гледа грчот на негово преубаво и нежно божествено лице, грчот кој се залепи....ајде стани од каменов ладен, тој и утре и задутре ќе биде тука, тука е вечно, стани и започни да одиш, со секој нов чекор росата капка по капка ќе те капи, оставиго студенилово нека владее со беживотните сенки... Незнам ни самиот кој беше тој бес што ме обзеде во мигот, но навистина бев бесен, бесен во вистинска смисла, го отурнав грубо, грбот му го завртив и заминав, на заминување само го прашав.

-прости но сега неверувам веќе во тие роси, мојата градина е пепел сторена, ни една роса сега не е моќна да воскресни и само една жила на таа земја, таму каде што газев сега нема место за мојата улога на градинар, јас заминувам во бескрајнава пустина на сурови денови,гледај гледај...викав со некој нечовечки глас...гледаја колку е морничава онаа карпа, гладна е веќе три века, а јас морам да се прилепам на неа, да ја нахранам со мојата млакост што вирее.....и те молам одиси, оди во твојата димензија и оставиме мене да се покријам со темнинава.

Што ли стори Ангелот додека стоеше и немееше покрај каменот на кој седевме за мене веќе небеше важно.....

03.07.2011

Не се сеќавам добро кога последен пат сонував, но знам дека грозницата која редовно ме посетуваше гореше се во мене, а беше чест гостин, посебно откако денот полека ќе замине, ненајавено во само нејзин познат стил ќе се јавеше од некој дел од телото и со своите жешки бранови ќе започнеше да ме запискува, попусто беше да се посегнува по методите на современата медицина, не пак по народната.

Напомош ,или нејзин верен придружник и беше црниот коњаник, сега некој оправдано ќе се запраша кој е тој црн коњаник, па беше мал и пискав створ кој имаше некое креатура која наликуваше на коњ, јас го нареков црн коњаник, а тој беше и за мене невидлив, но неговиот галоп го чувствував низ целото тело, некои кои го виделе зборуваа дека имал, педесет прсти на рацет и безобразни ги испружувал каде ќе посакал, кога ќе беше лут и огорчен го вјавнуваше својот коњ и галопираше , тупотот на копитата позади себе оставаа болни стапалки кои телото во грч го тераа. Заедно овие двајца кога ќе дознае дека месечината е полна, збеснуваа и лудо и неконтролирано танцуваа, грозницата со жестина пеплосуваше и сокот од мускулите го пиеше, додека црниот коњаник, на пепелта се радуваше и со копитата од коњот полумртите клетки ги газеше, или пак ги оставаше во агонија да се надеват дека ќе бидат спасени.

Малку папсан бев, но ете посакав да излезам на чист воздух...а кој чист воздух кога двеста триесет и шест возила поминаа досега...но сепак тесната поплочена патека беше празна. споро без да

брзам некаде ,и да сакав да брзав неможев,коњаникот збесна та туку галопираше,се намерчи проклетникот околу срцето,та туку со коњот го рита ли рита срцето,кутрото се грчеше немојно,додека шетав по патеката,изморено застанав сакајќи барем да ја видам месечината.

-има нешто во мраков...рече некој кој се појави одникаде...не го познавав

-сигурно некоја долга изгубена туѓа сенка која си го бара господарот....му одговорив

Се подзаврти малку околу себе

-добро е мојата сеуште ме следи верно.

-тоа е добро реков...мојата одамна ме напушти...знаете се заљуби страшно и никогаш не посака повеќе со мене да биде...

-се познаваме ли од некаде.

-незнам.реков..јас сум човек кој никогаш не постоеше...еве и сега во овој момент додека студенилото ми се доближува,никаде на ниедна страна не слушам дека некој плаче за мене.

-немој така да зборуваш,секогаш ќе се најде некој кој би плачел за некогаш..

-еве ти дали би заплакал за мене...

-не....доста сурово ми возврати...јас за никого не плачам.....

-ако не е некоја голема твоја тајна...зошто ти за никого не плачиш.

-зарем не ти студи сега...ме праша ладнокрвно...

-не.....реков....се навикнав на студенило,па затоа и не ми студи....

-чувствуваш ли сега некоја болка...интересно,очите како да му засветија од радост.

Навистина,никаде на себе не ги чувствував тие одвратни и болни тупотења,или грозницата која ме пеплосуваше,усните ми го сушеше до пукање.

-ти мора да си најголемиот чудотворец кој сум го запознал....викав силно во мракот на патеката

-да јас сум најголемиот чудотворец,сега подајмија раката и тргни со мене...гласот му беше доста смирен.

Малку зачудено го запрашав.но повеќе од љубопитство.

-кажими барем каде одиме,сега и мраков не е мрак гледам,или зората толку брзо пристигна додека јас и ти раговаравме.

-подобро е за тебе ова....коњаникот сега низ твоето телото ми кажаа дека 1250 прсти пуштил.

Бев среќен,за првпат вистински среќен,толку среќен што и да ви опишувам не би разбрале за каква среќа ви кажувам.

-да тргнеме,ова е мојот прв најсветол ден,од толку светлина што блика,морам и малку очите да ги држам подзатворени,и тие не се навикнати да апсорбираат толку големи снопови на светлина.

04.07.2011

Мене совеста ми е најсигурниот водич низ сите патеки,таа е чиста...ме учеа дека никогаш да не ја градам сопствената среќа на туѓи несреќи,да никогаш не се ситам на туѓите болки...ете тоа е така секогаш кога некој кој го сакаш премногу ќе замине од тебе,престануваш да се плашиш од смрта..таа болка што ти ја оставила,те тера да размислуваш поинаку,да ги гледаш работите од друг агол,размислуваш на начин на кој најмалку си препоставувал дека ќе размислуваш...сваќаш,дека сам си господар на сопствениот живот...согледуваш и разбираш,што е и што било илузија,а што е вистинско...сепак сваќаш дека не си губитник,не си изгубил ништо,напротив си добил нешто кое е вистински,и затоа се наближува денот кога полната месечина ќе блесне,веќе е договорено да го направам ритуалот на прошката,да се простам прво од личноста која ме изневери и со неверството го сруши прво својот илузорен свет,но мене,барем мене освен болката ми кажа дека не сум бил сакан вистински...и благодарам за тоа...ако не беше болката можеби никогаш немаше да ја стретнам милена...

05.07.2011

Надвор лие како од крбла,од каде ли дојде тој порив,сега во мракот додека се пушти улиците на мојот град,јас и дождот да пишуваме заедно...ми ги подари капките и некако низ тој магичен шум со кој и шепотеше на земјата најубави песни ми кажа и мене...евого мастилото за кое пееше одамна,невидливо е но мојно,запиши ги сите неслушнати и неродени песни во главата на човекот,слепите ќе ги видат глувите ќе ги слушнат,земјата ќе го запамети....за болката,за самотијата,за сите чудни човечки осамени исчекувања на љубовта,за сите недовршени соништа,за

поезијата која многумина посакале да ја напишат но немале храброст...можеби покасно,да да утре,или задутре,повторно со моите капки ќе дојдеме,со ветерот ќе ги растуриме насекаде,ти со свиткани малку смрзнати прсти земиго перото и не се двоумеј..почувствувајме...рече низ некој а смеа,те допирам нежно по лицето,како и другпат....ова нека биде твојата дождлива ноќ на твоето минато,и на другите....ајде ...со капките мои започни...потоа,со виножитото што ќе ти подарам во пурпурното утри,ти доприго небото,и обојго исто сино да биде како твоите очи...навистина започнав да одам по дождот по сите поплочени улици на градот,немаше никој..бевме само јас и дождот...

07.07.2011

Стоев на раскрсницата каде времето се делеше на четири страни...позади мене во неугледни урни стоеше пепелта во која беа фрлени сите спомени, десно од мене,орканските ветришта ја разнесуваа тагата насекаде и ја лепеа по тесните коридори низ кои требаше да одам,лево од мене беше сето лицемерие што може да се собере во родот човечки,го предводеше жена на која сега ни ликот не и го препознавав...на себе ја носеше наметката од лажни мигови,околу неа беа се збрале ликови кои еден со друг си ги менуваа маските,се нарекуваа себеси со разноразни имиња,си доделуваа титули....некаде меѓу нив двата ангели стоеа целосно збунети,не ја разбираа играта на возрасните,слепо и покорно само се движеа по стапалките на жената која тврдеше дека сега ја гради нивната сигурна иднина...не сакаше во таа своја големина во кој другите ја пораснаа,несакаше да погледне во нивните срца,крвареа тие срца обилно...напред пред мене беше жената со очи во кој се криеја сите несонувани сни..во центарот на нејзината душа блескави дури заслепувачки светеше нејзината Аура,,чиста и неизвалкана..невина со најслатка наметка,потомок на древните,ја носеше сета моја ненапишана поезија ја отвараше новата страница на судбината...во самата средина од раскрсницата го нацртав кругот,понижно клекнав спојувајќи дланките ,со погледот одлутав некаде во бескрајните далечини кажувајќи го монолот што можеби заличи на молитва за прошка...

-јас несакав да те пуштам во реката каде бесните бранови ќе ти створат болка...патиштата кои не ги познавам и јас не разделија...несакав да ги поминува ноќите сам,а ги поминувам..незнам дали во мигот кога љубовта кажа да се борам,јас бев слаб,или не вредеше...дилемата ме попречи...сеуште слабоста од изговарање на моќни зборови е во мене...неможам,срцево сеуште крвари и неможам да го изговорам зборот..ти простувам,бесот што во мене клоцоти сеуште е моќен за да побарам,простими...можеби тој збор беше најцврстиот мост кој стоеше пред нас,а ние го срушивме...сега по различни патишта заминавме,различни миризби на багремите мирисаме..доцна е сега нови погледи,доцна е сега за да посакуваме нови мигови заеднички..сега кога знам дека не постојам во твојот свет,залудно е да помислувам дека останало некое жарче од пламенот во твоето срце..живееш во мене..но со секој поминат ден,не посакувам да живееш и понатаму во моето срце,секоја твоја далечна насмевка е причина да посакувам да исчезнеш од распарченото срце...и самото гледање на ликот твој ми прави болка неподнослива...не ме боли фактот дека сега си во преградки на друг,знам ги промени неколкумина за кратко време...тоа било во твојата природа...ме боли сознанието дека имаше храброст да станеш така вешт трговец со љубовта,а немаше храброст на денот кога го пречекорува прагот на тоа што го нарековме заеднички дом,да застанеш да ме погледнеш во очите и со високо дигната глава да ми кажеш збогум...ме боли некажаното збогум...додека птиците кои тоа утро се собраа во големо јато

насекаде околу куќата ме испраќаа,ти во преградките на другиот сонуваше некој твој величенствен сон...нашите ангели,сокриени позади завесите кои ти им ги постави пред очите ме испраќаа со скриени солзи...

Од кругот ги подавав рацете кон жената која стоеше пред мене да ме научи како да го кажам тој збор...ти простувам...ехото на сите болки сеуште беа моќни...нивниот викот го заглушуваше изговарањето ...сеуште парчињата од срцето беа расфрлани...требаше време да го собирам повторно во едно за да ја има силата...ги подавав рацете на раскрсницата...

09.07.2011

Повратната карта за враќање во минатотот е потрошена,сега останува вртоглаво да се вивнам некаде напред во иднината..прочитав...ако сакаш да изградиш нешто ново,сруши ги сите мостови позади тебе,и не оставај можност за повлекување...можеби тоа е единствената патека која судбината ми ја остава...пребирам по мислите,или само треба сурово и немилосрдно да ги пресечам сите врски...

10.07.2011

Смело се пробиваше утринскиот зрак низ завесите...топлината со која ме облеа ме натера да ги отворам очите...оставив,таа топлина да се разлее насекаде по мене...навистина се заблагодарив на за таа Боженственост и ова прекрасно утро...

Некаде околу 10 часот пораката што дојде беше подарокот од небото...Милена се јави..

Бакнежот што ми го подари е со вкус на сон,соленоста на твоите усни со допирот на моите станува најубавата небесна медовина,помешана со нектарот на вечноста..додека те држам за дланките галевите пеат некоја заносна симфонија..сите мои копнежи,сите мои надежи сега се пред тебе..нахраниме со силата која извира во длабочините на твоето срце..прегрниме со светлината на твојата душа каде трепери бескрајната топлина...ја чувствувам твојата покривка која полека паѓа врз мене,некаде на рабовите е опшиена со зелен прав..прегниме,и со преграката да тргнеме према изворот каде животот низ весел клокот се раѓа..знам,и знаеш дека тие патеки кон изворот се исполнети со мирисот на темјан и лавор...

Ти ги подарувам јас,моите бакнежи не како договор за сигурна иднина,туку како завет кој само смртта ќе го избрише...не чекај да ти подарам ружа црвена,посадиго твоето семе во моето срце,и во таа трепелива градина,секое утро со најубава насмевка бери ги најцрвените и најмиризливите ружи...кажими,ако некогаш,кога повторно планините ќе не разделат.ти дојдам во сонот носеќи го мирисот на свежо утро,и на усните твои го залепам моето добро утро,кажими,кажими што ќе кажеш тогаш ...

Сега знаев дека вреди навистина да започнам да ги рушам мостовите позади себеси...ги имаше многу,но иднината која е пред мене е таа која го бара тоа...

13.07.2011

Напорот воопшто не го чувствував додека се искачував по кривата и стрмна патека која ме водеше до крајнаата дестинација...Бела Чешма...уште како дете го сакав ова место,со својата место положба ја даваше планинската сигурност,длабокозавлечено во пазувите на селечка планина,веднаш под самите врвови,во природна длабнатинка,беше сместена чешмата од која бликаше чиста и ладна вода..кога ќе ги насладев усните од оваа вода,се вртев према градот,потребно беше само едно мало движење на раката за да го почувствувам на дланката...конечно веќе чекорите можеа да се одморат...шумолот на леските ја пееше најубавата песна небаре е ода небесна...тука навистина на ова место се чувствував како небесен скитник кој

наслушнува од вечноста и ги открива тајните на древните народи....на пиедесталот од ова доживување ја отворив паралелната галаксија и се слеав во тоа постоење,Чуварите на времето стоеа храбро гордо и достоинствено пред темните коридори на минатото,некои ходници рекоа со својот молк,знаев по нивните погледи сега се затворени..подобро е за тебе повеќе да не ги отвараш тие врати...прегрнат во светлината ги оживував некои спомени кои во себе имаа неисполнети копнежи,возбудата од тоа патување растеше,се соединував во просторот навлегуваќи длабоко во душата ..мирисот на лавор го полнеше срцето со сила која досега не сум ја спознал...го палеше оганот на сите неродени страсти и го тераше телото да трепери немирно...ова беше зората на новото будење..сега ја читав поезијата на древните,и во тоа заносно читање го видов ликот на вистинската љубов,вистинскиот блескав и боженствен...тоа беше момент на вистинска среќа..не бев во сон,тоа го знев сигурно..се беше вистинско..го доживував со мое срце..некаде во тие океани на желби се појави ликот на Милена..небото светна со златна боја додека на песокта каде деновите беа складно распоредени во ситни зрнца се правеа стапалки со жигови од мигови најубави..стоевме и двајцата на работ од галаксијата слушајќи ја музиката на небесните свери..складната геометрија што прецизните умови ја нацртале беше вткаена во сите облици на постоењето,во призмата на нашето сеќавање се вдлабнуваше играта која ние двајцата моравме да ја одиграме на подиумот каде сите преобразби беа собрани..во оваа необична колоритност нашата преобразба беше очигледна..сега бевме совршени архитекти кои токму тука во нашата иднина во која бевме присутни,требаше да ја изградиме галаксијата во која ќе престојуваме..

Ги отворивме очите впивајќи ја секоја капка среќа која росеше насекаде околу нас..се насмевна месечината,запираќи го доаѓањето на стварноста..навистина ја видов таа кристална насмевка на нејзиниот лик,целата завиткана во сјајот на обостраната преградка..со килибарна боја бевме облеани..видов,видов во нејзините очи љубов која се раѓаше вртоглаво..

И шепотев..ги чувствувам твоите усни,и знам дека ова не е само посакувана средба во сверата на розевите сни.. ти ги допирам твоите дланки,и низ твојата седефаста кожа ја чувствував твојата душа како игра од треперот на твоето срце..те сакам тебе,исто онолку колку што се сакам себеси..сега кога си во мене онолку колку што сум јас во тебе ајде да прошетаме по небесните безвременски прерии и на водопадите каде вечноста се капи,да застанеме и ние,под таа роса од капки да се измиеме и сите сторени гревови да ги измиеме..ајде смириги сега сите немирни океани каде вријат моите неисплакани солзи,забрзајго моето срце а јас ќе ти ја отпеам најубавата сонета на снишатата..до вчера бев само безимен поет кој пееше за љубовта,сега сега кога и небото со мене пишува зборовите ќе ги претворам во најубавата тишината каде тоновите на струните ќе се раѓаат деноноќно..

Не е за верување,но во безвременската зона бевме присутни и јас и милена...сега кога и јас и таа знаевме како е да се движивем во тие простори каде душите го прават својот светлосен допир,се

стретнавме.....таа го прелета високиот пирин,јас ги совладав стрмните патеки на селечка планина и тука под тој врв каде многу тајни беа свиени се стретнавме....

14.07.2011

Некои навики тешко се забораваат...исто како дете кога бев,стоев нален на прозорот и со некој скриен занес гледав во небесното пространство...можеби само ми се причини,но млада и блескава звезда се спушташе низ бескрајот правејќи патека на сонот кој весело јаваше на криљата од полноќното ветре,јас наивно онака детски и подарив една насмевка...и уште една...некогаш кога ќе се сети на враќање да и подарам уште неколку насмевки...уште толку ми останаа вечерва...заа повторно да ја видам патеката на некој мој недосонуван сон...

15.07.2011

Ако само еднаш си допрел звезда,си ја прегрнал одеднаш целата вселена...беше мисла која ми дојде додека со мислите прелетував преку сите високи планински врвови,мислејќи повторно на Милена...неможев сеуште во целост да ја дефинирам таа состојба во која работеше мојот ум...мислите летаа,но бездната која стоеше позади мене небаре е магнет ме влечеше...навистина,сега веќе го знаев нејзиниот одврате здив,и знаев дека треба да очекувам илјада и една подмолна работа каде ќе бидам принуден да се борам со нејзината суровост...но мислите кои ме правеа среќни,беа мислите за Милена...

Навистина, во одредени моменти мислам дека мојата душа се умори од чекање на нејзините ронки од љубов кој ги сееше великодушно,додека јас ги градев најубавите светови,таа сурово ги рушеше,а потоа небаре е највеличествениот благородник за купиштата пепел што ги сторила бараше воодушевување...знам,како одминуваше времето во тој нејзин свет,веќе престанав да ја очекувам љубовта од неа...се она што моето срце создаваше веќе започнав да го подарувам само на моите два Ангели...бесцелно беше да се гради блескава кула на лизгава санта мраз...неможеше,а ете проба да ми забрани да ги сонувам моите сонови...

Ех,кога сега би ја видел,би ја прашал искрено да ми одговори...дали празнуваш сега кога ја слушаш најтажната симфонија што ја свират моите солзи,зарем стана страсен колекционер на тажни арии,кои ги ставаш некаде во твоите ладни одаи на твоето срце...

Некои,некои кои малку ме познаваа,мислеле дека сум станал камен човек,а ете нејзините постојани утрински кукања го оплодуваа мракот околу мене,кога во моите очи наутро ќе се родеше сонцето,тогаш,ете тогаш наместо утринската насмевка ја добивав секојдневната листа на

незините умислени болести, умираше, умираше наутро секое штотуку родено сонце..можеби и затоа најдобро го опишував мракот...догорував во секојдневието како свеќа жолта..неги гледав веќе хоризонтите во нејзините очи, ја гледав само нејзината подивена животинска страс, и глад за пари, пари пари и ништо повеќе...

Мислеше дека ветерот може да го врзи, да го натера да дува постојано само околу неа..мислеше...и дека моќта на маѓијата е толку голема да може љубовта со катанци да се заклучи...проба...навистина...но сега знае дека вечноста неможе да ја натера да трепери вечно по диктатот на желбите себични..

Времето одминуваше, а мојата сонлива игра повторно ја повторував сега во самото предвечерје..едвај видлива со голо око во мене, тука крај мојот допир живееше копнежот, тој копнеж што го носев со години залепен на градите, и многуте изминати разочарувања и падови, и постојаното газење не го умртви до крај...промаршувањата се редее во секојдневието..идеите кои ги создавав умираа, но ете таа трпеливо ги собирала, а потоа со тие идеи стана величенствена..од сите распукани мои сонувања, таа успеа да состави некој нејзин крпен живот, од сите уништени мигови, таа успеа да создаде некои свои сиви денови кои секојдневно ги бои со разни бои, само и

само да не се види бледилото на нејзината душа..а во тоа бледило е вистинското постоење..таа е сама, потполно сам на овој свет, опкружена со илузија од личности...ја одаваат нервозните артикулации, и нападното смеење...

Барем сега ги чувствува овде во моето самотно предвечерје своите скитања, не мрдам со нозете но се движам по световите, повторно пробувам да заминав применувајќи ја техниката на будно сонување..незнам дали со тоа ја држам судбината на мојата дланка, но го чувствував небото веднаш до мојот образ, и облаците се тука..ги милувам на перницата..да му раскажувам на некој како изгледа белината само зачудено ќе ме гледа..а и сеедно ми е што ќе речат некои кои затворени во своите зачадени светови живеат..скитањето отсекогаш ми било залепено на мојата кожа. во светот каде само душата патува созлите се непотребни, тагата е најубавата отскачна даска да се дојде во тој колоритен појас на бескрајни чувства што ја лечат секоја рана..ова е светот каде усните го допираат влажните облаци, тогаш го имаш чувството дека плачиш, дека солзите се сливаат низ образите, соленоста тоа го прави..тогаш осознаваш дека сите падови се најдобрите скалила за искачување а не за пропаѓање..не се гадам од плачот на мојата душа, да, токму плачот ја разигрува, ја намалува тагата, ја уништува апатијата...

Ете, до пред некое време, се прашував, зошто навистина небото е толку високо, и недостижно..зарем немам право и јас да го допрам...но, но среќата била таа која го носела небото на дланката..

Знам ,тоа беше копнежот за кој сонував,можеби беше тешко,да го опишам,или воопшто не го опишав,но барем повторно направив еден романтичен сплет на зборовите и граматички си поиграв со редоследот кој го помешав...

..... мелодијата на животот што ја слушам сега некаде пред да отчука полноќ ме теши дека не е се изгубено,или ништо не е започнато...

16.07.2011

Евеме..тука во истата соба од вчера,со широко отворени очи во ова утро,утро кога пребирам со мислите во кој дел да одам...да тагувам веќе за мртвите спомени,полека но сигурно знам дека е бесцелно и безвредно...да посакам,денес денес да не бидам барем заборавен...можеби сум премногу тврдоглав,ете таков сум кога во очите ќе се заглави некоја ѕвезда,веднаш таа ѕвезда ја именувам,вербата во новото утре..сеуште ме има,знам дека некој посакуваат и понатаму ќе посакуваат да ме нема...но мојата душа ме разувери,рече некако низ шепотот...бев во илјада и едно парче,сега полека повторно ќе го составувам мозаикот на твојот живот...само сега некако шепотефе интересно,научисе да сакаш вистински...или не,рече некако оставиго тоа на мене...сега јас ќе те водам по тој пат,да не бидеш повторно прелан од бесчувствителна жена..само сега ти...повторувааше..научисе брзо да ги исфрлиш сите оние личности кои не ти требаат во животот,направиго тоа исто како и да не постоеле...не сум злопамтило..но зам на тие кои ликовите лицемерни ги криеле од мене,ќе им наплатам со мојата насмевка искрена...но ете премногу се

занесов со моите мисли,ме врати во стварноста мирисот на кафето...знам дека не сварив јас утрово,доаѓаше од долниот спрат...повикот на кафе беше повод да се симнам...

-немам што да ти подарам освен моето добро утро,едно кафе и чашка ракија...сега првпат после толку години го видов мојот татко да се насмее...знаеш,денес ти е роденден....повели седни...

А и подобар подарок неможев денес навистина да добијам...кога денот започнува со искрена насмевка е најбесценетиот подарок...едноставно морав да му возвратам со искрена прегратка...

-ти благодарам Тато.....повеќе и не ми е потребно....

-знаеш---малку загриженост видов во неговите очи..ова што се случи...

-остави нека заврши денот како што започнал...убаво...има денови ќе разговараме...

-ти си знаеш,голем си...прави како што ти зборува срцето...

Излегов,излегов,бесцелноста која до вчера беше убиствена,денес да ја претворам во нешто што и утре ќе биде моја стварност...

Можеби тоа што Бесконечноста никогаш несакаше да го каже,или да биде запишано,го кажувам сега јас...за моето вистинско постоење,и мојата патека до смрта...па ја започнав таа патека многу одамна да ја градам и одам...и јас и сите околу мене..незнам чие тоа заслуга,дали моја или на околностите во кој се најдов,но сега имам чувство дека пренесувам песок со голи раце преку пустината во кој дуваат најсилните оркани...некаде прочитав дека победата над смрта е кога ЉУбовта ќе те допри,а ти ја ја примиш и ја оплодиш на сто и еден начин...ако е тоа вистина,дали ја оплодував,или ова претходното беше само проба,за да знам сега како вистински да ја пречекам ...привидниот очај кој ме надвладува,е мојето невидливо писмо на душата кога се припрема за гласно зборување во тишината..етеја,веќе е спремна да проговори..но денес и таа е малку мистериозна,па само запиша една убава мисла на небото..препреките постојат само во делот каде што нашата имагинација работи...не ги знам сите одговори на прашањата,но барем не ја игнорирам вистината и постоењето над истата...сега токму сега ,не не,и вчера и завчера...додека одев,и додека одам по плочникот,сега знам дека не сум веќе во кафезот во кој ме оковаа,сега ја имам мојата,посакуваната,сонуваната,слобода...сега токму тука,знам ќе се родат најубавите бајки,ќе се раскажат најубавите приказни..да,знам дека е така...јас го видов светот во нејзините очи,малку на почетокот бев исплашен,но барем сега знам дека тоа беше најголемата илузија што ја создаваше...не се исплашив од таа илузија,живеев во тој нестварен ,ирационален свет..живеев сакајќи барем малку да внесам стварност..ете не успеав...не е тоа мојот пораз,не е и победат,повеќе би рекол учев лекција животна на суров начин од сурова учителка...

Одев со високо крената глава и со мислите фатив еден облак,во тој миг исчезна мракот...повторно ги убивав тие темни завеси,и колку посуров сега јас бев со мракот,толку повеќе гледав познати ликови околу себе..забележав,дека повеќемина,паметеле кога сум роден...повеќе на минување со

искрен стисок на раката ми честитаа,посакувајќими,уште многу години да се среќаваме...со вдахнувачка сила во мене,ги распакував сите облаци одејќи со сигурни чекори,и подавајќи рака на сончевиот зрак што доаѓаше смело некаде од врвовите на Селечка планина..со малку романтичарски знаес одев и шепотев..сладки мои зборови,распарајтего моето срце,нека најсладката и најубавата болка предизвикајтеја...ми недостасувате,вистински...сега само вам и на моите соништа им верувам..

Ех..ова беа моите најубави бои со кој сликав низ душата во безвременскиот простор..го сликав најубавиот лик што го видов двапати...потони во моето најдлабоко дно,каде зелените смарагди светат заслепувачки,затвориго таму времето,закопчајги временските врати,и смириго чедниот крик на овој скитник,кој те бара насекаде..од една обична бесмисленост во која сум пресликан,претвориме во твоја тишина со небо и земја,со вода над која пламенот си игра немирно..ќе ја слушаме најубавата животна музика во сите секојдневни постоења,ќе се губиме со сите тајни кои ќе ги откриеме,ќе се покриваме со лубезната понизност,ќе се будиме во сите неродени посакувања..јасссс...моја судбино,што беше сурова и немилосрдна,сега покорно се поклонувам пред тебе,даваќи ти го животот неживеан..

чекорам со теоријата дека еднаш и јас ќе ја дочекам зората со својата пурпурност да ме облее...сега теоријата е една сива зона на скитање,но сепак надежта е таа која носи кон сите зелени полиња каде чекорите газат сигурно на земјата...

навистина е фасцинантно сознаието,да знаеш дека си газел и во минатите векови..изгледа смешно,малку будалесто,но ете,така е...мислам дека ги отплатив гревовите..тука е сега празнината,олеснувањето,и малку еуфоријата од леснотијата...сонувал,сакав,со урагани и во душата и во секоја ново утро се борев..газев,кога со насмевки,кога со очајни крикови..ги засидуваа сите рани со бигорни блокови,и некој чуден скаменет дворец изградил,таму,добар дел од мојата наследена тага,од сите минати векови,и сите новороденчиња,кои беа само црни копилиња на тагата ги сместувал...се губев во некои измислени светови,со јадот се јадев,од црна уста клетви слушал,не ме втасаа сите...не сум среќен за мене,среќен сум за сите иднини кои ме чекаат...

дали овој плочник нема крај со својата инспиративност,или моите мисле се бескрајни,штом вака доаѓаат врзани една на друга...

некоја и за мене чудна песна започна да ми одзвонува во ушите...малку познат ми беше јазикот,но не... небеше баш овој што го зборувам,немав време да се запрашам од каде ли го познавам јазикот,кога зборовите што ги слушам сега ме прават малку да се чувствувам замислен...

не се плашам од тоа што не го разбирам,се плашам од тоа што го знам

без грам светлина сега одам,но темнината веќе ме одмина

ликот на каменот ми го врежаат,каменот се стопи

незнам дали некогаш си се родила,зелената магла те избриша

ќе молчам и денес и утре и задутре,висините да ме слушнат

буица од зборови ќе истурам на земјата,нека црвјето ги изедат

одмолчувам за љубовта да слушне

продорниот глас на телефонот ја прекина оваа игра со зборовите...се јавив без да видам кој ме бара

-дојдов да го видиш цветот кој му пркоси на времето....ги кажа овие зборови низ својата тивка и слатка насмевка што ја почувствував и низ етерот..

-милена...малку зачудено прашав...

-дојдов да ти ги донесам сите дождови кој ќе ја измијата темнината околу тебе...

-милена...повторував на апаратот во раката...од каде знаеше дека.....

-дојдов да ги допрам рацете кој ќе напишат уште илјада и еден стих на небото...

Погледнав во небото сакајќи така да ја искажам својата благодарност,но нејзината упорност денес не познаваше граници..

-негледај во небото,подобро погледни позади себе...

Се завртив позади...навистина,навистина позади мене на плочникот стоеше Милена...насмеана со поглед кој ги носеше сите ѕвезди на небото...стоеше,гледајќи како моето изненадување се топи,претворајќи се во радост..потребен беше само миг,еден мал миг да се најдам во нејзина близина...повторно на само мало растојание од моите усни беа нејзините...овој миг додека одмолчував побарав малку нежност за своите прсти во нејзината коса,не се бунеше,со својата продорност ме гледаше,чекајќи ја својата награда....додека и го подарував својот бакнеж се чувствува како икар,но икар кој не се плаши од сонцето...врелината на тие усни ми го даваше потикот да не се дела од тие усни....некои зачудено не гледаа...сеедно ми беше...од врелината на тој миг,пукаа сите окопи околу мојата душа...бигоросаната тврдина што ја градеа околу мене,полека се распаѓаше,додека крвта зовриваше,некаде во некој скриен дел од мене со крик умираше сеќавањето за сите болни спомени...

-добро е..ги одвои усните...не е твојата душа повеќе мамурна...

-ех...изустув...тука повторно ги засакав возовите кои пиштат со висок тон,но ги замразив сликарите кои платното го бојат со мрачни бои...

-малку си расеан...биди милостив,и направиме барем дене си утре и задутре среќна...

-само Бог е милостив према луѓето, додека ние еден према друг повеќето сме сурови ѕверови кои се раскинуваме..

-тогаш...тогаш барем биди суров, толку суров што моите лелеци ќе те излекуваат...

-не ги сакам ни лелеците, тие еха на скршеното срце....

-ако љубезноста е твоја особина, барем нахрани го моето гладно тело...

-знам добар ресторан, за почеток, за крајот ќе ти кажам кога во зората ќе ги затвориш тие два прекрасни прозори на моето рамо...

-бргу ти се враќа самодеовербата....

-не, само ја крадам силата од Марковите Стени, во нив е сета сила на нашите предци...

Времето започна некако забрзано да не одминува, ние само стоевме во тој волшебен круг на постоење, храната ја задоволи гладда, но гладната душа сеуште чекаше...седевме еден до друг на летната тераса...се навали на моето рамо, вперуваќи го погледот некаде во височините..

-милена...

-молам.

-дали навистина знаеш зошто се толку високи маркови стени...

-незнам....но би сакал да знам, и тоа слушнато од твоите усни...навистина знаеш да раскажуваш убаво...

-постои една стара легенда која зборува за овие стени..тие во создавањето на светот биле мали, толку мали, што ридот човек можел да го прескокни со трчање...застанав да ја погледнам дали ме слуша...со погледот ми кажа, продолжи те следам...но како се раѓале генерации нови тука во котлинава, тие, своите бигори кои ги лепеле на душата, ноќе на полна месечина оделе крај стените од сите страни, и без да ги види некој друг, ги корнеле низ неми крикови и ги лепеле на стените, некои биле црни бигори, некои, лилави, некои зелени, некои биле безбојни, како што се раѓале генерациите тука под овие карпи, така карпите растеле и се вишнееле се до небеса...

-каде, на кое место се твоите бигори...ме праша сериозно..

-тоа место ќе го дознаат само моите поколенија, криковите на мојата ранета душа ќе ги однесе...

-тогаш барем кажими како ги создаде тие бигори..

-интересна е теротијата која самиот си ја поставив....

-а таа гласи..

-одев до крајот на времето,барајќи ја смислата на постоењето на човекот,но кога стигнав,го пронајдов најголемото разочарување...само парчиња од расфрлани души,кои молеа за миг внимание...тргнав повторно кон мојот почеток,но залутав во бесцелноста каде со години чмаев

И во таа бесцелност ја дознав сета демагогија на уплашените лица со кој бев опкружен, веруваа во некои сопствени сили и со тие сили одеа слепо кон лажни идоли..

-можеби,само лажната слобода која ти ја давале,ти ги одземала твоите мисли,и така ја хранеле својата темнина..

-навистина е така...Лагата е човечка,Вистината е Божја...многупати ние смртниците низ лагата сакаме да ја привлечеме вистината,надевајќи се така дека помалку ќе не боли...а кој ли ќе не разбере..полесно ни е да побегнеме и да се сокриеме повторно во нова лага,отколку да застанеме пред небесата...демагогијата не убива,чувствата не залажуваат..додека омразата помпезно ни го носи клучот на сопствениот кафез...

-какви беа тие зборови што ги кажуваше на плочникот,и на кој јазик ги изговараше..

-нема да ти се допадне одговорот,знам...

-но сепак заслужувам да го слушнам,зарем не...

-па....јазикот... и јас не сум сигурен дали е тој што мислам,но биди сигурна дека е мртов со векови...а зборовите...малку ја погледнав во очите...зборовите не ми значеа ништо,бидејќи беа завиткани во маглата на сомнежот..така само се привлекуваше некоја и за мене малку позната патека низ густот мрак..мислејќи така дека некаде во тој мрак ќе се спојат доброто и злото,и во тој спој ќе се роди нешто што и прастарите Богови ќе го сакаат..нешто што течело низ моите вени..моите сега замрзнати вени..нешто што моите осушени солзи гледале само прав и пепел..зборови кои раскажуваа за моето семе,за моето создавање кога семето го создавало моето раѓање во овоа време ...незнам,малку и претчувствувам,дека моето отсуство од нив,е сокриено во некоја тивка тишина...подобро е малку да замолчам,и нека моето молчење ги спржи сите некажани зборови...

-кажи нешто весело,те молам.....

-ти реков дека нема да ти се допадне...

-ме посакуваш ли сега...

-да....премногу...

-да небеше ти,и моите далечини ќе беа само некои матни изгубени погледи,моите надежи ќе беа само залудни летови на ранета птица во празно небо....дојди...

Не ја крадевме љубовта,но звукот на стената што пукаше некаде на грамадите ни кажа дека под кожата наша веќе вриеја сите сокриени страсти.. заборавените мигови на лудата игра кога телата танцуваат веќе оживуваше,ги гризев нејзините усни,да во следниот мигвисоко издигнуваќи се до височините каде смртта ја немаше моќта да дојди,патував длабоко во неа како запалена бакља,а таа во занесот ги спушташе своите трепавици,правеќи слаба сенка на занес на нејзиниот лик,..се предавав на таа река која ме носеше во светот што секој маж би го посакал..додека свездите над нас,самовилската музика ја слушаа,кристалните капки веќе започнаа да ги хранат нашите души со бесконечната амброзија,небаре се срни кои долго чекале на изворот каде светлината се раѓа...

Се отварав,и и шепотев за роморот на моите чувства...милувај ме нежно,толку нежно,исто како што времето ги милува сите наши неродени денови...прегрниме со бескрајниот трепер на твоето срце и дозволими,бидејќи и јас ќе му дозволам на моето срце да се стретнат во просторот каде новите свезди се раѓаат..повторно си на мојата дланка,Мила моја,а јас веќе ги чувствував нежните перја на твоите невидливи криља ...знам дека во оваа земска ноќ за нас не постои гревот...патував низ нејзините скриени светови,гледајќи ја сета колоритност што трпеливо ги боела...додека со ритамот на телото ја одредуваше патеката на нашето движење,веќе небесните искри започнаа да прскаат насекаде носејќи не до вратата на рајот,рајот во кој двете тела незнаеа ни за постоењето на свеста,ни пак имаше забрана за првиот грев,бевме само една недохватна димензија на енергија што плови..

Прошепоти...тивко...

-посведочиго твоето постоење во мене,и дозволи Боженствената симфонија на најтивките шумови да свири девет месеци...посведочи во еден свет во кој ќе постоиш исто толку колку што ќе бидам и јас....

Влегував во временската димензија од каде што немаше враќање назад...и сега знам дека таа временска димензија утре ќе биде мој од,мој говор,моја насмевка...или една чудесна телесна структура од самостојни ќелии собрани во едно свесна единка...

Авантурата наречена живот,започна да се создава.

17.06.2011

Сите мисловни дијалози денес ќе ги сокријам во постоењето...

18.06.2011

Зрнцата на песочниот часовник паѓаат со ист ритам исто како вчера...

20.07.2011

Милион прашања со милион одговори денес се родија,се прекрстија на некои чудни крстопати,и секогаш на почетокот на секое прашање одеше што ако,додека одговорот следуваше неочелувано брзо..

Што ако светот на нашето постоење е само еден незавршен Божји сон,тогаш зошто секогаш сонувачите не се разбрани и сватени,што ако сонувачите се само неговото продолжено постоење.....сонувачите го знаат одговорот...животот е најкратката приказна која Бесконечноста ја раскажува во само еден здив,кој нам приказната е мерена со години,на Бесконечноста е краток,само еден миг...што ако ние немаме почеток,немаме минато...кругот во кој се вртиме постојано е вчерашниот крај и почеток...што ако времето е само судија кој пресудува кога ќе ја најдеме вистината...бесцелноста е само казна на тоа погрешно барање...

26.07.2011

Ја запалив ете вечерва црвената свеќа,на пламенот нејзин низ сите спомени што ќе ми се родат ,да ги изгорам,да прегорат,да се стопат,да заминат таму каде што најголемиот заборав ќе ги прекрие со најдебелиот прав...

Ќе заличи на моменти на некој патетичен монолог кој го кажувал некој осаменик кој клечел пред некоја икона...

Ја гаснам којзнае која по ред цигара во преполниот пепелник слушајќи ја во позадината песната на Тоше...солзи прават златен прстен...и те молам,пуштите барем вечерва пуштите да зборувам со мојата тишина..таа никогаш не лаже,толку е мила и нежна што не ти ја посакувам да те милува...

Ако некогаш наминеш во овој мал град,со ете некој твој познаник или твоја нова љубов..сетисе дека твојата најслатка лага со вкус на неверство ме донесе тука,токму тука да го пијам коктелот од сите изгубени надежи,и ги отвори сите темни понори на некоја димензија која ни јас не ја познавав,но ја видов,каде ја играв најлудата игра со сите сонувани сни,не сум злобник по природа,ни пак навистина сакам и тебе судбината да ти ја покаже таа димензија..но таму сите зборови се недоречени,таму,таму сета љубов е болна фраза,од која во грч се и дамарите на телото...ете таму во таа димензија се бори вистинската љубов со копнежот лажен кој го краде времето ...мислеше дека сум само еден тажен поет кој пишува за црнилата на деноноќијата,но ти,ти и никогаш не ги запали светлата во моите очи за да ги видиш факелите кои ќе те однесеа до сите блескави пространства на бесконечноста...сега знам дека си била една енигма напишана и затворена во шише кое пловело во моето море од чувства...сега знам зошто беа сите тие изгубени и далечни погледи што секое утро ти ги испраќаше од твојот балкон некаде во сосетството...јас така наивно ги отворав прозорите мислеќи дека свежината на секое ново утро ќе те разбуди,а ти си спиела во твојата младешка илузија кој сега и ти знаеш дека никогаш нема да се разбуди...малку е и смешно кога ќе се сетам на твоите зајадливи зборови,дека секогаш спијам во животот,а живеам во сонштата...барем јас имав сон,Голем,поголем и од тебе и од мене...проба навистина да згазиш на него,ете не успеа ни да го доприш...беше далеку од мене,толку далеку што сите сидови што ги крена околу мене не успеаа да го задржат...дојде,дојде тој сон...сега е стварност...ќе го наречам со илјада и еден збор,...но сите тие зборови ќе ги намалам на еден Љубов....нема да ти раскажувам за тоа...но само една реченица ќе напишам...нејзините усни пишуваат со најубавото мастило насекаде по мојата душа...твоите усни се обложени со најтемното и најладното кое само студени бигори лепи по душите на луѓето...

28.07.2011

Понекогаш луѓето од нашето минато започнуваме полека да не ги забележуваме до некој степен на непостоење,на некој чуден начин го изгубиле својот сјај кои го имале во нашите очи,можеби само спомените се тие кои некое бледило му даваат на тие ликови,да на крај како одминува времето потполно исчезнуваат од сите сеќавања,остануваќи само како име..и покрај сето она што до вчера било,ти си ми се на светот...

После 5 месеци повторно ја видов,претходно кога мислите ми шетаа за неа,ете сега знам дека сум се измамувал самиот себеси,дека кога повторно ќе ја видам,дека срцето ќе ми заигра

весело,разиграно,дека некаде во некој дел од мене ќе воскреснат силно спомените и ќе добијам сила да и пријадам,ако не друго да разговараме онака човечки...

Го немав тоа чувство сега,некое мртвило од спомени беа околу мене,само ја гледам од близината,немав ама баш никаква желба ни да разговарам,беше потполно непозната жена пред мене...невелам дека ми е жал з а неа,но некако беше целата отсутна,во некој измислен свет сега живееше,погледот исполнет со скриена тага која ја криеше од сите,видливи беа сите болни траги и на лицето и на телото,...насмевката...ни од далеку привлекувањето на нејзините усни не можеше да се нарече насмевка,повеќе би рекол дека сега имаше рутинско привлекување,извежбано...како по автоматизам да работеше нејзиното тело,на секое доближување на друг човечки субјект нејзините усни с еразвлекуваја..неприродно студенило бликаше од оваа жена...краткото ракување повеќе ме исплаши отколку што ми даде повод за било каква надеж...низ телото ми поминаа вистински рој од морници..сега веќе узнав дека невреда ни во сонот да се борам,или пак да се надевам за ова што стоеше пред мене...ова небеше мојата сопруга која јас ја познавав,со која живеам...сега знаев дека и љубовта и мојата сопруга се мртви,да да мртви во вистинска смисла...ова беше само некое суштество,или сенка од човек кој го имаше само нејзиниот лик...сенка без душа...празнината во телото беше очигледна...тело кое одеше по земјата без своја душа и без своја енергија....сега веќе ми стана јасно зошто толку очигледно сакаше нејзиниот дом да биде полн секогаш и во секој момент со луѓе..потребно и беше голема количина да туѓа енергија,да се храни,да ја потполнува својата празнина во своето тело...колку повеќе растеше тоа тело,толку повеќе празнината беше се поголема...позади нејзиниот празен поглед можеше да се види стравот,преголем страв од самотија..знаеше можеби оваа суштество,дека во самотијаа ќе исчезне брзо,дека гладаа за туѓа енергија ќе ја уништи,па етеја очајно собираше луѓе околу себе...покрај неа како неми стауетки стоеја двете деца...со залепен страв на нивните лица од нејзината смрт...беа премногу исплашени...или подобро кажано вешто налепен страв со дозирани фрази дека можат да ја изгубат во секој момент,цврсто припиени до неа,со широко отворени очи во кој се свил стравот од сопствената иднина без неа...ме гледаа со премногу омраза...неможев едноставно неможев да верував на тоа што го гледав....сега вистински ја сватив моќта на таа сенка...сега навистина сватив дека гласините што ги слушав дека веќе била на обука за манипулација со луѓе се вистина...нејзините ментори премногу добро ја завршиле својата работа..оваа сенка ја довеле до совршенство за работата која ја чекаше...во силниот стисок што го направи со усните,јасно кажа дека патот по кој ќе оди веќе и е трасиран,и дека само навистина смрта ќе ја спречи,сите препреку ќе ги руши без грам човечност во себе...вешто ќе тргува со сите човечки чувства,ќе зема и ќе ги фрла достоинствата на луѓето во највалканата кал без грижа на совест...

Бесцелно беше да се биди во близина на ваква сенка од човек...се лелеавеше во просторот...самозадоволно се насмеа.гласно,сакаќи така и просторот околу себе да го потполни,да каже дека ете беше победник....

Можеби навистина беше победник во сопствената празнина...но сега знам дека уништи во вистинска смисла четири личности....мојата сопруга,за која од денес ќе имам само најубави зборови за неа,бидејќи сепак беше мајка на моите деца,и жената со која делаам премногу среќни денови,недели,месеци и години...ме уништи мене....а најмногу ги уништи децата...им ја унушти иднината тераќи ги да веруваат во една нејзина илузија,во една нејзина празнотија...сенката која го носеше само ликот со своето студенило ги доведуваше другите во една покорност...

Само се завртив и заминав без збор...со единствената надеж дека сепак децата ќе ја имаат моќта и самите ќе го видат тоа нејзино студенило....можеби еден ден.....

Денес страницата минато ја затворив засекогаш,и веќе сигурната иднина морав да ја земам во рацете...

30.07.2011

Солзите се повредни од насмевките....можете да се смеете со било кој,но плачете за тие само што вредат...

01.08.2011

Навистина имале право некои кои рекле дека онај кој верува во судбината не верува во случајност..и онај кој верува во случајност не ја држи својата судбина во рацете....

Требаше да поминам низ понорот на сопствената душа,за навистина да ја земам судбината во своите раце...сега знам дека секое вртење макар и само на еден ден во минатото ќе ги отвори тие бездни...

Но денес не е ден за мисли од кои треба да се оптеретувам...свежиов воздух тука во Крушево освежува и влева голема надеж.

Полека но сигурно исто како што беше наредена калдрмата на тесната крушевска улица наредена во некој редослед редена од мајсторот кој ја редел,така и јас сега додека се искачувам према главното место на целиот вечерашен настан ги средувам мислите...тие што не се важни или пак некорисни веднаш ги бришам,не ги оставам да свијата гнездо,и правејќи го гнездото да започнат повторно и пшовторно да прават хаос...

Ја немаше онаа гужва од луѓе како што имаше во другите години,но сепак и овие кои беа тука наоколу доволно вревеа...добар дел од нивната врева воопшто не допираше до

мене,секојдневните разговори за политика ги игнорирав,интересно...малкумина од нив разговараа за љубовта...а и тие кои разговараа,беа повеќето разочарани...никој ни тука случно како и на другите места,не раскажуваше за убавините на љубовта,за нејзината блескавост,нежност..сите зборуваа колку е сурова и болна...се запрашав тогаш..па каде се на овој свет вистинските вљубени...зарем сите ние и вистински не сме ја спознале не сме ја виделе,штом така болно се сеќаваме на неа...и зарем болката е љубов..не...болката е само желбата имагинацијата наша што се распрснала на илјада и едно парче....додека мислев за љубовта некаде пред мене се појави насмеаното лице на Милена...озарено со сите месечеви зраци,зрачеше ...

-И утрово некаде помеѓу моите солзи го пронајдов мирисот на љубовта...допре до мене гласот кој ми беше познат...

-лоша работа е љубовта,си помислив,те тера постојано д ахалуцинираш...

-Те сакам...гласот до мене прошепоти...

Се завртив на десната страна....стоеше,стоеше насмеана,со најубавата насмевка која само времето може да ја создаде...ова беше навистина најубавиот лек за секоја болка....

-те сакам и јас...само ја надополнив...

Додека сите одеа насекаде околу нас ,ние стоевме и молчевме гледаќи се ...полека започна да ги снемјува,планините,реките,куќите,луѓето....остана само небото свездите и ние...јас и Милена...останавме како неизбежен центар на таа вселена...тука во оваа наша вселена не ни беа потребни зборови...зборувааше свеста и подсвеста заедно...секој миг беше еедна нова вистина,во таа вистина го гледав нејзиното срце како чука забрзано,малку и немирно..во тој немир немаше страв,имаше копнеж...

За да го смирам тој копнеж,полека започнав да му шепотам низ некои коридори кои малку ехо носеа...

-бев чувар на времето,го чував твојот недосонуван сон,сакаше да го видиш сонцето во сите неродени утра...звучите на туѓите живото те будеа во некои нивни простори каде и ти скиташе..дозволими и мене и на Кронос жигот на вечноста да го втисними тука...ја допрев на градите нежно....тука во оваа мала вселена повторно,и утре и задутре,и се така до крајот кој ќе биде повторно некој друг почеток...

Ги кажа зборовите гласно, толку гласно што некои и застапаа да не гледаат во нашата занесеност..

-ми го врати, небото, сонцето, животот, ми ја врати полната месечина во моите очи...сега знам дека имаш храброст, однесиме на реката каде тече среќата, таму на таа река судбината ќе ни го даде својот благослов....

Силно ја стиснав за раката и тргнавме према црквата, гужвата тука беше преголема...јас знаев дека понекогаш не е потребно да се влезе во тој храм на Божественоста за да се искаже својата благодарност, понекогаш доволно е да се застане и пред тие величествени врати, та зборовите да отидат во небеса...

Ја гледав куполата, енергијата која во некој редослед влегуваше и излегуваше, го правеше кругот да биде исполнет со таква колоритност што знам дека ние смртниците немаме такви бои со кои би можеле да ја насликаме сета таа убавина...но моќта на љубовта е огромна и на сите отворени срца им ја дава таа колоритност да ја почувствуваат...немата молитва патуваше кон бескрајот...колку повеќе патуваа зборовите кон тие пространства, толку посилно и ја стегав раката, не се плашев дека ќе ја изгубам, туку само и ја потврдував мојата решителност да одам и на крајот со неа и за неа...

-милена...

-молчи барем во вакви мигови...тивко ме прекори...

-осаменоста отсекогаш ги крадела моите најубави мигови..и во секој миг што се оплодуваше го исмејуваше мојот секојдневен успех што го правев надвор од неа...

-ако не научи ништо од твоето минато, тогаш судбината ќе те принуди да го повториш уште еднаш...искуството навистина е голем учител во животот, ете ти плати превисока цена...сега пред тебе е најголемата битка што ќе мора да ја добиеш...

-која..прашав малку зачудено...мислев дека тивко шепотиме, но неколку постари жени не погледнаа под око за нивното скратување на Божјата милост што ја добиваа тогаш...

-прво да научиш, а потоа навистина искрено да простиш... ете тоа е најголемата победа што ќе ја добиеш..треба да знаеш дека грешникот никогаш не простува, туку живее со гревот мислејќи дека е во право...

-колку е лесно да се каже...но малку е потешко да се направи...

-зошто..

-па ете кога човекот би можел да измисли машина за уништување на спомените,тогаш,ехххх тогаш прошката и не би била потребна,бидејќи болката од лагата би исчезнала сама од себе...

Сакав уште нешто да кажам,но нејзиниот прст се испречи на моите усни,немо проговори...бесцелни се сега сите зборови....веќе некаде во длабочините на нејзините очи ја гледав како страста се пали...започна времето повторно да губи од своето значење..

Додека свездите се опиваа од Боженствениот нектар на бескрајот,нивната заносна светлина започна и вечерва тука да паѓа врз Хотелот Монтана...тишината помешана со планинската свежина опиваше небаре е најопојното вино што сме го испиле...

Повторно побегнавме од цврстите пранги на секојдневието,не пишувавме поезија,но сепак нашите души ткаеа една ненапишана и непрочитана поезија која некаде во тој вртлог се раѓаше..додека ги гледав градите како се креваат и спуштаат носејќи ја така топлината на брановите што оркани невидени правеа,знаев дека не сум осаменик осуден на чекање за миг задоволство...полека но сигурно мразот кој беше се нафатил околу моето срце се топеше,ги држеше широко отворени очите,подавајќи ги усните за бакнеж,се втурнавме во барање на уште една вистина во тие коридори што сласт невидена носеа...дланките само го надополнуваа тоа одење од ходник во ходник,пребаруваа во секој дел на телата..и во ова постоење повторно бев пред таа река од која извираше сиот живот..не понесе навистина не понесе Пегаз на своите криља,посакавме во истиот миг,времето да не продолжи да оди,туку овде и секаде наоколу да стои,а ние летајќи на тие криља кои сите убавини што пространствата ни ги подаруваа....низ воздишките се стренуваме и ги гледавме секундите,минутите како ни се насмевнуваат и не поттикнуваат да не престануваме...Љубовта,таа вечна енергија која ете сега не хранеше нас,бдееше над сите облаци кои се собираа ...со невидливата моќ ги растеруваше и ни дозволуваше да продолжиме ...низ погледот се повлече нејзината желба за преградки и шепоти,полека се стивнуваше бурата која треперот на телата го брануваше...знаев дека сака да и пеотам тивко толку тивко што низ шепотот сонот да и го донесам...

Не можам да заспијам тука покрај тебе а да не ти кажам што и понатаму чувствувам,кои мисли ми пролетуваат додека го гледам твоето тело...те сакам и понатаму да бидеш крај мене,да ги ставам моите раце,секогаш,или подобро кажано до вечноста на твоите гради,да го чувствувам твоето тело,,да те прегнувам,и знај,никогаш нема да те пуштам од мојата преградка...сега кога постоиш во моето срце,постоиш како Љубов,за која пишував,но незнаев дека навистина постои,а ете те тебе тука во моето срце..знам дека Бог те испрати да бидеш и сега и понатаму со мене,да оставиш

таква длабока но преубава трага во мене...сигурно знам,знам дека изгледа смешно или малку будалесто,но сега во овој миг и свездите некаде во бескрајот зборуваат за нас и нашата љубов,...затоа мој Ангелу спии,спи на моето рамо,а јас ќе бдеам над твојот сон...додека ти сонуваш јас ќе крадам само мигови од ноќта з аодмор...

02.08.2011

Стоев на работ од градската река гледаќи го нејзиното брзо течение,и во тоа течение се сокриаа сите непоставени и неодговорени прашања,дилеми..ги гледав тие мали и весели капки како играат и ...и остана уште едно прашања...зарем мирнотијава во душава е крајот на сета моја болка,или вие ја имате моќта та од сонот го украдовте сето невидливо мастило што душата го создаваше та што неможам веќе да пишувам во мојот душевен дневник...но сепак ако е така ви Благодарам...барем прстите ќе се одморат.

НЕКАДЕ ПОЗАДИ ПЛАНИНАТА СЕ РАЃАШЕ НОВАТА ПУРПУРНОСТ,И ВО ТАА НОВА ПУРПУРНОСТ СЕ
КРИЕШЕ НОВАТА И ПОСВЕТЛА ИДНИНА,ИДНИНА КАДЕ НЕМА ДА СЕ ОСЗДАВААТ ХУМКИ,ТУКУ
СОЛЗИ РАДОСНИЦИ

ЗНАМ ЌЕ ДОЈДЕ МОЖЕБИ ДЕНОТ КОГА ЌЕ СОБЕРАМ ХРАБРОСТ,И ЌЕ ОТИДАМ НА ТАА СТАРА
ПРАВЛИВА И СКОРО ИЗБРИШАНА И ОД ВРЕМЕТО И ОД ВЕТРИШАТАТА ХУМКА,ВО КОЈА ЗЕМЈАТА
ЛАКОМО ГО ГОЛТНА МИНАТОТО,ХУМКА КОЈА СЕГА НЕМА НИ ИМЕ....И МОЖЕБИ Е ПОДОБРО
ТАКА...БЕЗИМЕНОСТА ДА ЈА ПРЕКРИВА.

Утринска Фатаморгана

МиленаСтана мојата душевна храна и мојата занесеност,мојата секојдневна симболика што ја цртав со цигарата секоја утرو во празниот простор кој се простираше пред мене,напати,навистина силата на вентилаторот ќе пробаше тој краткорочен миг за твоето постоење што ќе го врежав во воздухот од собата да го растуреше.но мојата упорност не му даваше да биде суров победник,ги запознав неговите слаби страни,знаев во кој дел од собата небеше моќен,па затоа кога ќе посакав да те гледам подолго,димот од цигарата го усмерував токму во тој правец на мртвиот простор каде честичките беа мрзеливи,ќе се појавеше така контурата на твојот лик,низ тој белузлав облак кој во себе ја содржеше и отровноста и ќе лебдеше,за мене тоа беше онаа моја вечност,низ тој маглив сив и краткоживотен век уживав небаре сум најголем зависник,сакаќи да ти го продолжам животот понекогаш лакомо и неконтролирано неброеќи ја нивната количинаи вовлекував во себе земјени црнила лепеќи ги на градите се со една цел,да го продолжам твоето постоење.

Напати вистински го мразев тој вентилатор,не како што мразат некои луѓе со многу зло во себе,го мразев зошто ми го земаше мојето миговно задоволство,и сакаќи тогаш да му покажам кој господари со тој мал простор го прекинував неговиот доток на живот,со леснотија го повлекував гајтанот од штекерот запираќи го неговото животно течение,тој небеше тогаш мртов,само хибернираше,или подобро кажани одмараше.

Но ајде веќе да повторам една веќе одживеана стварност,за која сега мислам дека е илузија

Мислам на тебе

Како со твојот сонлив и малку засипнат глас кажуваш доброутро,веќе после рутинското доброутро си загосподарила со тоналитетот на гласовните жици и провлекуваш нежно...дали е готови кафето....ја мразев и тогаш и сега лагата,незборувам,оставам за мене да каже аромата на кафето,се насмевнуваш и во целиот утрински занес ги пиеш тие црно но освежувачки капки.

Мислам на тебе

Кога ќе погледнам како на улица целината е поделена само со мал процеп кој го поврзува еден силен стисок на дланките кои се преплетуваат меѓу себе,додека ја плетат таа чудесна плетенка погледите се стретнуваат и зборуваат таен тешко за друг разбирлив јазик.

Мислам на тебе

Секогаш кога ќе ја отворам вратата на собата,тука во овие сидови не е всаден ниеден твој глас за да ме пречека,но сепак низ ушите ми се провира ехото на гласот кој започнува да ги кажува сите денешни дешавки,многу се безначајни,понекогаш се исти како и во изминатите сто дена,но сепак секогаш и кога безначајните работи ги кажуваш,имаат некое значење.

Мислам на тебе

Гледаќи го мракот како ја згуснува својата густина,и така згуснуваќи ми ја дава можноста побезбедно да се движам,знаеш и ти,не се плашам од мракот,од темнината зошто многупати досега сум бил под нејзината мистична антерија,знам двеста и четириес нејзини ликови,но исто така знам дека има уште милион и двеста четириес ликови,па така одеќи во таа темна густа смеса

во која многумина ја лепат со страв,се движам и гледам како во самиот тој мисловен центар си се сместила на креветот нудејќи ги блудно своите бели бедра,пробувам да одолеам на тоа приказание,но сепак машкоста не е таа која може да стои,полека приоѓам допирајќи ги со рацете,некаде во тебе врие тој скриен извор на страсти,но сакајќи да ја зголемиш возбудата само тивко воздивнуваш,рацете тие непокорени слугу на телото итаат кон градите,ги совладуваат препреките од белата кожа ,и стигнуваат,не брзаат зошто темнината само што започнала да се згуснува,врвовите од прстите го достигнуаат и тие врвот на задоволствата,набрекнатите брадавици кои со секој допир стануваат се потврди,зарем некоја смртник успеал и сонајупорната тврдоглавост да го смири возбудливиот воздух да се задржи во градите под притисок на тие наелектризирани честички кои струјат во телото,не,жешката воздишка те одава дека веќе небесните пространства веќе ти се на дохват,љубоморниот јазик веќе го најавуваше својот мисловен бунт,кажа,ако и јас не пројдам по тие врвови тогаш ќе те онемам,а зошто да бидам нем покрај таа твоја убавина,кога и тој е дел од играта,го оставам да ја доведе екстазата до самата граница на издржливост,нежно ,понежно и од најтивниот срнечки од поминувам чувствувајќи ја секоја минијатурна пора на твојта брадавица,сака јазикот или јас да станеме дел од сета таа скриена божественост што си ја затворила во толку мал простор,но се припива ,брзо и повторно брзо до тоа парче кожа,неумеа веќе навистина не умеам да владее со сите тие сетила,рацете,јазикот,очите,само го храната центарот на сите и мои и твои светови,срцето,јадрото на љубовта,зарем треба само да се остане на овие сетилоа,не го одолжувај посакуваното спојување на целината,преминот на мојот во твојот свет е лесен и брз,не ја гледам но ја чувствував мајката на сите вселени,ја чувствува и пробувам да пријдам,но твојта игра со немирните колкови е без крај,го знаеме и двајцата почетокот,но крајот,крајот кој ли би го знаел.

Мислам на тебе

Повторно мислам со мирисот на утринското кафе

Мислам на тебе

Со мислата го започнувам новиот ден,да новиот ден кој се роди во стварноста.мирисот на свежина која ми го носи утринското ветре некаде од скриените долови на селечка планина,по малку ме потсетува на тебе,на свежо искапено тело,тело кое од себе ги симнало сите ноќни мириси што ги оставило врв тебе моето тело.

Ми трепери ли тоа душава или само гранките на стариот даб играат,но во тој трепер е сместена некаде оваа моја фатаморгана за твоето доаѓање во мојата дневна присутност,и моето повторно влегување во твојот свет.

Зборував честопати бесмислици,а ти се смееше,така слатко,што измислува нови и нови,незнам сега дали се смееше на бесмислиците што ги прави животот со нас,но знам дека насмевката не е

на твојот лик,некои извештачени контури кои ги правата вештите аниматори на цртаните филмови за насмевка ставаш,верувам дека си ја видела во некој лик од тој анимиран свет,лесно се препознава,но бесмислицата на новите настани те принудуваат да ги користиш тие анимираности на себе.

Незнам дали ми е потребна заштита од тебе или од сите наши спомени,но сепак штитот кој треба да го поставував пред срцето знам мора да биде цврст,да ги издржи сите понатамошни удари кои ќе ги прави животот низ безличното секојдневие.

Несовршени Мигови

Кога помислив дека те изгубив,шепотот на небото ме утеши.....одморисе и припремисе за Вечноста,нејзината Бесмртна Душа те чека,така и ти конечно со таа средба ќе ја потврдиш својата Бесмртност во Бесконечноста....сега сум во облик на смртник,и токму тој облик ми ја прави болката голема,но копнежот за таа бесконечна средба на чуден восхитувачки и необјаснив начин секоја вечер во сонот ја лекува таа болка,та кога ќе се разбудам припремен сум повторно за суровите камшикувања на денските мигови,се научив да не плачам...со насмевка ги дочекувам ударите,некои кои не ме познаваат мислат сега дека сум најсреќниот човек,и веќе стануваат љубоморни завидуваќи на мојата насмевка.....воопшто не им замерувам,напротив,кога некој миг ќе направи длабока бразда на моето тело од која што потекува и мал поток на крв,седнувам,и без да ме види некој полека го отворам срцето,пребарувам во сите мали одаи кои ги зидав трпеливо во минатото,и од тие трепеливи сидови ќе откачам некоја слика што сум ја сликал со ликот твој,ја гледам негледаќи колку време изминало,ја гледам се додека очите не се заморат,потоа,внимателно ја враќам на старото место,капките крв што потекле ги нема,знам дека браздата запрела да тече....оваа моја срцева галерија е пребогата со твои потрети во разни димензии.....премногу сум пак јас љубоморен на оваа колекција,ете исто како што Лувр е заљубен во Мона Лиза,па оригиналот го чува во најтајниот трезор.

Сега сме две близини,но во исто време две далечини,далечини без почеток и крај,крugови отворени и никогаш веќе незатворени,со две тишини кои пловат на две различни правци,јас на север,ти на југ,јас на запад ти на исток....веќе недопрени се препознаваме само кога ќе застанеме пред огледалото на душата,на краевите светкаат желбите кажуваќи ни така дека сме живо присутни во тој простор,не разбираме но сепак уживаме.....во нашето несовершенство.

Безумноста на Машките раце

Ми рече дека сум живописен раскажувач кој ткае приказни, било да се историски било да се животни. Јас мислам дека повеќе е бурна романса која таен заговор ја следи на патот по кој одиме додека превезот на сенката од земјата паѓаше, речиси невидлива маглина се створи кога и првиот фенер се запали најавувајќи ја интимната сладост што и таа ноќ ќе се истури.

Некаде во небесните ридови каде облаците се одмараа, на брегот од временските песоци, седеа седумте синови на пламенот, лицата им беа црвени со испишани размислувања, мислите им беа чисти како солзи, но бесот отровен како сок од бунилка, јазикот кога зборуваа камшик трипластен, патиштата низ кои одеа бескрајни, позади нив се влечеа сенки губитници кои само метеж од презреани зборови мрмореа.

Првиот беше син на Бескрајниот оган, некаде каде почетокот на светот се родил, лицето му беше преликано пурпурна зора, очите со златести нишки исполнети, ја видел пламената страст на светот, ете тоа беше тој, од се невидливо се стори видлив, стана виор кога созреваа неговите зборови и во рој што на свездена прашина личеше се истуриа.

-чашата на гневот ја испи, страдание влечеше, сега усогласи го духот потребен си му на светот се до крајот негов..... Ангелот Црн во бездна го фрли како доказ, косата во пламен се стори, лицето ужас се исполни, очите тешки и темни се затворија.... сега си слободен, не плачи повеќе по сенки, тие се слугите наши, на земјата гради, небото создади го, Таткото на светлината замор нема да ти даде. срцето со зраци кои низ топлина минале ќе ти го мие, очите со росна светлина ќе ти ги исполни, и во невоља утеха ќе имаш, и во успех слава ќе видиш.

Желбата заигра во срцето, по желбата се роди страста, страста ја донесе копнежот, копнежот за повторна присутност на телото кое постојано немирот го будеше.

Осознав премногу бргу дека е убава,можеби и затоа копнеам по неа,копнеам по тоа тело,тело кое го красат најубавите усни,не и е потребна шминка,црвенилото на возбудата ги прави деноноќно да бидат посакувани.

-таа навистина е убава..додека ја гледав со искра запалена во моите очи...жива извајана склуптура од месо...беше тука пред мене,во сон завиткана....женско тело,речиси без влакна на себе,бело,со заносни бутови од каде извираше сиот скриен грев,градите и беа две небесни планини на кој врвовите,тие брадавици што нијансата на возбудата секогаш ја кажуваа.мирисот на кожата ме натера мал звук,нешто како скриена воздишка да пуштам,и повторно да лебдам во облакот на слатки страдања.несакајќи да ја разбудам,со погледот изминав по stomакот,не ме попречиа никакви влакна,ни пак скриен поглед на демон цревата не ми ги превртува со грч болен.вртеќи се во вителот на мојот ум одев и одев по тоа тело.не се изморував,но сепак станав за кратко,сакав да ја припремам за будењето.

Донесов сок помешан со малку лимон,сакав во киселката додека течеше низ нејзиното грло да го гледам тој лик како слатко се собира,да потоа брзо со насмевката ќе го вратеше првобитниот изглед,спиеше,низ сонот некаде патуваше,низ кој ли свет е сега,спиеше со желбата додека безумноста на машките раце се кренаа кон таа боженственост.

Прозорецот на хотелската соба

-Сакам постојано да гледам во твоите очи,тоа е волшебното место каде што поетот и неговите соништа се прегрнуваат....така ми кажа нежниот глас синоќа додека ја гледав месечината од отворениот прозорец на хотелската соба,во нејзините ириси ја погледнав гледаќи некои нови хоризонти,некои нови неслучени настани .

Ја впирав со поглед,таа е сега моја стварност, со невина насмевка,загадочна на моменти,го зголемуваше мојот интерес.брзината на мислата ја ловеше и недаваше да ми избега.

-ми подари и сега едно мало парче од твојата душа,го залепи на мене,на мојата утроба,со светлина го благослови,и живот му подари,да живее се до мојата вечност...кратко замолчи...повторно чукнав на вратата од твоето срце,молчиш и чекаш,трпелива сум,ќе чекам исто како тебе....

-Навистина сигурно е само некоја чудна игра на судбината,да се прашувам себеси зошто баш ти во мојот живот.

-Не постои утре,направи навистина да не постои недојденото утре,заприго времето тука на прагот пред собата.

-но никогаш не ме интересирала алхемијата.

-воопшто не е важно дали те интересирала или не,знам добро ја имаш таа моќ,на твоите усни е залепена.

-дојди поблиску,премногу си далеку и воздишкава да промени нешто.

-направи секоја болка да исчезне од мене,избришија од секој дел од моето тело,премногу копнеев за овој миг.

-ќе правам со тебе што сакам.

-не ноќва,туку сега,натерајме да бидам повторно дива,подивена и нескротена,потиснија старата болна болка,направи да биде слатка и незапирлива,повредиме до срцето,нека од болка посака да не престануваш со твојата суровост.

-несакам да те раскопчувам,тоа е премногу префинета операција за оваа ноќ,несакам ни да се извинам кога препреката до твоите гради ќе ја отстранам.

-те молам,не ме гледај со твојот поглед,премногу има пламен ,ќе ги затворам моите очи за да не сторам грев уште еден.

-замолчи, и со молкот направи да те посакувам уште повеќе.

-но јас ја сакам вистината.

-знам,и затоа замолчи,да ги оставиме нашите срца да си ја кажат,само моите усни ќе ги допрам до твоите,а гласникот ќе одлети толку брзо,што нема да знаеш дека сум во твојот крвоток,ќе помислиш дека изминала една деценија откако сум во тебе.

-заробена бев,прво самата во себе,сега сум заробена во твоите прегратки,не ја сакам сега слободата,ја сакам сега твојата присутност,во присутноста се пронаоѓам.

-совршена си кога зборуваш,и во тоа твое совршенство јас се губам.

-нема да ти зборувам за сите анонимни ликови кои продефилираа пред мене во текот на денот,ќе ти кажам само за моите чекања за овој миг што сега изминува со тебе,биди на момент мирен со ноктите да напишам една песна што ја измислив и ќе ти ја посветам тебе ,врз кожата на твојот грб ќе биде врежана,потоа ти знам ќе бидеш малку ранет,ќе те лекувам со моите усни .

-ти пишувај врз мене,јас сум знаеш една ненапишана тажна приказна но и во тагата понекогаш има мигови кои можат да се претворат во радост која не се заборава,еве,сега само опуштисе мракот да го распостелиме врз нашите тела,така подобро ќе ја гледам твојата белина која блика од секоја пора на кожата.

-сега јас навистина не постојам,ако сакаш да бидам твоја вистинска,створиме низ играта на нашите тела,претвориме во Божица која се предала на смртник во постела.ќе ја отплаќам казната секоја ноќ .

-ова е единствен начин да ти кажам нешто.....зборовите ме напуштија,но усните не се предадоа,туку продолжија да зборуваат на јазик таен што и нејзините усни го разбираа.

-пред да дојдиш,од мене го соблеко правливото секојдневие ,во прекрасна и топла купка се припремав,мирисот на лаванда го носам,знам дека тоа е она кое ноздрите твои ги шири.

-нашите сеќавања на секоја ноќ исполнета со страст гледам како орнамент ги вржуваш во твојата меморија,правиш некој волшебен иконостас на кој ќе ја поставиш љубовта да стои,го нарече центарот на нашите светови,или извор каде извира сега галаксијата нова што создава свезди непознати.

-кратко ќе ти објаснам за да разбереш подобро....некои гледаа со потсмев на нас,но погледите ги фокусираа на мене,премногу плитки беа нивните погледи за да ја видат мојата слобода,и да разберат дека во таа бескрајна слобода ти си моето надоплонување,отсекогаш се згрозував од тие умови со ограничени гледања кои заробени во сопствените неслучувања бараа од туѓите животи да ги придвижат,немаа избор зошто несакаа да го направат,секогаш по мојот и твојот изглед ги базираа нивните мислења,не ја гледаа нашата посебност,не ги чувствуваа нашите емоции,незнаеа за нашите желби и можности,незнаеа дека секогаш кога твојата присутност е до мене јас сум припремена за тежината на твоето тело,....ги откри сите точки на моето тело кои реагираат на твојот допир,и направи една димензија во која секогаш можеш да влезеш диво и сурово,со твојот килибарен поглед ја отвараш вратата на таа димензија и без да кажеш добредојде си веќе таму.неповторливиот мирис на твојата зрелост е најобилната храна за мојата младост.живееш сега во мене.

-навистина замолчи и оставиме да дишам со полни гради,твојот опоен мирис што така обилно извира од секоја пора на твојата кожа ја носи онаа ексенција и страс на љубовта,ме тера таа миризба повторно да се будам,некој ме третираше како евнух заробен во ограничено царство,калапите на совршените ноќи ги крадам од твоите очи,и на момент сваќам дека некаде во тие калапи е преликана месечината,и затоа се убави нели.

Се случи

Како некое далечно ехо одекнуваа зборовите на Милена..

-таму во долината на прозирните сенки,владее принцезата Изира,внимавај посебно со неа кога ќе поминуваш покрај нејзиниот дворец,знае,знае таа Принцеза и за времето кога ѕвездите небиле родени,и спиеле завиткани во кожурци од желби..умее таа вешто со своето студенило да продри и секоја топла мисла која носи и млака надеж да ја замрзни.ако те покани ти само еднаш застани пред неа и разговарај со студенило во гласот...но ти невлегувај во нејзините одаи,ходниците се обложени со огледала кои вистината ја искривуваат,секогаш кога ќе застанеш пред нив,тие ќе ти дадат различен одговор,навистина внимавај ...ќе бидеш поканет на Бал каде ќе ги видиш сите видови на маски,тука во таа сала е собрано сето човеково двојство,сето лицемерие....Ако го стретнеш Баронот Барел ти учтиво поклони се и продолжи да се движив,немој да застануваш,зошто под неговата антерија има илјада и една маска,и нивната вешти а е да ти се залепат на ликот..

..сега кога веќе ги направив првите чекори на лизгавата калдрма,некоја невидлива но моќна врата се затвори позади мене,започна да живее светот за кој само читав во некои прастари книги...полека на површина избиваше од мене онаа безнадежност,низ дамарите започна да се судираат двата света кои со себе носеа две контрадикторни енергии...нечиото присуство беше очигледно...ладниот поглед започна да се лепи позади на тилот..кога попродорно ќе погледнеа тие очи тогаш небаре жежок жиг добивав на кожата...не се плашев од мракот,но овој мрак беше нешто друго..зарем така поминуваат овде ноќите,помислив..се расплинуваат и во вените,предаваќи не на заборавот,кој со бистра вода ги пишува имињата на безбојната хартија...и светлината што ја понесов започна да се гаси,моќта на овој мрак беше очигледна,сепак за секој случај оставив во еден дел од мене да свети,нека биде таа светлина водилка во безбројните патеки кои што се отвораат пред мене...ни шумот на ноќните птици што летаат не се слуша..ни сенката која стоеше така припиена до мене не ја гледав...

Ете,и тоа се случи,незнам дали беше очекувано или само одеднаш го напиша тој миг судбината...но се случи...или едноставно требаше...да умре детето во себе,и со умирањето,умираше вкусот на животот...кој знае можеби тоа беше вкусот на смртта,,онаа тивка подмолна која доаѓа ненајавено....сега кога измина и тој миг,сега веќе... се.. немаше никакво значење,виното немаше вкус,слатките не беа слатки,смеата небеше смеа,и не предизвикуваше трепери на телото...сега во тоа мртвило на душата,се беше еднолично....се беше сиво...и во тоа сивило се создаде најубиствената пустина...пустина во која стравот небеше страв,туку само едно чувство кое веќе не предизвикуваше ладен немир,туку апатија.....пустина во која немаше,песок,немаше дини,немаше камења,немаше дрвја,немаше ништо,буквално ништо...само празнина,сива... која со секој понатамошен чекор стануваше црна,толку црна што црнината убиваше и го носеше мртвилото на секој останат жив дел....

Сега кога се случи,сега веќе не се прашувам...сега прашањата само надлетуваат некаде на мозочната хемисфера без да се задржат ни миг.нечекаќи да го добијат одговорот...има навистина ли пострашен миг од мигот кога детето во себе умира...има ли пострашен крик од тој кога душата умира во најстрашната агонија...а телото живее...

Во тоа живеење, ,сега е тука изгледа крајот на рајот,но не е почетокот на пеколот...на некој начин знаев дека не е пеколот,туку проколната долина на сенките,завиткана во својата таинствена зелена магла,тука во оваа долина и месечината греше со кобнички зраци,кои само морници по телото раѓаа.

Беше убистена оваа тишина која се населуваше насекаде околу мене..... не,секогаш извикувал осаменикот кој во тишината го заробиле,не никогаш нема да се предадам,ќе одморам барем седум зори и седум ноќи во оваа тишина,ќе одморам тераќиго срцето да го слушне и најтивкиот рев,та потоа ќе станам со мудроста научена и ќе одам во светлината со високо дигната глава...навистина тишината ги има сите,сите одговори на прашањата што срцето ќе му ги постави...но немој предолго да бидеш во тој имагинарен свет,зошто тогаш тишината ќе го роди молкот а тој е со триста и едно коpile кое ја разјадува душата...

тоа,мислам вчера го мислев,кога сеуште некоја искра пркнуваше во некој дел од тоа парче што денес го нема..

сега навистина и спомените веќе немаат никакво значење во овој проклет простор,каде се е исто,како и претходниот чекор,се е исто кога знаеш дека и идниот чекор е ист....

Можеби до вчера имав навистина сила да викнам...тргни се сенко сакам да живеам,но денес или подобро кажано сега..сега веќе ја немам ни таа сила,ни пак таа желба...

Ете тука веќе ни зборовите немаат никакво значење,немаат навистина...само како некои мисли пролетуваат и заминуваат неоставаќи никаква трага од своето патување ...не е веќе никаков проблем кога другите ќе те разочараат...полека се навикнуваш на тоа...проблем е кога сам во себеси ќе се разочараш...тогаш изговараш самиот на себеси само зборови...празни...безначајни...

Полека се навикнував на сопствените мисли, повеќе ги прифаќав како кошули кои мора да се носат се додека се добри, кога ќе излитат и станат безвредни или пак кога ќе почнат да не обезбреднуваат и прават грди, да ги отфрлам... зарем не.. и со кошулите е така, кога веќе ќе се литосаат ние ете ги фрламе.....

Се раѓаа и умира, во зависност од намената или пак моќта што ја носеа во себе, некои уште како новороденчиња, исчезнуваа, или беа стерилни, или пак беа страшни, па затоа не беа вредни да се хранат...

Интересно, понекогаш некои кои беа надахнувачки, носеа некоја чудна еуфорија, и тогаш, пробував повторно да се родам, во некој друг век, на некое друго место, но откако ќе ги направев првите чекори на тоа место, веднаш гледав дека сум туѓинец, страно тело во една непозната свера на опстојување, па морав да ги напуштам, кога ги напуштав не се вртев да ги видам како плачат... тогаш бев полесен, но повесел, што сум тука на ова место, сам со себеси...

Започнав да гледам околу мене, беше еден недогледен бескрај, почнав во тоа гледање да се чувствував одвоен од љубовта, не ги слушав рајските струни, во душата сега започнав да ја кријам мојата најубава тишина која имаше вкус на ванила, и во овај самрак започна да се открива тајната која молчела со векови запретана, тука на самиот раб од времето каде и свездите трепереа со слаба светлина ги затворив очите само еден миг, кратко, ги затворив за прекрасните прерии на светлината да воскреснат во мене и ми ја дадат силата која сега очигледно ќе ми биде потребна...

Морав едноставно да ја измислам сегашноста за да имам каде барем да преспијам.. беше ова повеќе од потребно, некое претчувство ми кажувааше дека сум на самиот праг од најголемата морална депонија, каде лагата ги оставаше своите највалкани остатоци.. слушнав дека овдека во оваа депонија, луѓето се што ќе им дојдело во нивниот живот го сметале за благослов или пак проклетство... немале веќе трета опција, ни пак предизвик... едноставно се прифаќале и сообразно на тоа живееле...

Пред да ги затворам очите низ мислите пролета некој непознат стих

Ги раширив на сите четири страни моите соништа.... незнаеш ти за тоа... те создадов. насекаде да биде твојата присутност ... чекори полека и тивко... те молам со најтивкиот шепот на мојата душа... одиш по моите соништа...

-Чудно, чудно е се овде..... промрморив за себе....

-доброевечер Ведране.....

-ти.... ти.... ти си вистинска..... не ... не.... те молам немој повторно.....

-зошто не, јас отсекогаш бев крај тебе....

-мислев дека умре во моите мисли,ама сега гледам дека моето срце сеуште не станало мртовечница.....

Полека се доближи до мене,нејзината дланка кога ме допре го почувствував најладниот допир што може да го почувствува еден човек....

-знам дека твојата маска е позади таа насмевка,грациозно сега одиш,но уморниот крик сеуште те следи.....замолчив зошто нејзиното стиденило веќе започна да ги буди најголемите предавници...морниците

-молчиш..повторно молчиш,.....

-тоа веќе ми премина во навика.....

-Но сега си со мене..зошто молчиш....

-и кога би ти кажал знам дека нема да разбереш...

-ајде ќе пробам..

-низ молкот го барам вкусот на рамнодушноста,сакам кога ќе заминеш,на душата да и раскажам за тоа,а потоа таа нека го закачи тој вкус како некој скапоцен брош....

-невозможен си...си станал вистински идиот...

-не сум идиот,само сум многу реален...прости,но живеам во сегашноста...не пребирам веќе по сеќавањата...

-повторно молчиш...

-знаеш и самата дека световите кои живееја меѓу нас сега не постојат,мртви се,а во мртвилото нема жагор...нели

-па...

-бездната е голема помеѓу нас, секој ден воскреснува сеќавањето за твоето неверсто,а тоа е најголемата бездна што никогаш нема да ја преминеме...

-но јас научив што е љубов...

-љубовта не се учи,не е лекција па да ја прочиташ,а потоа добро да ја раскажуваш...

-Ајде ,кога веќе знаеш што е љубов,тогаш кажими..

-неможам да ти кажам...

-зошто..

-љубовта не се раскажува,таа се чувствува,а тија погледнав сега јас во очите...ти сеуште го имаш тој мраз околу срцето,твоите допири се премногу ладни,твоите погледни премногу се вкочанети...нема место никаде ни за грам болка...твојата Гордост е тоа...

-ајде ајде престани веќе еднаш со твојата патетика,и тебе името осамениите волци ти го раскинуваа,а ти од тие далечини ме довикуваше,ги слушав сите твои болни воздишки...беше навистина смешен кога кажа дека твојата душа конечно тргнала на своето конечно почивалиште...а еве те тука повторно..можеби навистина некаде од некои еони ја носиш прастарата мудрост..можеби навистина си потомок на древните,но сепак сеуште си кршлив....

-никогаш,ама никогаш нема да научиш да патуваш во времето,никогаш нема да ги видиш сите паралелни светови...никогаш ...ме слушаш ли никогаш...јас сеуште ги слушам мислите на Питагора,и тие мисли ме враќаат во мирот кој ме препородува...

-навистина ми се допаѓа твојата огнена страст за поезијата,ми се допаѓаш како поет,ете скоро те гледав како диво играш во една биртија со три валкани курви,низ очите на твојот несмирен поет им ја кршеше нивната стварност на илјада и едно праче,а тие кутрите тебе те гледаа како недостижно Божество...навистина,скитникот кој и никогаш нема да го смириш тогаш бликаше во полн сјај...

Сега на младата светлост ја погледнав подобро..емотивните турбуленции лошо влијаеле на нејзиниот тен,позади бледиот одблесок во очите одзвонуваа нејзините осамени хистерии кои ги криеше пред сите,можеби нејзините волшебни визуелизации беа сеуште розеви за световите кои ги создаваше,но нејзината вистинска ментална атрофија беше очигледна,смадена до степен на непостоење се сведила,морав во себеси да си кажам,кутрата таа...нејзината златна кокошка веќе ја немаше во рацете,и остануваше сега до судниот ден пијано да ги дробе своите ноторни лаги..стоеше со разбушавена и мрсна коса,нечешлана којзнае од кога,нејзиниот пењоар беше целиот замастен и лит,некаде имаше и дупки од жар,можеби од цигарите,проба малку да заигра со колковите,но нејзината лита кожа ја направи само една смешна кукла...изгледаше дека е стара двеста години,нејзиниот архитект кој ја создаде беше еден дворски шарлатан,не и кажа дека ќе биде со краток век,замина и тој без никаков поздрав оставајќи ја на вулкан крстопат...стана gluva за сите лоши гласини кои се ширеа за неа,смрдеше се околу неа,и нејзиниот здив,и нејзиниот ден,и нејзината облека...

-што да правам,мојата судбина била таква,да бидам со курви...но барем тие три беа сеуште непотрошени....и знаеш што...

-што...малку зајадливо го кажа тоа,но и љубомората беше тука некаде..

-имаа живот во себе..многу..копнеж,а во својот копнеж ги виткаа сите страсти...ете една,ако веќе толку сакаш да знаеш..се подаде бесплатно...рече од љубов било тоа,и навистина уживаше во својата игра,низ таа игра и мене ме врати во младоста кога нескротено и диво ловев....

Ги гледав нејзините нозе,се искривиле,вените беа испакнати исто како местастази раширени...неможев да претпоставам дека сеуште е така дрска и безобразна...во нејзин научен стил ме погледна сега во очите....

-сакаш ли како некогаш да водиме љубов,сега ...тука.....ајде те молам....

Ја оставив тишината да нарасне во нејзините нејаки дамари...да нарасне ,да стане толку голема што врвовите на планината да бидат крајната граница...

-можеби си сеуште незаситна камила која сака да пие вода од секоја оаза која ќе ја пронајде,но треба да знаеш дека не сум веќе луд арап кој трча на секоја фатаморгана...

Во нејзин циничен стил возврати.

-уф уф уф..ептен голема мисла сега кажа....

-ако мислиш дека повторно ќе ги допрам тие испукани и исушени усни се лажеш,не мирисаат веќе на манго....твоите очи веќе не се со боја на небо,подобро е сега да заминам,и да симулирам некое задоволство овде со некоја замене непозната девојка,така е подобро...

-знам,те донесе овде скриената носталгија...никогаш не сум била добра домаќинка...заборавив да ти посакам....добредојде во мојот свет....сега оди...но повторно ќе се стретнеме....

Започнав да се ужаснувам од звукот на тажната виолина која плачеше тука во близина,свиреше некоја тажна девојка што својата тага ја лепеше низ струните на темнинава...во далечината волците самотници завиваа бараќи го повторно приемот во ордата,нивните осамени урлици наликуваа на некои раштимани оркестари кои ја плашат својата публика...а ете тоа беа самотите на нивните крвави души..и тие беа на некој начин деца на ноќта...започнав со мојата имагинација да ја обојувам месечината,сакав барем таа да биде со сјај на себе,газев полека по поплочената патека од овенати ружи,одеќи пробував да се сетам на нејзиното име,ликот нејзин навистина сеуште беше врежан во виугите,но името...кое ли име имаше се прашував...ајде ќе и дадам име...вечна темнина,ќе ја наречам...да овде тоа име навистина и наликуваше најдобро...ја гледав додека заминуваше ...знаеше дека е сакана...знаеше и самата дека смртта ја сака само за себе.....одеше и ,и зборувааше на нејзината празнотија...

-одиси,одисе додека има време...знам,ти сеуште мислиш дека си Орфеј,кој својата Евридика ќе ја врати горе на земјата...одиси,зошто јас и навистина сум мртва...оставиме тука да скитам во оваа

вечна проклетија...одиси,те молам,и мојата сенка која шета горе е привидно среќна..одиси во името на таа сенка те молам...

Проклето имаше право...можеби малку несвесно влетав во оваа авантура...како ли го разбудив Орфеј се прашував....додека го барав одговорот,некаде тајниот шепот на Апостол дојде...

-внимавај Ведрани...не ја растурај така лесно пепелта на Феникс,таа е премногу скапоцена,и оваа жена не заслужува во нејзината близина да ја истуриш ,премногу зло тече низ нејзините вени..со црна крв ќе ја воскресне,и тогаш илјада и едно немирно копиле ќе се создаде...внимавајjjjjjj....

Месечината полека се искачуваше на сводот,темнината го згуснуваше својот дебел слој ,тргнав,едноставно морав да тргнам,зошто стоењево ме вкочануваше....одеше некаде пред мене во темнината,но знам дека гласот мој го слушаше..

-ќе пеам повторно со мојот заборавен пријател..гавранот..имаме уште неколку пес ни што не сме ги отпеале..

Некаде ,некаде во сребрената светлина каде се капеа зборовите што некогаш моето срце ги раѓаше,во самотијата..ја почувствував и љубовта и омразата..некаде,некаде на некое осој место каде што моите желби умираа,во тој осој и пламенот на љубовта моја кон тебе згасна...останаа во пепелта само некои бледи сеќавања..кои ладниот северен дожд знам тука ќе ги испере..и така,така ќе ја избрише секоја желба за воскрес..

И тогаш светот замолчи,или тишината стана вечност,незнам,само молкот беше нашиот придружник.

Но ,повеќе бев во стварноста каде ме чекаше Милена,отколку тука во оваа долина,каде спиеше моето мртво минато.

Сепак додека одев кон крајната цел тука,ете повторно ми се враќаа оние мисли кои светлината ми ги подари...бев на патот кон бесконечноста,со бесконечни можности,некаде бев сам,некаде покрај мене беше Милена,патеките се отвараа,на тие патеки се наслушнував самиот себеси,претвораќи се во трагач кој постојано ја следи својата звезда водилка...и паѓав и крварев,низ животот тогаш се цедеше силата,но љубовта на Милена беше таа која ме исцелуваше..и подигаше.

Патот на секој Човек беше запишан на една невидлива хартија,како се оди така се открива,некои заслепени од преголемата желба за Моќ не читаа веќе тоа што срцето им го пишуваше,јас тука на крстосницата каде што се делеја двата паралелни светови,ја понесов тежината на земјата и благословот на небото.

Знам, ќе се пронајдам самиот себеси, но скитникот топлиот дом го држи кратко смирен.. не се плашам од таа вистина што ќе ја пронајдам , вистината на моето постоење... интересно, кога сега би бил на крајот од мојот живот, и кога повторно би ми дале избор кој живот да го избирам, јас повторно би ги избрал овој, со сите падови и успони.. а што би избрал, и во другиот премногу бргу би сватил, дека ништо не се случува случајно, па зошто тогаш би го менувал.

Сега ќе го направам невозможното, убаво е да се лета, во светови каде што мирнотијата владее, но етеме повторно јас ги бирам ураганите, токму ураганите ја имаат моќта секогаш на крајот да ме однесат на мирните води..... што да се прави контрадикторноста на мојата потрага е начинот на движење.... ех мои љубители на животот, мојот простор каде што има воздух за дишење се смалува.. затоа го бирам најсилниот ураган што може да се замисли...

Да се осветиш на некого за болката, значи дека повторно ги оживуваш сеќавањата, а тоа сега не ми беше потребно, но и на некого да му простиш а понатаму да се сеќаваш е чисто лицемерие... со прошката го забораваш и го ставаш таму каде што е неговото место.. во заборавот. а за заборавот е непостоењето.

Имам триста кучешки столетија , колку е тоа во човечки видете самите вие... беше шепотот од Изира кој го донесе младиот пргав и немирен гавран кој беше заљубен во оваа густа темнина каде неговите крилја ги влажнеа киселите капки од дождот кој започна ситно да паѓа... киселоста веќе започна да создава непријатен мирис на трулеж, ова беше знак дека морам да побрзам.... некои кажуваат дека во мене живее сето неродено време.. не знам дали е така зошто не знам дека името го добив по првата родена човечка сладострасна воздишка... скитам, од вечност до вечност, во скитањето се преродувам и го познавам секое зрно од песокот на пустините, ги знам сите папсани и штотуку родени ветришта, ги знам нивните прародители, ураганите бесни кои и морињата ги знаат до самото дно.. заедно со сонцето се смееме кога на земјата умираат сите бајки создадени од срцата искрени..

Немав време да ги слушам ови повикувачки шепоти на Изира, побрзав, барајќи некоја стреа каде ќе можам барем на кратко да се засолнам.... веќе крајот на тоа што наликуваше на шума заврши, пред мене се појави малиот град, ако беше град, и на самиот друг крај Дворецот.

Некако претчувствував дека токму тука, во овој простор е сокриен мојот клуч на судбината... дека токму тука е вистинскиот лик на смртта, завиткана во најубавиот животен фустан... да токму тука треба да започне вистинската борба, или да се признае вистинскиот пораз. ова беше навистина светот на лагата и каењето, името лажно прво треба да го кажам, бесот на Ангелот чувар да го почувствувам, и токму со бесот негов да се погледнам во најцрното огледало на вистината, гледајќи

го мојот мртов Демон како цвили во неговата самотија.

Пред да го направам првиот чекор на улицата која веќе беше пред мене, на првата црна коцка на која стоев ја кажав мојата молитва кон светлината,искажувајќи ја така својата благодарност за се досега,но и барање за и понатаму да биде со мене во секој дел од оваа стварноста во која одев

-Ти благодарам светло што ме чуваш од сите умови во кој е вгнездено сето зло,заштитите од нивните упорни настојувања да докажат дека токму тие секогаш се во право,замолчиги кога че посакаат да кажат навреда,и кога ќе сакаат да се самовеличат.нивното лажно и лицемерно каење не ми е потребно и овде..ме чуваше и исполнуваше кога ноќите беа празни..моето срце го направи најубав дом за сета бесконечна љубов...ти благодарам,што ме научи веќе да не презирам и осудувам никого...

Амин.

Тука веќе небеше важно што ќе кажат другите за мене,бидејќи сета оваа нивна стварност за мене беше само еден обичен одраз во огледалото,одраз кој ќе го снеса откако ќе се тргнам од пред таа искривена вистина.

Додека одев по улицата,ми пријде сосем непозната жена,со широки и големи очи,кои повеќе наликуваа на длабоки црни бездни,празни,без ниедна жива искра во нив...започна разговор колку ете да не оди сама..рече повеќе за себе дека самотијата ја убивала на секој чекор така,станала совршен ловец на осамени мигови...

-кажими,бидејќи гледам дека тебе ноќново ветре те сака,премногу убаво ја таласа твојата коса...дали знаеш како се нарекува мерната единица за среќа...

-незнам..реков..но претпоставувам дека се вика насмевка,или прегратка,или да речиме само трепер...

-интересно...јас ја мерам со сите мои количини на секојдневниот ужас,кои проклето е наталожен на дното од мојата свест како потсетник кој наутро небаре е будилник ме потсетува на моето постоење...секоја испиена капка алкохол за која мислев дека е зголемување на мојата среќа сега е заматено сеќавање кое ме дави во оваа лигава стварност.

-ако веќе зборуваме за среќата,тогаш е беспредметно е да ја спомнуваме тагата во било која форма..невреди животот да го гледаме само низ една призма,и колку е да е црна,секогаш во тоа црnilо има некоја светла точка...само насмевнисе искрено,точката ќе се претвори во зрак,ќе направи пукнатина која со секоја следна насмевка ќе биде се поголема...насмевката е само една пукнатина во платното на тагата..

-Убаво кажа...но јас никогаш неможев да ја измерам среќата...

-мене ми се чини наместо да ја мериш,живејго секој миг исполнет со радост и тогаш ќе немаш ни потреба ни пак време да ја мериш..

-можеби си во право...но барем да научам тука како да ја убивам неизвесноста од секој нареден миг...

-не се плаши,туку дочекајго спремна и чекањето ќе ти се исплати...

-ти благодарам на твоите зборови,ќе се видими на полноќниот Бал...ќе дојдиш нели...

Замина исто како што се појави,брзо.

Застанав на кратко,и започнав да размислувам брзо..кога на некогаш ќе му ја пресечат раката,сите зборуваат дека е инвалид,кога некој не слуша,кажуваат дека е глув,кога не гледа дека е слеп...но како ќе го наречеме оној кој ги ампурирал самиот од себеси сопствените емоции,зборувам за момчето кое сега беше зрел човек... започнав да го претчувствувам скриеното и притаено зло кое доаѓаше во пресрет собрано во младиот и убаво облечен човек,наметнат со црна свилена наметка,ги отвори брзо временските ходници носејќи ме во времето кога злото се провираше секојдневно низ сите шуплини на животот истуран од црните Магови.

Нешто ми кажуваше дека во пресрет ми доаѓа Баронот Барел...прастара крв која течеше низ моите вени веќе ме опоменувааше ..тоа е твојот Чичко,внимавај како ќе се претставиш сега во овој живот пред него...

Талисманот на смртта во секоја присутност на смртник започнуваше да ја расфрла својата жолта светлост на неговите гради ,неговиот ладен и продорен поглед веќе зборувааше некои тајни и никогаш кажани пред човек зборови,со одмерени и сигурни чекори доаѓаше кон мене.

-евене поворно на вратата од повеќедимензионалната стварност...учтиво проговори Барел

Се трудев да го избегнам неговиот поглед.

-сеуште се плашиш од мене малечок...ако ако ,и треба..и јас сум гневен на нашите прастари Богови,кој хаосот ми го подарија,ми се смачи веќе од Љубовта..секогаш кога сакам,во облаците на вистината спијам,црна крв плукам и нектарот на болката го пијам....

-јас тука неможам ништо да ти помогнам...

-знам,ни пак јас од тебе ќе побарам помош...дојдов да ги видам повторно на куп сите безбедници кои вечерва одеднаш ќе преживеат неколку животи,а потоа ќе ја разберат трулоста на сегашниот сопствен живот...

-тие безрбетници како што ги нарекуваш ти,некои ги нарекуваат морален неуспех на човештвото...

-како сакаш ти или јас тоа да го наречеме,тоа ним им е сеедно...јас го изгубив уште пред многу столетија најдоброто од мене,сега тука вечерва дојдов да го изгубам најлошото...

Можеби заедничката крв која не спојуваше проработи во мене...го прашав со скриено сожалување,а несмеев отворено да ја покажам таа црта на сожалување,некако знаев,а како и јас самиот неможев да си објаснам,знаев дека сожалувањето кај него ќе го пробуди бесот неконтролиран..

-зошто тоа го правиш...објасними те молам..

Се насмеа и покрај сета залепена темнина на неговото лице...или беше само една добра маска која ја вадеше во дел од секундата,но некаде во некој скриен дел од неговите очи,ја видов Љубовта.

-за да можам да преживеам со она што ќе остане од мене...ете затоа.

-јас мислам дека можеш на љубовта да и објавиш војна...можеби тука лежат многу одговори твои...

Стана сериозен,премногу сериозен,со неговиот поглед прво започна да ме одмерува од главата до петиците неколку пати,потоа брзо продре во длабочините на мојата душа,не почувствував непријатност,бидејќи и немаше намера да ме повреди,туку да ја види сега силата на таа душа...

-си пораснал,вистински си пораснал..гледам долго и ти си бегал од судбината,на ладните патеки си ја научул тајната на оганот.....се сомневаше во сопствените спомени,зошто твоите соништа станаа црно бели,во бездните прашината ги бришеше твоите траги,и ти умираше стотина пати,твојот гроб е насекаде... но немој никогаш да ги забораваш сите крадци убијци курви и измамници што те следеја насекаде....ете,и сега тука си сам,го бараш изгубеното..не и верувај на ноќта,таа е само осамена курва која бара нечија присутност во себе...си пораснал.навистина си пораснал знам бидејќи гледам дека сега не му забрануваш на сонцето да те топли.

-љубовта трае подолго од смрта...ете тоа сега го знам премногу добро...

Само млака насмевка залепи на неговиот безличен лик и без поздрав замина.

Продолжил да одам по тоа што наликуваше на улица,наближував кон метежот од изгубени и празни луѓе кои во сопственото сивило се капеа,нивните темни одела сега преголеми прекривки на нивните исцибрани тела висеа,некои бесцелно удираа во полураскапаните гитари,сакајќи така од трулежот да доловат некој весел тон,беа стотина,смрдеа и телата и оделата на стотици капки испиен алкохол,се врегаа,псовки наместо благослов си подаруваа,некои со плунки лигави се

прегрнуваа,некои кои кога ќе паднеа на лизгавата калдрма од пијаноста се прпелкаа под нозете кои ги газеа немилосрдно..во туѓата болка уживаа,и токму на туѓата болка слатко се смееја,својата празнина која зјаеше некаде под коските на градниот кош ја потполнуваа.

времето тука започна во некоја искривена линија да се движи,витопереќи го сето тукашно постоење во некои нестварни облици.додека одев следеќија толпата до мене дојде нешто што наликуваше на човек,покриен беше со долго црно палто на кој беше залепен целиот негов живот...само тивко прошепоти...дека на другата страна ме чека една цела светла вечност,но сепак ми даде и краток совет,не ги гледај овде премногу овие сенки кој се лелеат.

Настана необична живост,живост што ретко се случуваше тука,веќе никој не зборувааше за политика,не сакаа да зборуваат за сите жртви што паѓаа некаде во некој дел од светот каде се водеа крвави војни,за кратко се заборави сета безимена беда која ги покриваше нивните сиви и монотони денови,значи беше заборавено се,се во вистинска смисла,беше се заборавено зошто беа дојдени празниците кога се славеше богохулието,кога воскреснуваше старата прастара душа,тогаш и ридиштата пукаа небаре се презреани крушки,реките рикаа небаре се змеови разбудени,тогаш и земјата треперееше со неспокој.

Ова беа за малкумина нестварни денови,денови кога трговците со души владееја кратко,беа неприкосновени господари на секоја минута,и во секоја нивна минута беа побогати,навистина луѓето забораваа на се трудеќи се во тие денови да блеснат во своето земно светло,и да им се допаднат што повеќе на тие вешти и дрски купувачи,а тие мајстори на својот занает,умееја лесно да ги презрат,умееја да поминат покрај нивната лажна насмевка ,да поминат и да ги погледнат празните и гладни души,умеја да ја препознаат нивната лита облека преперувана којзнае колкупати досега,умееја навистина да ја видат вистинската вредност на тоа што самите не знаеја дека е бесценото,но сега во овие денови го продаваа за ефтино....ги продаваа сопствените души.

За само еден миг,навистина краток завладеа сомнителна тишина,сомнителноста се всадуваше некако низ некоја цинична насмевка по лицата ,со својата магнетна привлечност дилемата ги потикна да тргнат...одсекаде доаѓаше слаба светлина,во таа светлина бројни силуети со малку подадени раце одеа напред во безбројниот ред кон црната кула каде во својор раскош беа распослани на широки трпези трговците,седеа ,јадеа,пиеа,и блудничеа.

Сите кои тргнаа према тој дворец на себе носеа маски,со малку реалност врежана на нив,и во себе мислеа,грегот е само наша насушна потреба,па и нашите најмрачни пороци се само делче кое неможеме да го фрлиме,ако не можеме да го отфрлиме зошто тогаш да не заработиме.

-молчи,зошто тука и ноќта има уши....тивко прошепоти непознатиот до мене...молчи и размислува која цена ќе ја побараш.....

-но јас не дојдов да правам трговија.....немам ништо за продажба.....

-па зошти си дојден тогаш....праша зачудено....

-понесов со себе сто зборови за љубовта,и шестотини зборови со кој ќе ви раскажам за убавината на жената.....кога сите заедно ќе ги слушнете тогаш вашето пулсирачко срце ќе го отвори царството каде можеш да се поклониш пред вечноста.

Одмавна со рака некако заинтересирано

-ја знаеме таа приказна,и други доаѓале како тебе,ја кажувале,но не успевале,трговците со души се само вешти слушатели,кога ќе завршиш умеат тие некаде длабоко во тебе да го всадат сомнежот,та тој проклетник,ќе ти роди илјада копилиња дневно,секое копице ќе биде се погрозомерно и подиво,ќе ти ја гризаат и душата и телото.....остави ги тие работи...или пак дојди за еден месец кога ќе славиме со виното,ете тогаш малкумина ќе ти поверуваат.

Единствена светлина која доаѓаше,беше од розевата месечина,можеби и таа малку нестварност носеше,но сепак барем го осветлуваше просторот.

Не бев информиран дека овдешните луѓе не ги поднесуваат искрените,во ова зафрлено и заборавено место каде ништожноста беше се вселила скоро во секоја пора на земјата,и токму од таа земја овдешните жители се хранеа,хранејќи се така во себе внесуваа големи количина на смеси кој во себе носеа состојки на непостоење...додека ги гледав како лутаат во сопствениот мрак ,со малку сожалување помислив...зошто Бог не ги благословува,или овие проклетници самите го отфрлиле Бог....немав непријателско чувство спрема нив,и токму тоа немраzeње ме доведе тука,продолжував да одам со сите во редот,сега зборував не кој друг.

-зарем ние кое сме само шупливи и празни единки би биле нешто без ќерките на Ева,колку ли навистина би бил здодевен светот без тоа нужно зло кое чекори на земјата,зарем би имале подобра причина за борба ако не се тие,зарем попусто мајката природа ни ги дала забите очњаци ако не се тие суштества покрај нас,мора ме понекогаш и да се раскинуваме меѓу себе,за да им докажеме колкави сверови сме.

Некој друг одстрана устури еден грст на некоја мудрост..

-ако си господар на зборовите,и ако си вешт манипулатор со желбите,тогаш си суров господар со нивните срца,тие несакаат здодевност,повеќе ја љубат лагата отколку вистината,копнеат за миговното,и токму за тоа миговно се спремни да остават се,и да заминат секаде каде што ќе посакаш,а кога ќе го земат тоа што им е потребно те фрлаат како употребена хартија,во секој нивни поглед се крие двојноста,половина поглед е исполнет со блудност,половина со чедност и нежност,кој ќе навладее зависи од твојот збор.

-ти како да раскажуваш приказна за твојата осаменост,без мирис од телото и допир од рацете...зајадливо го запрашав....се можеш да ставиш во кафез,освен срцето и погледот...ним неможеш да им забраниш да лутаат.

Широчината на макадемот неможев да ја одредам,ни пак изодената должина,сеедно помислив...дали сме на почетокот или наближуваме кон средината....но ова прво ноќно патување кон пазарот на емоции беше интересен.....

Пробав да одам по калдрмата која очигледно беше постара и од мене и од сите кои ја газевме..пробав,но патот ми го попрече клоун..беше навистина клоун,сега дали вистински или само облеката правеше да наликува на тоа...

-сакаш ли да те научам како добро и вешто да се смееш...ме праша...

-но..

-ете гледаш,твојата недоверба е најголемата пречка за усните да се растегнат широко...

-но јас знам дека насмевката не се учи,таа самата доаѓа како еден одраз на душата...

-ноќва се одигрува четвртиот чин од највеселиот театар...ти мора да го гледаш...се насмеа слатко,толку слатко што насмевката која ја слушнав беше позната...да,да,да...навистина се сетив,па таква насмевка слушав на многу места....

-зошто театар,и зошто баш четвртиот чин...

-зошто тоа е највеселиот ,најзабавниот,и најдобриот дел од животот...четвртиот чин е чин,кога човекот е се,буквално се,но не човек...

Разговарајќи со клоунот стигнавме до голема раскрсница.

-сега во кој правец го прашав.

-овде е сеедно во кој правец ќе тргнеш,сите улици водат на едно место...

-не те разбираам...

-сите водат на крајот....што има тука толку да не се разбира....продолжи да се смее во неговиот стил...играјќи и расфрлајќи насмевката на сите страни.

-твоите зборови се премногу ефтини..ти и вистински нема никогаш да ја разбереш тишината...

-во тишината неможеш на никого да му се поклонуваш и да го исмејуваш,а тој никогаш за тоа да не ти се налути...сега беше навистина сериозен,бидејќи неговиот глас доби длабока интонација..не

ја сакам тишината зошто тогаш зборува срцето, не ја сакам зошто тогаш повторно пред моите очи вискреснуваат заборавените светови, тогаш почнуваат да течат сите мои неисплачени солзи, тогаш моето молчење ме убива, кога зборовите што сакав да ги кажам јас молчев... затоа не ја сакам тишината... се заврти брги и замина, не можеше да ја сокрие предавничката солза која капна на калдрмата, нејзиното ехо започна да го следи, а тој кутриот бегаше од тоа ехо...

-ех си помислив, можеби некогаш ако овој кутар човек успее да ги победи своите стравови, и се врати во нормалниот свет, можеби ќе има време да ја слушне и мојата тажна приказна.

Знаев дека судбината беше сега тука, околу мене, со мене, до мене, беше насекаде, не знам дали беше сокриена во нечији очи, или беше со маска на некоја изгубена сенка, но сепак знаев дека е тука, и некако чудно претчувствува дека токму вечерва ќе го заврти своето тркало толку брзо, што не ќе можам извесен период да се соземам од сето тоа.

Навистина сакам едноставно само да ја прашам, зошто ме исполнила со толку многу спротивности.. во еден момент додека воздивнувам веќе сум во облаците прегрнувајќи се со времето кое тече околу мене, да во другиот миг, кога ќе ги затворам очите тонам во бездните каде смрадот на душите скапани ме гуши... и потоа одмарајќи во меѓупросторот сваќам дека сепак сите растојанија помеѓу годините се само една мала вселенска воздишка, а сите далечни километри што сега ме делат од тебе Милена се само мали близини за мојата мисла. Ете знам дека сега кога би слушнала како повторно зборувам неразбирливо би се насмеала слатко, толку слатко што сите далечини ќе ги претвориш во една близина каде јас повторно и повторно ќе ги учам сите теории за непостојаноста.

Некако малку будалесто тука размислувам, и во таа сета будалест ја навлекувам повторно кожата на нормален човек, и под таа кожа ја сместувам жартата да тиња тивко, чекајќи го мигот кога пламенот ќе се вивне до некој неодредени висини...

Милена... итајќи по излижанава калдрма од сокаков кој ете некако знам дека ќе ме одведе до Дворецот, или кажано со вистинските зборови, дувлото на лицемерието, полека многу работи не ми се јасни, зарем повторно во главата ми се создаде тој проклет хаос на недоречено и недокажано... малку сомнеш се сви... дали некој од мене сега нешто сака или јас од некој или некоја нешто сакам или ќе посакам... како сенка се влечам во оваа неизвесност, и не ја разбираам маскираната едноставност на работите... и во таа неизвесност која ме разјадува како да не сакам да го прифатам фактот дека не можам да го имам нешто што и никогаш не ми припаѓало... нејаснотијата малку ми го покажа нејзиниот матен лик, но.....но кога пред себе го видов твојот лик, и кога со сигурен глас ги изговорив зборовите Те Сакам... исчезна тој нејасен лик... а твојот остана да лебде и да свети околу мене... ете, на моменти бев за тебе слабич, но ти и во тие моменти ја гледаше мојата скриена сила која спиеа во мене.. и никогаш не ме погледна со очи кои ме сожалуваат... и никогаш не побара од мене да ати докажувам дали те Сакам, или колку

те Сакам...не ..навистина непобара да ти докажувам,зошто можеби знаеше дека сите мои бакнежи беа искрени,сите мои воздишки беа пресликани трепери на Душата....

Уморен сум...вистински сум уморен Милена од сите родени сомнежи кои се лепеа врз моите денови...еве и тука уморот пробува да ме совлада,но веќе го знам лекот ...брзо погледнувам некаде во височините,и таму во тие височини го гледам твојот лик како блеска...светлината од твоите очи е толку моќна да силата што ја добивам ме носи брзо напред..

-јас и неодам напред,јас просто галопирам...брзо ги одминувам сите заскитани сенки кои се вртат во сопствениот затворен лавиринт..

Брзам,навистина брзам за конечно да ја видам Изира...

Во целото тоа брзање,како заштита ја земам мојата тишина која ми влева доста сигурност,и токму таа сигурност ме носи подалеку од онаа тажна вечност во која бев фрлен...се научив со моите мисли смело да кинам парчиња од времето и тие парчиња да ти ги подарувам тебе,ги виткам во најубавите моменти кои се исполнети со насмевки.

Ете,гледаш премногу ме обзеде романтичноста...и обземен од таа состојба по малку како свесно да ги игнорирам сите детаљи кои ме одминуваат,а зошто и да ги забележувам кога воопшто не се важни...се ми се чини дека стигнав пред крајната цел...блескавоста од сите светла со кој е опкружен целокупниот простор во кој е сместен Дворецот на Изира просто фасцинира...

Незнам дали ова е само едно пресликано заљубено срце..или насликана најубавата кристална солза пролеана од најубавата принцеза...но морам навистина да пребирам во целокупноста на сите мои познати и собрани зборови за да ти ја доловам оваа слика... шумовите што ги прават сите водоскоци со кој е опкружен дворецот се смирувачки тонови кој ги убиваат сите тажни мигови.по малку овде како и самиот да не се препознавам,стојам во оваа создадена Маѓија,и гледам на сите страни,насекаде залепени се детаљи од парчињата што некогаш сум ги расфрлал со мојата тага..охрабрен од светлината,ги собирам со лесни движења на раката на едно место,не ги слушам нивните лелеци,ни пак ги гледам потоците од црната крв што истекла ,сега и тие се среќни што

конечно ќе се вратат на своето место....проклетство...пролета една кобна мисла...можеби е ова само една свесна илузија,а знаеш дека илузијата ја мразам од дното на душата...

Ете некој и навистина ќе помисли дека ова е само плод на нечија фантазија,што сум ја слушнал некаде,но сепак знам дека кога зборовите ќе се вселат во нечија глава нема да бидат фантазија,сликата што ја сликам,ќе ја видат уште многумина,исто како мене,светлината ќе ги облее сите,навистина сите кои ќе ги слушнат овие зборови.

Некаде во самата средина на дворот од овој величествен дворец се наоѓа кристалната Фонтана каде се раѓаат сите нови неоткриени тајни на животот..опкружена со Дванаесет Олтари во кој светат по Дванаесет светилки од кој прскаат пламени желби..и сега тука гледаќи го сето ова,повторно си го поставива прашањето...дали овде сум постар во моето постоење,или времето е застанато што во секој миг што се создава,ми се раѓаат сите непронајдени одговори...имавам навистина едно благородно чувство дека сите тие одговори доаѓаат директно од Окото на Кронос.

Но и колку да беше беше ова вистински,сепак еден скриен дел од мојата Свесност ми кажуваше дека ова е светот на сенките,каде се е вистинско се додека не се погледа со отворени очи,небеше ова светот на Бајките каде и најилузорната насмевка е слатка и не создава болка,ова беше светот на сенките кои се криеа позади својата Гордост.И навистина со еден дел од себе бев надвор од овој свет,бидејќи незнаев од која страна ќе потече буицата на црнилото.

Ги гледав сите сенки кои некогаш биле луѓе,завиткани сите во своите вистини,вистини нажитени со безбројни траги од туѓа крв,и болни лелеци.една голема толпа на безлична маса беше ова,маса на препотентни суштества кои мкислат дека знаат се на светот и дека никој не им е рамен,и во таа своја сопствена големина неможеа да ја видат сопствената празнина,која го чекаше секој погоден миг кога ќе ги проголта и однесе во најдлабоката бездна на заблудата.

Но сепак спонтаноста на чекорите веќе ме внесоа во ходниците на Дворецот на Изира,седефастите обложени сидови само ја зголемуваа блескавоста на сето кои се спростираше пред секој нов поглед,меките црвени патеки на кој газев го создаваа впечатокот дека се гази на најнежната кожа од најплашливата Српа.Мирисот на најубавите црвени Розии донесени од Елисејските полиња мамеа да не се застанува.

И ете,повторно невидливата рака на судбината го подигна капакот од просторот во кој с екриеа сите невидени и нераскажани и ненанпишани човечки мистерии,веднаш до мене чекореше сета женска убавина и опеана,и напишана,убавина за која копнее секој маш,чекореше жена создадена и да се сака и да се пати.молчеше и одеше со поглед кој го украде од некоја непозната димензија за мене,со скриена и неисплачена тага во краевите на сините очи,низ тивките воздишки ги создаваше изминатите сопствени времиња,и таа можеби како мене,дошла кај Изира,да се сокрие или да се пронајде....молчеше....и во молчењето го негираше сопственото постоење.

-знаете...проговорив кратко...

-да...само возврати...

-синоќа,додека стоев на крајот од шумата слушаќи ја морничавата ода на волците осамени,го гледав умирањето и создавањето на ѕвездите во бескрајните пространства на соништата...

-интересно...и никогаш не сум помислила дека ѕвездите можат да умрат,а потоа повторно да се родат...

-и тие се како луѓето,најубавите и најблескави деца на Кронос...

Со преголема доза на Цинизам ги кажа зборовите.

-колку би бил сив светот да не постојат сонувачите кои сонуваат со отворени очи...

-којзнае,можеби сте во прави,ете некој сличен на вас еден ден ми кажа дека среќните луѓе немаат минати,бидејќи секој миг е ист ..јас не верувам во тоа...јас и мојата Љубов постојано ги имаме во душата веселите денови на Диониз,и постојано дозволуваме Временските бури да не носат и напред и назад во времето...минатото и иднината секогаш се среќаваат во сегашноста,и кога ќе се стретнат тие ни кажуваат дека сме под закрила на Афродита.

Плачот на тишината,оној ужасен плач кој го гушеше секој некажан збор одекна некаде кај неа длабоко,само благо ги нагриза краевите на своите усни и со високо крената глава забрза...кутрата,и таа на олтарот од животот нема храброст да ја остави тагата и да започне вистински да сака...

Ете,не го чувствував сеприсутното студенило,повеќе ја чувствува празнината од која што сакав да излезам,одев бараќи во оваа поворка од питачи кои ги пружаа своите дланки према лажното сонце,одев гледаќи ја пурпурната светлина која се разлеа низ просторот.

Ветерот кој дотогаш стоеше сокриен во крошните на стариот даб,полека со чекор на стогодишен старец влезе во пространата сала,и со врисокот на сите заспани минати лета започна една по една да ги гаси големите лојани свеќи кои светлината ја расфрлаа насекаде,свесен беше во полумракот што го создаде дека од нечији усни ќе го избриши дебелиот слој на кармин,но тоа сега небеше важно,се разлеваше сега самиот себеси насекаде,триумфално го создаде најмистичниот миг кога Изира ќе се венча со сите досегашни животи.

Робинка,окована во свилени окови,куртизана во сатенски ракавици,дива и непокорена љубовница која секогаш сака да гази по паднати есенски лисја,и во шумолот на тие лисја да ги

создава своите сладострасни вриси на полноќ, наредена со безбројни титули кои секогаш ги добиваше кога ќе дојдеше на крајот од светот, грешница и светица која пиеше црно вино на полна месечина ...свесна за сето ова некаде во тајните канали низ нејзиното срце скиташе и студенилото и пламенот.

Остануваше во Љубовта крунисана со молк, која на усните и лепеше посакувани воздишки Потписот на паралелните светови замолчи бидејќи сега беше мигот кога таа ќе ги напише сите ненапишани стихови и ќе ги натера сите кои никаде не припаѓаат да и припаднат само на неа.

Отсјајот на заборавената свезда некаде на крајот од непозната галаксија со својата златна светлост ја награди со својата најубава и најблескава светлина, додека с еискачуваше на најтурбоментните скалила кои беа изградени врз сите лажни солзи, зборови и воздишки. Грациозноста ја видоа сега сите низ нејзината маска на наивна и добродушна убавина која повеќе би одговарала на некој бел Лебед, но таа врз себе ги носеше своите црни перја, па така личноста тука бликаше со својата темнина... ги плени сите со своето достоинствено држење... облечена во својот гламур кој и се залепи на тенкото тело, небаре беше завиткана во најфината мрежа од свила.... нејзината нагласена шминка полека го плашеше сите кои претходно тврдеа дека се големи заводници,, играше, играше пред нивните погледи со своите чекори на секое скалило.

Го нарече таа самата тој миг највозвишено предавство.

Се извиши, се извиши на самиот врв од своето постоење, ја крена десната рака високо достигнувајќи ги сите облаци кои се поклонуваа, уште еднаш го пушти својот кристален поглед врз пепеластата маса која само се нишаше на нејзината кружна агора и со рапавиот глас на младиот Гавран кој победоносно стоеше на нејзиното десно рамо проговори.

-со допирот ќе го запрам времето тука и насекаде за вас, и така ќе ја видите мојата матка каде сум зачната, не се плашете од гејзерите на магмата што ќе рикне, тоа се сите пламени јазици кои ме милуваа додека во сршта на Бесконечноста се хранев.

Дојдете, неплашетесе, гордо кренете ги вашите глави, отворени се сега сите врати на сите три паралелни светови... спремна сум да ве водам од почетокот до крајот, со косата ќе ве заплеткам, а вие само кажете, не се плашете повеќе, како награда, на вашите вратови ќе ви оставам медаљон составен од сите ваши искршени соништа.

Во пустината на моето срце изградив илјада и еден лавиринт со триста и триесет мостови ги поврзав, и повторно и повторно ќе се враќате на почетокот од крајот.

Дојдете вие крадци на туѓи соништа, накитени со бескруполозни идеи кои крилата на сите желби ги кршевте. дојдете плачот на малите деца да го слушнете. Вашите подвизи кога на љубовта газевте и од другите баравте со ордени на да ве наградат. Дојдете вие крвави убијци, кој многупати на

колена паѓавте,кој од секое утро не се плашевте,дојдете од овие прастари пергаменти да ја извадам вашата вистинска сенка од која бегавте низ столетијата...

Додека ви читам,вие останете завиткани во самите себеси,бидејќи синото небо ќе ве исмее и исплука,останете,зошто секоја ваша идна мисла е затворена и однесена од птиците кои се исплашија кога ве видоа вас.

Јас,потполна свесна,ќе се свиткам под тежината на сопствениот грев,ќе се завиткам во сопствените перја,и ќе се наречам разбојник на неродени денови,ќе крадам од вас за мене.

Слушајќи ја како пламено проповеда,започнав да ги распоредувам солзите по дланките,во првиот миг посакав да заминам,но утрешнината во моите зеници ме молеше да останам.

-мешам за вас,пајажина песок и кристал,во годините неродени ве затворам,со самотија ве благословувам,само со гавраните да зборувате кога ќе дојдат на работ од вашите постели,прво со горчина да ги враќате зборовите кои ќе сакате да ги кажете,потоа меѓу сништата да ги оставате...започна тогаш Изира во своевиден транс да истура од пехарот кој го држеше Вино на подот,капките небаре имаа патоказ,та започнаа да течат во сите правци така правеа покајнички походи.

Заминувам во подземјето,да застамам на раскрсницата каде поаѓањето и враќањето се среќаваат секојдневно,заминувам за некаде на некој црн камен да напишам...разумот не дава амнестија за секое каење..

Оффффффф морав една долга воздишка да испуштам,зошто проклето имаше право,во расцепот каде зениците погледот го фокусираа гледав како босонога девојка му објаснува на ветерот за сите нејзини гревови,како низ солзите на мајката се капи бараќи во тие солзи да заборава.

Пробав барем тука да го излечам мојот свет од сите болки,ставаќи го на моите гради..пробав..колку успеав неznam...

Знаев дека ме гледа некаде од подиумот каде што стоеше и Изира, не бегаше, туку спремно ме очекуваше..... сега морав од сенката да се простам, иако и беше сеедно, со сопствената дланка ја допрев, кажуваќи и така дека сите нескротливи диви коњи кои ја водеа во прериите сега папсано збивтаат во некој агол на галаксијата...низ очњациите само прошепотив...со потпис се заветивме, на вечерните светулки светови создававме, и јас и ти...па каде ни беше паметот...кога незнаевме нашето утро да го дочекаме....

Наместо збогум...повеќе за себе отколку за неа ги кажав зборовите кои беа најголемиот завет дека никогаш повеќе нема да се вратам во ова долина на сенките...

На заминување...во името на сите мртви спомени изгасниги ѕвездите од моето небо, така ќе знам дека повторно месечината ме милува како некогаш кога бев дете.

Долината на Плачот

Болните секавања со секој поминат чекор,тука во оваа привидна стварност,се котеа со Светлосна Брзина,во главата на Ведран,и токму таа болка ,го натера да застане,и да погледни насекаде околу себе..а и немаше којзнае што да види,само Пустелија исполнета со неприродно и ладно сивило,кое уште со застанувањето,започна добро да го гледа..како го гледаше,така полека му стануваше јасно дека токму тоа сивило,и тука и во неговата стварност,беше мајката на сите негови болки..мајка која ги раѓаше и ги пушташе слободно да трчаат околу него правеќи го кругот на очај голем и дебел..го смири дишењето,чувствуваќи го центарот на сиот тој свет,некаде и навистина во тоа сивило беше изворот,жената која немилосрдно го распара срцето негово..конечно узна,токму тука,дека има само два вистински избора..да се приклучи на очајот,кој пак ќе ја создади многу брзо,омразата.а таа омраза пак ќе коси немилосрдно низ неговите веќе преморени и папсани дамари..или пак другиот избор,да прости,ама вистински со цело свое срце,и да продолжи понатаму по патот со Милена и Галена ,кои го чекаа на излезот од оваа долина.

Ако времето некогаш беше негов вистински непријател тоа беше тука,на Запад ги виде бурите како го најавуваа своето доаѓање,со молњите веќе започнаа да го параат небото,и пишуваа крвави песни низ темните облаци,со својата крвавост како да се натпреваруваа,која од која посилна и пострашна,од Исток се довлечка Киселиот и грозоморен дожд,кој пак со својата лигава состојба,земјата ја правеше каша развлечена и истурена насекаде..на Југ пеколноста на зраците се распотилаше и пржеше се наоколу себе..но ако нешто навистина го наморничави Ведран беше Север,студенилото,кое етего повторно ги пушти по кората земјина своите ладни јазици,и со галоп незапирлив тргна не само Ведран,туку се наоколу да замрзни...токму тоа студенило му беше премногу познато,бидејќи со години го чувствуваше како тече и низ вените на телото од жената која и никогаш не успеа каменоста на својот лик да ја раскриши...

И затоа,прво седна,потпираќи се на дрвото кое беше позади него,и покрај густината на сивилото,сепак ги виде контурите на дрвото..седна потпираќи с ена неговот широко стебло,беше пошироко и од него..мора да беше старо стотина години,и мора на својата кора да имаше врежано стотина имиња,кои потоа со новата кожа што ја провлекуваше врз себе секоја година да ги брише,но сепак болката со која бе аврежани во него,слабо одекуваше..се потпре,сега вистински затвараќи ги очите,ги затвори и посака веднаш во првиот час,да заплаче,ама онака како дете,со солзи кои ќе ја измијат сета валканост што беше налепена на неговото лице..

Се потпре,и некаде испод веѓите,таа влезна брана за светлината,која сега го затвори протокот на очите,започна да влегува во паралелноста...ја кажа најмоќната Мисла..дојде одеднадеш,одникаде,но спиеа ете во него,и небаре беше тежок камен сега с есурна од плеќите на тој Сизиф што одеше во деноноќието,носеќиго товарот од ругите,небеше навистина негов,туку туѓ...ја кажа со сигурен и цврст глас...ДОСТА Е..

Кога ги изговори овие два волшебни зборови, полека започна да апукнува сивилото...за последен пат, злоот проба да се залепи на него, и на некој начин да го држи до себе...лигавата материја што ја лачеше дрвото, сега се лизгаше позади кошулата, на самата кожа, во танки и ладни млазеви, танки и брзи поточиња од лигава материја која беше екстратот на целоот збрано зло. потече по кичмата небаре таа кичма беше определена патека која треба да ја изоди и да заврши на самиот крај како ливка, која ќе се зголемува со секој млаз, во вир, а потоа во езеро, тежнеејќи да го удави засекогаш..

Се распосла темнината наоколу, а Ведран ги забрза чекорите, само одвреме навреме ќе ја кренеше главата, со кревањето гледаше дали сеуште е на патеката по која тргна...премногу сериозно ги свати зборовите на Апостол...

-не се одалечувај од таа патека, а ако мораш, тогаш нека бидат тоа неколку чекори лево или десно..не повеќе..незнаеш Ведаране, колку е опасна таа долина на плачот...некои пред тебе така ја нарекле со преголема иронија...мемлата нејзина може многу бргу да ти се налепи околу срцето и тебе ќе ти нема спас...таа проклета невидлива мемла со своите лигави пипци се завлекува во секоја вена, во секоја артерија, и секоја капка крв ја успорува....и тогаш..тогаш Ведране, се раѓа рамнодушност...најпроклетото копиле на омразата..во таа состојба, сеедно ти е дали плачеш или викаш од болка...солзите немаат значење никакво, а болката е само тупо чувство..ти само следија насмевката на месечината, ќе видиш, како низ зраците ќе ти ја осветлува твојата патека...

-зарем несакаш да ме погледнеш...дојде гласот од неговата десна страна.

Погледна во изворот од тие зборови, небеше многу зачуден, бидејќи овде очекуваше да види различни креатури...очите, без никакви искри во себе..над нив големо мазно и неизбраздено чело, веројатно негувано добро, малку разбушавена коса, сува кожа, и првите знаци на испуканост се јавуваа на усните, кожата ги најавуваше низ тенките крвави линии, полусмрзнати раце, со вкочанета туапница, и некоја лита облека, која некогаш била купена за полноќен бал, двете чевли беа приказна за себе..и двете различни, едната црна, другата црвена, со различен крој...

Ја погледна добро, беше со става на Човек, со од на сенка...плашлива и лесно кршлива..на секој шум кој доаѓаше наоколу неа, се вртеше брзо.

-гледам дека те измиле ладните есенски дождови а ти избегана од сигурното засолниште сега скиташ, си прегазила многу потоци, те прелетале многу јата птици, земјата си ја бакнувала, и во снегот смрта си ја барала...ти и никогаш на ништо не си се радувала..стариот копнеж, до другата половина на твојата душа те однела, ти ..во твој стил ја исплука, изгнаси и ја исфрли..и сега кажи за што сакаш да разговараме..

-ти човек ли си, или пророк...гледам дека умееш да гледаш низ времето ..гледам дека успешно ги ловиш и туѓите настани, а потоа ги спружуваш пред нозете..

-моето време е Бесконечност...но тоа не значи дека треба овде со тебе бесцелно да го трошам..бесцелноста ќе роди нова бесцелност и ќе се издолжи предолго,а секој изгубен миг,е напукнување на целовитоста од животот.

-повторно те прашувам...човек ли си,пророк ли си...или нешто повеќе и од двете..

-ќе ти кажам кратко..а ти разбери како сакаш...се родив по воља на Љубовта...живеам по своја воља..а ќе умрам по Воља на Љубовта..и се така до новото раѓање...и новото умирање..

Од другата страна на патеката,малку заграден со својата тешка тишина,стоеше Ерегорот,не припаѓаше на ни една позната раса,ни пак било која природна форма ја имаше,не беше дел од ни едно небо,дојден или пратен којзнае од кој свет..имаше,само продолжени пипалки,кои ја има формата на раце,раце кои не признаваа болка,не трпеше размислување,и повеќе сакаше урлик отколку тишина..сета тишина околу него беа само метастазите на туѓата болка,густо збиени во една танка темна завеса,од целата набиеност сега наликуваше на тишина.Молчеше и чекаше на мала грешка од сенката,кога ќе згрешеше тогаш сурово ја наплаќаше таа грешка...неговото постоење можеше да се дефинира како испревртена и испомешана многувековна крива филозофија..го испушти брзо своето десно пипало,движењето низ тој сув воздух наликуваше на фиук кој го испушта камшик...Ведран брзо се потргна од местото каде што стоеше,и пипалото ја допре целта..плешките на сенката..кога ја допре,низ воздухот простру неговиот рапав глас.

-Јас сум твојот сигурен пат низ сите темни и дожливи облаци,јас ги бришам сите твои порази...не го заборавај тоа никогаш..река од ладни морници и полази низ кичмата...малку молбено погледна накај Ведран,сакај така да го измоли барем за еден миг мир..и во тој миг да собере повторно сила за понатаму,започнаа колената немојќно да играат.

Овде веќе започнуваше да се игра,опасна игра,во кој тој несакаше да учествува..од друга страна и не смееше,бидејќи на ни еден начин не требаше да се меша во менувањето на чудните записи на судбината..но сепак проба

Ја погледна во очите и кажувајќи и го спасот од тука..

-отворија вратата на твоите стравови,пуштиги нека излезат надвор,нека не се котат во тебе,потсетникот што ти стои во твојата глава ширум отворен затвориго,нема веќе што да пишуваш таму.и побрзај...на само пет чекори од тебе е изворот,од кој извираат топли млазеви,напијсе од таа вода,ќе видиш..сите чувства ќе започната една убава метаморфоза..

Брзо Ведран погледна во нејзиното минато,не смееше тоа да го прави,ја бараше нејзината исчезната насмевка..но не ја најде никаде,којзнае каде ли ја сокрила..виде многу многу мазохистички мигови на стоење..стоеше и со стиснати заби ги трпеше сите навреди и понижување..а ете и беше потребен само еден чекор,чекор кој ќе ја одалечи од сите тие настани и

места...но таа цел живот како жив кип стоела и трпела..така и сега...никаде во очите не блескаше желбата..та на ударот од Ерегорот,само ги стисна забите,процеди некој болен тивок цвилеш,и небаре направила голем подвиг,ја крена главата високо горе,и стоеше,немееќи.

Сега веќе премногу јасно му стана и на Ведран дека овде времето е најголемиот непријател,секој изгубен миг беше само една бесцелност која се издолжуваше до недогледност.

Незнаеше дека овде во оваа долина и дождовите имаат киселкаст вкус,капките кои започнаа да паѓаат полека го миеја лицето од сите валканици,проба со рацете да ги размачка браздите кои потекоа да ги избриши,но слабото пецкање по кожата му кажа да не го прави тоа,остави,нека се лизгаат си помисли....со погледот ја виде кривината кон која приближуваше,незнаеќи што таму го чека...мислеше дека неизвесноста знае да ја контролира,но ете,тука таа го натера предавнички повторно да започне срцето да чука брзо.

Додека одеше,некои тајни чекори го следеа,два напред,еден назад правеа.се заврти,но само слабиот одек на чекор го слушаше,нешто внатре во самата срш на душата како да му кажуваше постојано,еден погрешен чекор,и ти веќе се најдеш на самиот крај од твојот живот,ете тогаш,воопшто нема да ти биде важен ни почетокот на се.

Одеќи започна во себе да си ја кажува старата молитва за враќање на силата..

-прекрасен сум,и што знаат другите за мене,ништо,огледалото и денес ме излага,додека позади мене вистината шепотеше,можеби сум дете,но силно верувам во себе.

Кажуваќи ја повторно го доби чувството дека некаде низ зборовите започна некако несвесно да се разголува,и дека шетаќи така гол,другите ќе видат дека никаде на него не е налепена каменоста на душата,дека никаде на никој дел од неговите постапки не постои лишајот на отуѓување,и дека сомнежот само го одминал.

Полека кривината стануваше прав пат,ја одмина,и во првиот момент не се случи ништо,само една бледа прерија од недефинирани работи наоколу,одеше,и не размислуваше,не сакаше тука да ги разбуручкува мислите...но чувството дека постојано е следен од тајни чекори не го напушташе,кога посака да застане барем да се одмори,а неоти беше многу уморен...одеднадеш од неговата десната страна се створи хумка,свежа и штотуку затворена,од свежината на земјата сеуште испаруваа сите скриени болки на мртовецот..во еден краток миг како и лелек да слушна,се доближи да види...навистина беше свежа хумка,без ниедно цвеќе на неа,само крстот и ништо друго..ни епитав немаше напишано...кога подобро го погледна крстот остана вчудоневиден..на крстот немаше никакво име втиснато.само празен дрвен крст..но,но тогаш јасно го слушна гласот на чекорот позади него,повторно ликот не го гледаше,но рапавоста потече да зборува.

-те морничави ли хумкава.

-да...одговори бргу

-но сепак гледаш дека е безимена..а може да стои нечие име на крстот..

-но јас не ги сакам хумките....

-но можеш да ги содадеш..само ако посакаш...ја имаш таа моќ..

Беше толку осамен,сега навистина го виде креаторот на чекорите,Изгубено Дете затворено во куп коски заробени во лита кожа на старец белобрад..со згрчено тело од болка,времето така крвнички се нафрлило врз неговите плеќи,што го скршиле целосно,се опирал,браздите на челото за тоа зборуваа,таа проклета болка го глодала небаре збеснато куче било,го глодала се до коските пожолтени,а тој трпел во својата осама,несакал да викне,бидејќи наоколу бедниците скришум се радувале на секој негов крик...малку театрално се наведна на земјата,и со својот извитоперен прст напиша некој збор на јазик неразбирлив...

-знаеш ли што пишува тука.. праша..

-незнам..а и не погледна добро Ведрани...

-Погледни погледни добро,јас знам дека го знаеш овој прастар јазик,тој е јазикот на твоите претци...ајде погледни..и ти го учеше така трпеливо,но молчиш и криеш за тоа..несакаш никој да го дознае твоето вистинско потекло..

Започна да се врти,во таа чудна вртелешка што ја создаде,се вртеа сите слики на животот.сега некако се исправи брзо,зарем небеше роб на болката помисли, како се исправи пред мене и се претвори во едро момче на кое пукаше младоста низ кожата..

-сакаш ли да видиш една убава сцена,од еден убав филм кој сега се одигрува,таму надвор во реалноста...

-ајде ти се молам,доста ми е од илузии..повторно ли со твоето пукање на прстите ќе создаваш слики...сега зборувавме како стари познаници,а којзнае можеби и бевме познаници,кои носеа само маски низ вековите..

-гледај...рече и со смеата громогласна загуши се во просторот.

Ја виде повторно..по ѓаволите,овој проклетник премногу добро ги знаеше неговите тајни мисли..ја виде како своето крвко тело го лизга покрај машките бедра,се лизгаше исто како коцка мраз..мажот неможеше да ги види сите скриени емоции позади таа добра шминка,беше една од најубавите живи куклу,за кој плаќаа добро богатите..навистина,сега контото и беше дебело и полно,но душата и беше истрошена и бедна..додека нејзиниот љубовник со сласт ги пиеше капките виски,таа ги вдишуваше со занес сите мириси од љубовта..не попусто богатите ја

прогласија..за најдобар презентер на љубовта во изминатата година..нотите на стариот блуз течеа низ просторијата..кога и третото виски заврши во стомакот на танчерот од куклата,и се обрати..

-премногу си жешка Душо,а чувствувам дека внатре си ладна како карпа,ладна исто како кучката која пцовиса на улица пред три дни..се насмевна цинично..собрана од улица да си ја завршиш добро својата работа,но сепак си добра,знаеш да го запалиш оганот „еве гориш..гориш зошто си една од најдобрите ќерки на ѓаволот..со очи на пантер,со движење на змија...ајде кучко,ајде заријги твоите заби во мене,отрујме со твојот отров,и вечерва принесиме на твојот олтар што ги поставила на среде соба..ајде пуштиги твоите раце...ми кажаа за тебе дека имаш кревка половина..

Неговите полупијани воздишки се топеа на нејзиниот врат,заминаа испратени од ефтиниот виски и стариот блуз.

-престане веќе еднаш...престани и ичезни од мојот видеокруг,престани со твоите илузии за кој тврдиш дека се дел од стварноста...

-патетичен си момче,патетичен...а и на никого не му гајле за твојата болка,и така немаш ништо...ајде напишиго нејзиното име тука на крстов,и биди сигурен дека во стварноста навистина ќе блесне нејзиното име на хумката..

Иронично...и како курва беше Совршена...

Беше доста упорен....ајде напишиги нејзиното..а во краен случај напишиго твоето тогаш...овој крст мора д биде испишан со нечие име...

Малку сигурно му одговорив

-некаде прочитав дека ...Вкусот на Смрта ја знаат само Мртвите...

-ете гледаш ...покажа на левата страна од празнотијата...евеја смрта стои,молчи и чека...чека да се испише името....па да тргни...

Навистина,лилавата сенка која се лелеше спорти нас,се насмевна,тоа што личеше на рака,ја крена во знак на поздрав..и крештаво се насмевна....не ја отпоздравив,но сепак морав од овој простор да излезам на кратко..чисто онака да вдишам свеж воздух..

Повторно онаа златна светлина започна да се надсира над мојата глава. Ги осветлува моите соништа , ја зема мојата тага ја носи далеку зад планините . Ја топли мојата душа , носи нова радост во мене . Повторно онаа златна светлина ми покажува за што вреди да станам . Да научам да живеам за луѓето што ги сакам Да се борам за себе , да одам гордо со своите победи .

Повторно онаа светлина ми покажува дека се раѓам сам , умрам сам , но живеам за Милена и Галена..

И самото спомнување на името Милена,повторно во мене се создадоа оние прекрасни предели во кои растеше Виното од кои се направи најубавото црвено вино со кое наздравувавме за нашиот почеток...вкусот,сеуште останува на усните,и не исчезнува...маѓијата што ја носеше во секоја капка,беше најубавиот подарок од Небото...додека,додека и самото споменување на името галена,...ех..тогаш во мене се будеа сите познати виножита што ги создаде Душата,виножита во кој ги смести сите топли чувства испреплетени низ боите...

Во големото кристално Огледало,што стоеше обесено во Времето,сега ги гледав само овие два вредни ликови...ликови кои и навистина беа посебни за мене,нивното постоење ..погледнав во Огледалото,гледаќи ги нивните Насмевки,и во тие насмевки ја гледав секоја смисла на постоењето,и моето и нивното..ја осознав целата вистина со нив,така да секој чекор што и сега го правев,го правев повторно да стигнам до нив,да заедно чекориме до каде што Љубовта не чекаше..

Местото можеме да го наречеме...раѓање..каде секоја крај,е нов почеток...со нашето постоење ние секојдневно го создаваме тој нов почеток,оставаќи го крајот некаде во мракот што не поздравил во руменилото..

Сега и навистина беше она вистинско време да се напише најубавиот Синопис на Љубовта

Овде на самата врата,на овој обичен ден,да за многумина обичен,но сепак не е така обичен..бидејќи се затвара секоја возможно отворена врата на минатото,и се ,ама се што било живо и во сеќавањата,ете конечно умре,и се претвори само во име запишано на хартија..никаде во просторот веќе не се чувствувахе ниеден дел од енергијата на тие имиња,или име...

На самиот праг,да ова беше камен праг,но од овој камен бликаше Топлина која и неможе со зборови да се опише,го напишав мојот прв запис.

-Ако и навистина не ги градиш Сопствените Соништа,тогаш очекувај друг да те искористи да ги изградиш неговите Соништа...Затоа и никогаш и никаде на Никој не му дозволувај да ти ги искрши твоите криља со кој леташ низ Времето и просторот....

Килибарните фенери,кои и во денот светеа,веќе започнаа да ја растураат својата блескавост насекаде,нивната светлина беше зачудувачка,бела испреплетена на места до жолти танки линии,во тие лини се раѓаа новите мисли,кои ги читав на некој за мене неразбирлив начин..и ете ја направив и последната мисла со која засекогаш ја закопав некаде во тие сеќавања жената која сега беше само некое правливо име.

Ако на неког му заличи ова на исповед,јас ќе се бранам со моето молчење,или можеби повеќе ќе заличи на некоја молитва што ја кажала мојата душа...или,разберете како сакате,но веќе е заморно да ги цртам сите спомени по деновите кои заминуваат во неповрат..ионака веќе никој ништо не разбира што се случува наоколу нас..но знам дека нема ништо случајно...па и нашата средба во течението на мислите..

Се стретнавме во лавиринтот на животот,и таму ...таму и јас и ти бевме само гости на миговите..сега јас знам дека е така,..прво ,те поканив во собата на страста,а ти учтиво прифати,и претпоставуваше дека нема да одолеам на твоите допири...бевме голи...душите ни трепереа,зарем некој сега ќе каже и дека треба да се срамиме....а зошто да се срамиме..пред Љубовта ли..во таа етерична состојба..не..молчевме чекајќи и повторно како некогаш да се случи тој допир што етего се изгубил во сите сеќавања...го немаше зошто беше мртов..

Повеќе од навика,колку да се растерам молчеливоста проговорив.

-јас ги спасив годините кои доаѓаат...погледни,гладните гладијатори кои чекаат надвор,едноставно ја раскинуваат секоја моја измината минута...не им дозволувам да припарат кон мојата иднина..

-се научи да го цениш секој миг...ти се восхитувам...

-не ми е потребна восхита...

-сепак си уште Горд...Ведране ме слушаш ли

-да Горд сум,Горд сум што успеав да ја совладам својата немоќ,својот страв,и веќе не ме прогонуваат сенките од минатото..

-сеуште омразата те носи овде...

-не..тука си во заблуда..овде ме донесе Љубовта,на нашата последна средба...сега кога твоето постење не е веќе ни како желба тајна,залудно е да се трошат сите идни мигови...мојот нов ден,и моето утре има веќе облик..и знам дека неверуваш..но јас веќе влегов во најубавиот храм на човештвото...во храмот на една Жена,која вистински знае што е Љубов..

-се плашам...

-Прости,но немам веќе време за туѓите стравови...стварноста ме чека..а таму веќе се потпишав,и потписот ме обврзува да чекам и постојано во секој нов ден да купувам по еден нов сон....еве за разделба ќе ти ја подарам песната која ја одмолчувам со години,и никогаш на никого не му ја кажав..

Кога по години пет,или петнаесет

На прозорот ќе ја видиш Белата пеперутка

Отвориго прозорот,и покажи колку е голема твојата соба

Потоа

Потоа запеј песна што срцето ќе ти ја каже

Додека пеперутката на јоргованот во дворот танцот на осамените го игра.

-ведране..

-кажи..

-за разделба,ќе ми го кажеш ли нејзиното име..или и понатаму ќе ја играш играта на тајни..

-не,јас не го кријам нејзиното име..таа сега е мојата вистинска половина која ми недостасуваше..се вика Милена...

-заминуваш,нели..

-да заминувам...тешко е да ти објаснам,бидејќи ти и никогаш не научи да го читаш писмото на срцето,го пишуваа Ангелите со својот шепот..прости,но ти сега само сеќавања кое знам дека во следниот чекор,нема да постоиш ни така..Збогум

Со ништо не пробав да ги сопрам солзите кои започнаа да паѓаат..небеа ова солзи,ако мислите горчливи,полни со чемер и јад,ја немаа соленоста и не печеа по образите...солзите сега се раѓаа од изворот на среќата,и токму со моите солзи ја напишав својата следна мисла.

- Додека месечината ја свиреше најубавата Балада за Љубовта,јас како мало дете си поиграв на песокот каде времето ги редеше сите неродени мигови...килибарните мисли,се раѓаа и весело започнаа да танцуваат..сега веќе имам и храброст да го напишам и твоето име..Милена..ова е првата вечер,која изминува без тебе..но сеуште трагите на твоите усни се врежани на мене,како печати жешки..знам дека ова е Синопис за сите неродени денови..и Јас,и Ти и Галена ќе го пишуваме со Јазикот на срцето...јазикот кој ни го шепотат Ангелите..многумина нема да го разберат... ние заедно веќе зачекоривме во Коридорите на Вечноста..

Ренесанса на Љубовта

За последен пат ноќта заигра во ритамот на немирот, бараќи ја залудно болката да ја потполни нејзината празнина...за последен пат Ведран го продолжуваше своето престојување во тој сив простор. Куферот во кој беа собрани сите спомени, го затвори и го остави на самиот праг од зората, во тој куфер остана мртвото минато..и изобличениот лик од скриена болка на една жена, која сега навистина и на нејзиното име не се сеќаваше...кога го затвори клучот од неговиот око капна последната солена и малку горчлива солза...низ таа солза, тивко го повлече зборот ТИ ПРОСТУВАМ...и замина оставаќи ја празнината позади себеси.

Не му беше веќе потребна Тишината, и таа и сите далечини по малку започнаа да му завидуваат на целиот блесок кој се раѓаше во неговите очи..сега од сите безимени и изгубени ноти кои летаа низ собата, започна да ја пишува најубавата симфонија, која лебдеше насекаде, со весел ритам ја потпевнуваше и играше игра која досега воопшто не ја играл.....интересно..ни старите дотраени штици веќе не крцкаа болно од неговите чекори..зарем и тие ја чувствуваа Љубовта која етеја протече низ вените негови...сега...сега дневната доза на преградки веќе му беше на дохват од него..сега знаеше дека никогаш повеќе нема да му недостасуваат преградките на Милена и Галена.

Малку нервозно започна да ги крши испреплетените прсти на раката, гледаќи го ситниот дожд низ прозорецот како паѓаше.

Со секоја падната капка, во него растеше сознанието, дека срцето е најголемиот Свет Грал што му го подари Љубовта, и токму во тој грал сега клокотеше ексцензијата на најчистите негови чувства.

Душата, таа пространа е недогледна Катедрала каде се простираа сите Верувања и Лекции што ги научи низ долгиот Болен пат..навистина Болката го научи да биде еден од најдобрите градители на таа негова Катедрала, и токму тука на тој негов светол олтар што го смести на самата средина со кристалните солзи кои ги пролеа во смарагдната долина ги напиша имињата на Саканите личности.

Се научи да не го мери времето, туку да го оди со сигурни чекори..новите чувства сега го носеа до недопрената вечност.

Болната одисеја беше завршена, и токму тогаш кога се допреа сонот и јавето, ведран извика гласно

-Предците ми кажаа...да Живеам...за моите Поколенија...

-знаев дека чуда се случуваат во твоето срце...низ најубавата насмевка беа кажани овие зборови...

Се заврти бргу, позади него стоеја..Милена и Галена...незнаеше сега кој побргу да го прегни..во тој простор помеѓу низ протекоа сите векови,се мешаа раѓаќи се и умираќи сите големи сонувачи,во тоа раѓање и умирање се создаваше неговото постоење...

Со најголема внимателност ја подигна во своите раце Галена,прегрнуваќи ги сега двете одеднаш...сакаше да замолчи и мигот на молчеше да трае заскогаш,но неговите зборови сами потекоа.

-Ти Благодарам што беше Чувар на моите Соништа,додека јас лутав по сите пустини и долини..ти Благодарам што ми ги подари Криљата за да можам да летам до изворот на Вечната среќа.

Милена молчеше,но затоа свездите затреперија свонливо со новиот сјај..

Ја гледаше занесено,толку занесено што пурпурноста што и ја подари утрото,беше помешано со златестите зраци на сонцето..жарот што растеше во очите сега ја прекрија со најубавата седефаста нијанса нејзината кожа..милостивоста на водата што жубореше надвор немаше крај,го пресликуваше нејзиниот лик,правеќи го најубавото лице што го врежуваше Ведрани длабоко во душата..се насмевна шепотеќи му на рамото..

-тој што ќе ја открие Боженствената Вистина,неможе повеќе да живее во мрак и незнаење,тој,тој сега се бори и умира за целовитоста на Душата.

Патот на душите

Додека некаде во подножјето на планината на патот кој никаде не ги одведе брешташе земниот миленик со последни сили, низ неговите извиткани и скоро уништени делови се цедеше крвта на двајцата смртници кои тргнаа во правецот за кој и самите знаеја дека нема да ги одведе во новиот утрешен ден... тргнаа да го запишат својот последен запис на хартијата што им ја подаде судбината....

-Ведране..ведране..викаше со весел, повеќе детски свонлив глас милена, трчајќи со еленски скокови во неговата прегратка, држејќи во раката лист хартија.

Ја погледна млако, или повеќе незаинтересирано....

Како со некој оштар нож да ја прободат тој продорен поглед, сега неговото синило што секогаш блескаше со утрински сјај кога ќе ја здогледаше, беше темно, толку темно што и најтемната бура небеше исполнета со студенило....

-ведране...ведране те молам немој повторно да се враќаш во тие проклети простори....ведране дали ме слушаш...нејзините зборови сега беа некое слабо далечно ехо во неговите уши....ведране...кога ги залепи своите усни на неговите, тогаш маѓијата која ја носеше на тој врв од тие медоносни површини го врати во стварноста.....

Ја фати цврсто за нејзините рамење, гледајќи ја во црнката на нејзините очи...

-милена...сега проговори со глас кој небеше на смртник....милена мислам дека е подобро да го одложиме патувањето во викендот, да остане тука, во ова наше мало царство каде повторно ќе можеш да ги вкусиш сите плодови на љубовта.....

Остана со подзината уста....го гледаше долго, и самата неможеше да верува од каде може да знае за нејзиното изненадување што утрово сакаше да му го приреди.

-ведране ме плашиш, вистински ме плашиш со тие твои зборови.....започна нејзината бура да беснее во душата дигајќи ги високо виорите во тие нејзини нежни дамараи....бледицата тоа проклето мастило на стравот веќе се лепеше на нејзината смарагдна кожа од ликот.....

-милена....повторно ја погледна со продорноста симнувајќи се во самата срш на нејзината душа...милена дали мислиш дека можеме да ја измамиме судбината и да го одбегнеме судбоносното...напишаното.....

-неможеме...сега и таа проговори со сериозен глас...

-знаеш и самата дека тој лист што го држиш е потписот на смрта.....

-да,знам.....но тоа што треба да се случи ќе се случи...сакале ние или не....

-тогаш те молам подајмиго твоето тело,подајмиго да уживам не за последен пат,туку да уживам како смртник....

-зарем несакаш да знаеш што пишува на овој лист хартија.....

-знам тоа е аразманот што си го зела за викендов да го поминеме во еден од најубавите планински хотели во регионот....

-од каде го знаеш сето ова.....

-сетисе драга моја дека токму ти ме научи да гледам со окото на душата....

Забрефта,забрефта повторно миленикот на Ведран и ова утро со својот демонски глас корнеќи мали парчиња асфалт,октаните веќе започна лакомо да ги голта во својата утроба,својата грандиозност ја покажуваше со брзината на ветерот.....под неговите тркала се кршеа како слаби гранчиња километрите.....удобно завалена на предното седиште седеше милена,уживаќи и таа во оваа негова луда игра со времето,знаеше дека е вешт возач кој ги сака брзините и затоа гледаше со еден дел од очите како пределите покрај поминуваат со филмска брзина.....

-ведране се чувствувам среќна,толку среќна што сега посакувам овој миг да се претвори во една вечност...

-не се грижи вечноста е пред нас.....

Крајот на градот веќе стануваше ситна точка позади нив,дивите предели започнаа да се појавуваат насекаде ,брзината не се намалуваше,се до оној момент кога на патот одникаде се појави мало дете,сакаше да претрча,да отиде до мајкаси која застана само немо да ја гледа оваа сцена со својата немоќ.....ведран го виде тоа дете,за дел од секундата го усмери својот миленик во црната карпа која горделиво стоеше исправена пред нив,детето остана одалечено доволно далеку од ударот,некоја сила непозната и за нив со невидлива рака го крена и го однесе на тревата покрај патот...милена немаше време да свати што се случува.....силниот тресок ја заврши својат приказна на двајца смртници...немаше време ни за агонија во овој час...се беше брзо и миговно,токму онака како и што го живееја својот живот,Ведран и Милена....брзо без здив....

Не зборуваше а гласот одекна како фанфара

-ведране,пресреќна сум.....зборуваше без да ги отвара усните во белината низ која газеа....

-знам.....сега ни остана уште една задача.....

-која....

-да клекнеме понизно пред олтарот на љубовта ,да ја искажеме нашата восхит што беше секогаш во нашите срце.....

-ведране...дали заврши се.....

-да милена заврши.....

-што ќе биде со Галена....

-не се грижи за неа....таа е во сигурни раце....во рацете на најубавиот и најмоќен ангел....

-ведране,кажими уште ова.....

-кажи мила моја....

-дали повторно ќе се стретнеме во некој иден живот.....

-за тоа ќе одлучи љубовта а не ние.....

Рецензија

-Пред Олтарот на Љубовта-е едно од ретките книжевни дела кои излегуваат од оние воспоставени рамки на класичното пишување за секојдевието.

Фантастичниот спој на Верата,Љубовта,Маѓијата и Мистиката на патот прво до Самопронаоѓањето, па тоа самопронаоѓање е еден од најдобрите патишта до духовното воздигнување,воздигнување кое Чернодримски на само негов мајсторски начин не води.

Ова не е некое големо претерување,или пак некое преамбициозно пишување за самото дело.

Можеби е подобро да се каже дека трудот на Чернодримски е навистина Амбициозен со самото создавање,неговите патувачки мисли кои итекако се поминати низ неговото срце се еден добар патоказ за секој читател да тргне по патот,па макар бил тој и болен.

Додека се чита ова дело,се чувствува атмосферата на сите негови создадени светови,кои за многумина изгледаат само една илузија,но кога и навистина ќе се тргне по тој трновит пат,тогаш ќе се види дека тие светови и навистина постојат.

Од друга страна како да го тестира читателот на сопствената религиозност со излегувањето од класичното гледање и на Љубовта и на Бог.

Просто восхитувачки се неговите скокови во патувањето,напред назад,но токму тие негови скокови се откриената сила на човековото двојство.

Драги мои,пред вас немате едно класично дело кое бара лежерно следење на напишаните настани,туку имате едно дело кое на моменти ве восхитува,додека во одреден дел во тера навистина да ги фрлите тие создадени страни и повеќе да не ги земете во раце,но вешто скриената маѓија во тие напишани редови ве тера сепак да стугнете и вие до самиот крај,и на крајот да го откриете вистинското лице на Љубовта.

Вистинскиот опис на ова дело ќе го започнам со мислите кои Чернодримски ги кажа во една прилика.

-Ако навистина сакате да ме запознаете,повредете ме,тогаш,тогаш навистина ќе го видите и Човекот и Сверот во мене,Јас тогаш од сопствените темнини ќе ги извадам ќе ги ослободам сопствените мрачни сили,ќе ги препокриам со гневот,и ќе се борам и со примитивни и возвишени цели.

А Јас драги мои сега и вистински ќе зборувам со зборовите на Чернодримски.

Бев во Празнината,и потоа кога на многумина за тоа им раскажував тие ми кажаа дека било само уште еден сон,Јас повторно им кажував дека бев во празнината,бев во просторот пред да се создадат сите возможно креации,пред големиот Блесок,таму....дозвоLETEми малку да се одморам од сите впечатоци доживевани...Бев во самиот почеток на раѓањето на времето,на раѓањето на првиот збор,првата трепелива вибрација на Љубовта..навистина бев во самото Око на креациите...ете тогаш во тој простор Јас навистина го допрев лицето на Бог,или со зборовите на Чернодримски ја допрев најфината ексенција на Љубовта...немојте да мислите дека ова е едно религиозно чувство..не..навистина не..Навистина тоа беше она чувство што ама секој смртник го посакува...да се почувствува Љубовта.

Во таа апсолутност,во таа чиста свест,можев да ги перцепирам сите нови раѓања,и на времето,и на се што носи тоа време.гледав како се раѓаат,растат,и се распрснуваат сите нови чувства,малку е тешко на друг јазик да ви раскажам,но ете во таа креација го научив и Јас јазикот на Љубовта.

Сега,кога веќе со сета сериозност ги собирам сите мои впечатоци од тоа патување,пробувам да остана приземјена на земјата,но ете,повторно неможам ,та можеби затоа и вечерва за да ги смирам сите мои немири,одам над панорамата од градот и ги гледам сите тажни лица стуткано во својата болка,прашуваќи се себеси,зарем навистина сте толку слепи што неможете да го видите ликот на Љубовта кој секогаш е пред вас,околу вас,и во вас...

Сето ова е само увод во сето она што треба да се каже..држеќи ја во рацете книгата на Никодин Чернодримски Пред Портите на Љубовта,имам впечаток дека во моите раце го држам клучот на сите негови скриени светови,и можеби е така,бидејќи со секоја прочитана страна гледав дека клучот стануваше се поблескав а отворените светови се повеќе...

И така неговите светови имаа и ходници низ кои мораше да се помине,на некој ходник,мислам дека беше и малку полумрачен ,но сепак на неговиот сид со светли букви беа напишани неговите зборови..

-ние сме смртници без мир,вечен мир,залепени на сопственото дно..додека светлината ретко ни ја осветлува душата,и кога ни ја осветлува,тогаш,ние како мали деца посакуваме да гледаме само светли ликови..подрипнуваме и со восклик шепотиме..ние сме во предворјето на сите сништа...

Интересна душевна состојба зарем не...

Но во еден сличен ходник повторно прочитав интересна мисла,која можеби во таа мисла ја смести сета содржајност на самиот роман

-кога се изморив од сета Бесмртност,посакав од Љубовта да станам Смртник,Смртник кој на мека перница ги одмара своите солени солзи,а потоа во самата пурпурност на новата зора,како

најсмелиот Дон Кихот,оди од самото животно дно,до највисоката точка на небото.ете само така на Смрта ќе и докажам дека сум вреден за нејзината преградка,преградката на повторната Вечност.

Честопати дружеќи се самата со себе,помислав дека знам се,дека знам за сите длабочини на срцето,за сите непрегледни желби што се раѓаат миговно,мислев,мислев дека ги знам сите Небесни приказни за небесните вистини..ама ете..кога повторно и по втор пат ги прелистав сите напишани зборови од Чернодримски,видов дека и јас сум одела само по самиот раб на тие желби,по самиот раб на тие вистини,со секоја прочитана страна одев од непрегледни до недогледни предели кој тој самиот на мајсторски начин прво ги создаваше а потоа на волшебен начин ги оживуваше..

И сега како да одзвунуваат неговите зборови во оваа моја тишина

- Научив да не примам лажни милосрдија од животот,и токму тоа сурово сознание ќе го понесам во непокорената дивина,каде владеат други соѕвездија.

Навистина,морам сега некои средби со Чернодримски да ги оживеам и повторно некои негови зборови кои се раѓаа во самиот миг на средбата да ги повторам,се родија така на малку чуден начин,додека течеше разговорот за галаксиите и нивната празнотија и исполнетост,наеднаш,како да го слушна шепотот од некоја Галаксија ,погледна во некоја само нему позната ѕвезда,го извади тефтерот од внатрешниот џеп и молчешкум ги запиша зборовите кои течеа кон него како река несопирлива....откако ги запиша,ги прочита неколкупати,се насмевна малку загатливо,и ми ги прочита..додека ги читаше,видов еден одсјај од месечината залепен на неговиот лик.

- Патувај патнику низ времето,оваа е твојата патека.....знај,ќе те чекаат на секоја тесна патека,препреки ќе ти ставаат,ти само кренија главата гордо,одмини ги и не им возвраќај на нивните празни зборови,со празни спомени ќе те одвраќаат,игра страшна повторно ќе заиграат,не ги гледај во очите,злото слепило им налепило,тие и не те гледаат,само енергијата чиста ти ја чувствуваат...патувај,патувај ученику на мистерији,колку повеќе сигурност,желба и сјај ти блика од очите толку побрзо до булеварот на смеата и радоста ќе стигнеш....патувај,патувај патнику низ времето....твоите крвави рани скоро се излечени,со камшик повторно ќе те бичеваат,од твојата чиста крв ќе се исплашат.....патувај,патувај патнику во времето.

Беше чудесен тој миг додека ги читаше тие зборови,знаев тогаш дека е патник кој патува,и на земјата и во сите галаксии.

-ГРАНИЦИТЕ СЕ ТАМУ КАДЕ ШТО САМИТЕ ЌЕ ГИ ПОСТАВИМЕ.

Знам дека Чернодримски не знаеше за препреки а камоли за граници,и затоа небото беше негово пространство каде што сакаше да шета,а непрегледната вселена неговиот парк каде ја одмараше својата напатена душа.

- сопственото единство, е дел од чувствата на целовитоста, прво треба сам на себеси во најчист облик да бидеш единствен, а потоа да започнеш да ја чувствуваш исполнета со тебе целата вселена..да го почувствуваш сопственото единство во нејзината едноставност, значи дека си го доживеал животот во негова полна манифестација....

Мислам дека е ова е една од најдобрите дефиниции за животот, за себеси и за севкупното опстојување и опкружување, јас мислам дека е така...којзнае..но мислам сепак дека е така.

Ако е тешко, понекогаш претешко, да читач а читаќи и да ги почувствуваш сите солзи, крикови и болки што ги исфрла било кој смртник, тогаш читаќија Антологијата на Болката, и разбрав и почувствува што значи кога душата крвари и пушта неми крикови...неколкупати ги фрлав страниците на подот, извикуваќи..зарем навистина знаеш да бидеш толкав хроничар на болката..да потоа носена од маќијата на сите вградени зборови повторно ги земав тие претешки страни и читав ...ах тие солзи, најподли предавници на трепеливата душа...ги пуштав да течат и не ги сопирав..како придружник трите вечери додека Антологијата течеше, придружник ми беше и дождот, заедно се натпреварувавме кој повеќе ќе ја навкуси земјата, јас со солзите тој со капките, победник немаше, но земјата беше задоволна.

11.12.2010

- Интересно

Денес купив часовник, колку ли ги отчукува секундите гласно ...го купив зошто секое негово отчукување ме потсетува на гласот од твоето срце, кое честопати чукаше забрзано...

Го закачиш на прозорор, така подобро одекнува во самотијава...

22.12.2010

- Нека ова сино небо се смилува на оние кои ни Еоните неможат никогаш да ги научат да сакаат со отворено срце и чиста душа....јас ќе ви откријам една тајна...ги отфрлив сите кругови околу мене, ги изгорев сите клетви што ги фрлија, ги препознав сите бакнежи на фарисејците, нескам повеќе лажни насмевки...не ми е потребна повеќе борба со мртвите спомени...раскинетого сега моето парче небо, тоа утре ќе се создаде повторно за мене..победивте во мојот живот, оставете ме да победам во вечноста...телото ќе го оставам на сенките да се радуваат...со тивкиот шепот по патеката одам таму каде што душата мирот го има...

24.03.2011

Умирам за песната што сакам да ја создадам, умирам во песната што ја создавам, умирам низ сите песни родени ненапишани и којзнае дали ќе ги напишам сите лица на смрта...ќе пробам ако

животот посака да одам низ камењаров,бигоров што го има насекаде со секоја стапалка ми ја цеди крвта...сега се раѓа новиот ден,има време до полноќта..јас ќе пишувам...

Зарем уште треба да зборувам за таговната Антологија...премно Бигорни камења водов во таа Антологија,премногу Бигорни Цитадели видов изградени од тие камења,но и премногу понори видов кои зјајеа празни.

Реализмот,преоблечен во најубавите одежди на роматизмот даваат посебна убавина на сето погоре напишано.

Имам,навистина имам уште многу да кажам и напишам не само за ова дело,туку и за многу други дела но сепак ќе завршам со неговта искажана благодарност кон Љубовта која чернодримски ја гледа и чувствува во повеќе облици

-Ти благодарам светлино што ме чуваш од сите умови во кој е вгнездено сето зло,заштитиме од нивните упорни настојувања да докажат дека токму тие секогаш се во право,замолчиги кога че посакаат да кажат навреда,и кога ќе сакаат да се самовеличат.нивното лажно и лицемерно каење не ми е потребно и овде..ме чуваше и исполнуваше кога ноќите беа празни..моето срце го направи најубав дом за сета бесконечна љубов...ти благодарам,што ме научи веќе да не презирам и осудувам никого...

Амин.

Даница Петровска-Дани

Никодин Чернодримски-(Трајче Јованчески)

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1. Арнаутска Жетва-2. Астра-3. Балканска Рапсодија-4. Бездомност-5. Ден Без Виделина, ноќ без Месечина-6. Дневникот на Еден Сонувач-7. Изгубени Мигови-8. Јавето Ако Некогаш Апстинира-9. Кај Си бе Другар-10. Како Станав Лита Сенка-11. Крилати Сني-12. Македонија и Сонцето-13. Мисловен Дневник-14. Мој Роде-15. Мозаик Од Мигови-16. Мртви Сенки на Мртва Стража-17. На Спилите им раскажувам-18. Носталгични Ноќи-19. Од Небиднина крај Јавето дојдов-20. Огнени Виори-21. Ова не е Мојот Лик-22. Пагански Стихови-23. Пелин вода-24. По Патеките на Орфеј-25. Прилепски Ехо-26. Шепотот на Скриениот Дамар-27. Скрбот како Утеха-28. Трагач по Илузии-29. Успони и Падови-30. Во Метежот на Чувствата-31. Заборавени Спомени-32. Мртов Бунтовник-33. Спомени Собрани во Ковчег-34. Големиот Летач-35. Апокалипсата на Мртвото Време-36. Добредојде во Мојот Свет-37. Месечеви Сонети-37. Мислите на Еден Ерегор-38. Смарагдни Записи-39. Осамени Монолози-40. Во Пукнатините на Времето-41. Скрбот како Утеха-42. Ликот на Болката-43. Еретик-44. Последните седум дена на Љубовта-45. Моите Проштални Шепоти-46. Копиле на Судбината-47. Помеѓу Тишината и Животот-48. Оставете ме барем да Сонувам-49. Кукла на Судбината-50. Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1. Ангелски Шепотења (напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2. Браќа по Мрак-3. Десете Балкански Проклетства-4. Катадневно Тркало-5. Монолог со Паметникот-6. Ново Утро-7. Паганска Ода-8. Катакомбите на Ужасот 9. Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија
Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-
7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче
Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-
11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до
Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-
7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска
Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Даница Петровска-Дани

Графички Дизајн

Веб Студио- Вавилон

Електронска Изработка на Романот

Веб Студио –Вавилон

Пред Олтарот на Љубовта-Роман

Никодин чернодримски

2015 Скопје

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и универзитетска Библиотека “Св Климент Охридски” Скопје

Пред Олтарот ан Љубовта 2015 год 226 страни

ISBN 978-608-4778-01-1

COBISS.MK-ID 98215690

